

Onoavpo

Οι γιατροί στις 'ινδίες

Τιμωρίες και βασανιστήρια

Στις περιοχές των 'ινδίων, όπου ο ευρωπαϊκός πολιτισμός δεν έχει εισχωρήσει αρκετά, η Ιατρική εξασκείται ακόμη από διαφόρους εμπειρικούς, που τόσο για τη διάγνωση όσο και την θεραπεία των ασθενειών ακολουθούν έντελως πρωτόγονα μέσα, που φαίνονται πολύ παράξενα στην εποχή μας.

Ετσι, όταν θέλουν να μετρήσουν τους σφυγμούς ενός αρρώστου, ανοιγοκλείνουν τα μάτια τους. 'Αν στο διάστημα αυτό μετρήσουν δυο σφυγμούς, συμπεραίνουν ότι ο αρρώστος δεν έχει τίποτε το σοβαρό. 'Εάν μετρήσουν τρεις, η κατάσταση του είναι σοβαρή, αλλά δεν έμπναι ανησυχιές. Και εάν μετρήσουν πάνω από τέσσερες, αυτό σημαίνει ότι βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο. Το ίδιο συμβαίνει κι' αν μετρήσουν ένα σφυγμό ή κανένα.

Γνωρίζουν, ωστόσο, την ακροαστική, αλλά προτού ακροασθούν ένα ασθενή, θεωρούν απαραίτητο να απολυμάνουν το δωμάτιό του, καίγοντας άνθη με δυνατή ευωδιά. Με τὸν τρόπο αυτό πιστεύουν ότι διώκουν τα κακά πνεύματα.

'Αλλά δεν τους επιτρέπεται να χρησιμοποιήσουν κανένα εργαλείο, έστω και ένα απλό κουτάλι για να εξετάσουν το λαιμό του ασθενούς. Γιατί ο νόμος είναι αυστηρότατος σ' αυτές τις περιπτώσεις. 'Εάν ο γιατρός, όριζει, βάλει ένα ξένο σώμα μέσα στο αυτί, το στόμα, τη μύτη ή τα άλλα φυσικά ανοίγματα του ασθενούς, θα τιμωρηθεί με αβάντα ραβδισμούς. 'Αν έπεσε ο ασθενής, ο γιατρός θα τιμωρηθεί με αβάντα ραβδισμούς, ή ποινή θάνατος, ή ποινή δολοφονίας. 'Αν έπεσε ο ασθενής, ο γιατρός θα τιμωρηθεί με αβάντα ραβδισμούς, ή ποινή θάνατος, ή ποινή δολοφονίας.

Ετσι, όταν οι γιατροί πρόκειται να κάμουν μία σοβαρότερη επέμβαση, υποχρεούνται τὸν αρρώστο να τους γράψουν ένα είδος παρακλητικής επιστολής με την οποία τους καίκεται να προδούν σ' αυτή ή εκείνη την επέμβαση πάνω στο σώμα τους.

Μ' αυτό τὸν τρόπο, ο γιατρός απαλλάσσεται από την ευθύνη, αλλά 'δχι πάντοτε. Γιατί ο νόμος του Μανού δεν συγχωρεί καμμία αμέλεια και κανένα λάθος.

«Οι γιατροί και οι χειρουργοί, όριζει, που έκτελουν χωρίς την απαιτούμενη έπιτηδεύση την τέχνη τους, είναι άξιοι ποινής. 'Αν έπιπλε βλάβη στον ασθενή, η τιμωρία τους θα είναι ανάλογη με αυτή τη βλάβη. Και αν έπιπλε θάνατος από αμέλεια ή λάθος, ο γιατρός δεν είναι δίκαιο να επιζηση τὸν θάνατό του».

Γι' αυτό οι 'ινδοί γιατροί είναι πολύ διστακτικοί και τις περισσότερες φορές βρίσκονται εμπρός σ' ένα σκληρό δίλημμα. Γιατί αν προσπαθήσουν να θεραπεύσουν τὸν ασθενή και αποτύχουν, η τιμωρία τους είναι βέβαιη. 'Αλλά δεν είναι λιγότερο βέβαιη και αν δεν κάμουν τίποτε για να τὸν θεραπεύσουν.

Γι' αυτό, καταφεύγουν στους 'εξορκισμούς και παραγγέλνουν στον ασθενή πράγματα που είναι αδύνατον να τα έκτελεσει. 'Ετσι, αν δεν θεραπευθεί, η άφορη θα όφειλεται σ' αυτόν. Παράλληλα, όμως, έκτελούν με αρκετή εύσυνηδεια τὸ καθήκον τους και εφαρμόζουν τα μέσα που νομίζουν καταλληλότερα για τὸ σκοπό που επιδιώκουν. Π. χ. όταν δίνουν στον ασθενή να πιη ένα φάρμακο, τὸ λένε ότι δεν πρέπει να ιδη την άκρη της μύτης του την ώρα που τὸ πίνει ή να κάμη τὸν παραμικρότερο μορφοσμό. 'Αν λοιπόν, τὸ φάρμακο δεν φέρει τὸ επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, ρίχνουν δλο τὸ βάρος στον ασθενή, πού, σὸ τέλος, ομολογεί ότι ο ίδιος ότι εἶδε την άκρη της μύτης του ή ότι εμύρφασε.

Οι γιατροί διατρέχουν και ένα άλλο κίνδυνο πολύ σοβαρότερο. 'Οχι μόνο στις λαϊκές τάξεις, αλλά και σὸ ἀνώτερα στρώματα, είναι βαθειά ριζωμένη η πεποίθηση ότι για τὴν κατασκευή διαφόρων φαρμάκων χρησιμοποιούν ουσίες ποτισμένες από τὸ ανθρώπινο σῶμα, όπως είναι τὸ λίπος, τὸ πάγκρεας, τὸ σπυκτό, μερικά ὕδα έκκρίσεων κλπ. και ότι για να προμηθευθούν αυτές τις ουσίες σκοτώνουν μικρά παιδιά ή κοπέλλες, που τις πασάρουν με διάφορα τεχνάσματα σὸ σπίτι τους.

Και η παραμικρότερη, λοιπόν, ὑπόνοια είναι αρκετή για να καταδικασθῇ ένας γιατρός. 'Η ποινή στην περίπτωση αυτή είναι ὁ άργος θάνατος με τα μαχαίρια.

Τὸ ἀνοίγουν διπλασι σιγά-σιγά τὸ σῶμα του, όπως υποθέτουν ότι θα πρέπει να έκαμε και σὸ θῶμα του, τὸν νεκρὸν κ' έπειτα τὸν άφαιρούν ε-να δὲνα τὸν εὐνοσθία του, ως πού να ξεφυγίσει.

Ο «άργος θάνατος» διαρκεί πολλές φορές μία ολόκληρη ημέρα. Τὸ θῶμα αἰσθάνεται άφόρητους πόνους και σφάζει μ' έναν ανατριχιαστικό τρόπο, έκλιπρόζωντας τὸ τελεωτικό κύτταμα, πού θα τὸ ἀπαλλάξη από τὴν άγωνία.

★'Ο άνδρας πού έχασε τὸν Παράδεισό του σὲ δυο γαλανά μάτια μπορεί να τὸν ζανδερῇ σὲ δυο μαῦρα.

★ Στις συναναστροφές και σὸνους χορούς υπάρχουν τέσσερα είδη ανθρώπων: Οί έρωτευμένοι, οί φιλόδοχοι, οί περιέργοι και οί αλβίοι. Πιο εύτυχοι οί τελευταίοι.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

Συγκινητικό διήγημα

'Η φτώχεια κι' η δυστυχία έβερνε τὸ χωριουδάκι εκείνο της Σαβοΐας. Πολλές φορές έλειπε και αυτό τὸ μαῦρο τὸ φῶς από τις έλεεινές καλύ-δες.

Στὸ καλὸς της ή άμορφης Μπετίνα, καθόταν κι' έγενε, ένα οί γέροι γονεὺς της κουτούλασαν σὰ σκαμνιά τους, κοντά σὸ τζάκι.

'Η κοπέλλα είχε πολύ βαρεία έργασία: να τρέψη τὸν άνιάνους για έργασία γονεὺς της και τὸν έαυτὸ της. 'Ηταν άρραδωνασμένη με ένα πταχό, αλλά τίμιο παλληκαρι τὸ χωριό, τὸν Πέτρο.

'Αγαπιόντουσαν με πάθος, αλλά η Μπετίνα δλο και άνεβαλλε τὴν ώρα τὸ γάμο. Συλλογιζόταν τὸν γονεὺς της. Συλλογιζόταν ότι χωρίς αυτήν, ἦσαν καταδικασμένοι να πεθάνουν από τὴν πείνα.

— Πέριμενε, έλεγε στὸν άρραδωναστικό τὸν Πέτρο. Τί σὲ νοιάζει άφού αγαπιώμαστε;

— 'Ηρθε ἔτσι η ώρα να σκεφθῇ ὁ Πέτρος, ότι αν ήθελε να κάμη γυναίκα του τὴν Μπετίνα, έπρεπε να ζηντευθῇ. Νά φύγει για τὴν 'Αμερική, όπου τόσοι και τόσοι συγχωριανοί του έκαναν τὴν τύχη τους.

Μία μέρα εἶπε τὴν απόφασί του στὴ Μπετίνα. Αὐτὴ έκλαψε, παρακάλεσε, αλλά ὁ άρραδωναστικός της έμενε άμεταίστετος.

— 'Αφού εἶνε ἔτσι, Πέτρε, τὸν άποκρίθηκε, πήγαινε και δὰ προσεύχουμαι για σένα και δὰ σὲ περιμένω.

'Η ώρα τὸν άποχωρισμοῦ τους ήταν σπορακτική.

'Αγκαλιασμένοι και οί δυο έκλαιγαν σάν μικρά παιδιά.

'Ο Πέτρος πέρασε τὴ μεγάλη θάλασσα και βρέθηκε στὴν ξενιτευθῇ. Γρήγορα έπιασε δουλειά σ' ένα έργοστάσιο. Εξόδευε λίγα και έβλεπε, μέρα με τὴν ημέρα, να φουσκῶν τὸ δερμάτινο πουνγί του. 'Ηταν εύτυχής. 'Εγραφε στὴν Μπετίνα γράμματα, γεμάτα άγάπη κι' έλπίδες κι' αὐτὴ τὸν άπαντοῦσε με τὴν ίδια τρυφερότητα.

'Εκείνη άκριδὸς ένας χρόνος από τὴν ημέρα πού ζηντευθῇ. Και τὸ πρωί εκείνο, ὁ Πέτρος ήμικε στὴ μεγάλη αἴθουσα τὸν έργοστάσιο, πού δούλευε σκεπτόμενος: «Τί άπόνεσμα δὰ ταχυδρομῶς της Μπετίνας μου».

Τὸ πρόσωπό του άκτινοβολοῦσε δὰ χαρά. 'Εόρακε μία τεράστια λάμψη χόης μέσα στὴν αἴθουσα και μία τρομακτική δόνησις έσεισε τὸ έργοστάσιο, ενώ τὴν ίδια στιγμή ένας φοβερός κρότος σάν χίλιο κερανοί άκούσθηκε στὴν αἴθουσα τὸν μηχανῶν. Τὸ έργοστάσιο κατέρρεε.

'Απελπισμένες κραυγές άκούγονταν. 'Όταν ὁ Πέτρος άνοιξε τὰ μάτια του, βρέθηκε μέσα σὲ ένα βαθύ και άδιεπαρστο σκοτάδι. 'Ενοιωσε σ' δλο τὸ σῶμα έναν άφόρητο πόνο και τὸν κάκου προσπαθοῦσε να συγκεντρώση τις σκέψεις του.

Προσπάθησε να σηκωθῇ. 'Αλλά μία κραυγὴ πόνου βγήκε από τὸ στόμα του. — Πού είμαι; ψιθύρισε μ' άδυνατισμένη φωνή.

— 'Ησυχασε, φίλε μου, τὸν άπάντησε ένας άγνωστος, σφυγινόντας τὸν τὸ χέρι.

— Ποιός εἶνε εκεί;

— 'Ο γιατρός, άπάντησε η φωνή.

— Εἶνε νύχτα;

— Ναι...

— Γιατί δεν ανάδουν φῶς;

— Καμμία άπάντησε.

— Πέστε μου, τί συμβαίνει; έλακω λούθησε ὁ Πέτρος.

— Δεν θυμάσαι;

— 'Εγαν κρότο, πολλές φλόγες και τίποτε άλλο...

— 'Εγινε έκρηξις σὸν έργοστάσιο. Τραυματίσθηκες, φίλε μου. 'Αλλοι όμως έμειναν στὸν τόπο.

— Γιατί εἶνε νύχτα; ξαναρώτησε ὁ Πέτρος.

— Ναι, άποκρίθηκε σοβαρά ὁ γιατρός.

— Μόνον για μένα, τὸ ξέρω, φώναξε μ' ένα σπορακτικό λυγμό ὁ άρραδωναστικός της Μπετίνας.

— 'Υπομονή, φίλε μου. Εἶνε σκληρό τὸ γάμπω, αλλά προσπάθησε να τὸ άποφέρης.

Τί να υποφέρη;... 'Όλα έχάθηκαν γι' αὐτόν. 'Όλες οί έλπίδες της ζωής του και μαζί μ' αυτές και οί οικονομίες του, πού θα τὸν έξασφάλιζαν έναν άποφειτό βίο. Κάποιος έλεεινός τὸν έκλεψε τὸ δερμάτινο πουνγί του, μέσα στὴ σύγχυση πού προκάλεσε η έκρηξις.

Τυφλὸς και χωρίς λεπτὰ στὴν τσέπη. Τί τὸν άπέμενε πιά; Τί άλλο παρά η ζητιανιά!

★ Πέρασαν μήνες από τότε. Μία μέρα ὁ Πέτρος καθόταν σὸν παράθυρο τὸν νοσοκομείου, με τὸ κεφάλι άκουμπισμένο σὸν χέρι. Μαῦρες σκέψεις βασάλιζαν τὸ μυαλό του. 'Η σκέψη τὸν φτερογίγνε σὸν χωριουδάκι του, κοντά στὴν άγαστημένη τὸν Μπετίνα: «Τί δὰ γίνη τώρα αὐτή; συλλογιζόταν. Ξέρω ότι αν μ' έστειλαν εκεί κάτω, όπως λέει ὁ γιατρός, θα έμενε για πάντα πιστὴ σὲ μένα. Θα με παντρευότανε, τὸ ξέρω, και τὰ δυο σὸν ματά, πού τρέφει με τὴ δουλειά της, θα αἰσθάνον μ' ένα άχρηστο άκόνη στόμα. 'Αλλά όχι! Τέτοιο πράγμα δεν μπορὸ να τὸ δεχτώ. Πρέπει να μάθῃ ότι πέθανα. Θα λυπηθῇ για τὸ χαμό μου και όταν ξεχασθῇ η άγάπη μας, θα παντρευθῇ τὸν πλούσιο χωρικό πού τὸς σες φορές ζήτησε τὸ χέρι της».

Τὴ στιγμή εκείνη περνοῦσε ὁ γιατρός. Τὸν έκάλωσε και τὸν έξεμυστη-ρεύθηκε τις σκέψεις του.

— Θα εἶνε καλύτερα γι' αὐτὴ, πού εἶπε. Θα κλάψη, τὸ ξέρω, αλλά δεν μπορεῖ να γίνη αλλοιῶς. Γράψτε της και πέστε της ότι πέθανα με τὸ όνομά της σὸν χείλη.

— Και νομίζεις πῶς δεν σ' αγαπᾷ;

— Μ' αγαπᾷ, και γι' αὐτὸ δεν θέλω να τὴν κάμη δυστυχισμένη. 'Αἰξίζει καλύτερη τύχη, από τὸ να πάρη έναν σακάτη σάν και μένα. Θα της γράψετε γιατρεί;

— Ναι, θα της γράψω. 'Ελα μαζί μου σὸν γραφεῖο μου, όπου δὰ είμαστε μόνοι. 'Εχω μία νοσοκόμα της έμπιστοσύνης μου, αὐτὴ θα γράψῃ τὸ γράμμα. Μία γυναίκα μπορεί να περιγραφή τὰ πράγματα συγκινητικότερα. Εἶνε αὐτὴ πού σὲ ὑπηρετῇ τις τελευταίες σῦ-τές ημέρες. Τὴς εἶχα άπαρνούσει, μόνο να σοῦ μιλή, για να μὴ σὲ κουράζῃ. Εἶνε καλόκαρδη και ποικιλή.

— 'Ο Θεός να τὴν έλεησῃ, ψιθύρισε ὁ Πέτρος.

'Ο γιατρός τὸν πήρε από τὸ χέρι και τὸν ώδῆγησε σὸν γραφεῖο του. Τὸν άφισε μία στιγμή, και, όταν γύρισε άκούσθηκε τὸ θρόισμα γυναικείου φορέματος.

— Αὐτὴ εἶνε η νοσοκόμος, πού θα γράψῃ τὴν επιστολή, τὸν εἶπε.

— 'Εἶτι ευχαριστῶ, ψιθύρισε ὁ Πέτρος, με συγκινημένη φωνή. Εἰσαπτε καλή, κυρία μου, σάν τὴν Μπετίνα μου.

— Τί δὰ γράψω; ρώτησε η νοσοκόμος.

Στὸ άκουσμα της φωνῆς αὐτῆς ὁ Πέτρος ταράχθηκε.

'Αλλά γρήγορα συνήρθε και ψιθύρισε: — Τί τρέλλα να σκέπτομαι τέτοια πράγματα!...

— 'Οχι δεν εἶνε τρέλλας! φώναξε η άγνωστη, ενώ ένας λυγμός έπινε τὴ φωνή της.

'Ο Πέτρος θα σωριάζοταν κάτω, αν δυο στοργικά χέρια δεν τὸν άγκάλια-ζαν με λαχτάρα.

'Ηταν η Μπετίνα.

— 'Ο καλὸς γιατρός, άρχισε να τὸν διηγῆται, τὴν πρώτη μέρα μετὰ τὸ δυστύχημα, βρέθηκε μία επιστολή πού εἶχε έτοιμη να μὸν στείλῃ. Μοῦ τὴν έστειλε, προσθέτοντας τις λεπτομέρειες της συμφορῆς σου. 'Ο Θεός να τὸν έλεησῃ! 'Εγνώριζε τὴν καρδιά της γυναικας, πού αγαπᾷ, καλύτερα από σένα.

— 'Όταν εἶδα τὸ θλιδερὸ μῆνυμα, οί γονεὺς μου ἦσαν νεκροί πιά. 'Εχσα τὰ τελευταία δάκρυα στὸν τάφο τους έπά-νω και έφυγα.

— 'Ησουν τόσο έξαντλημένος, όταν έ-φτασα εδῶ, ώστε ὁ γιατρός μὸν άπαγόρευσε να φανερωθῶ. Σήμερα όμως έκπερε να τὸ μάθῃς. 'Αγί! Πέτρο, γιατί ήθελες να μὸν γράψῃς πῶς πέθανες; Δάκρυα έτρεχαν από τὰ μάτια τὸν Πέτρο, πού είχαν χάσει τὸ φῶς τους.

— Μπετίνα μου, της εἶπε, η λύπη τὸν πεθαμένο εἶνε μικρότερη από τὴ λύπη τὸν ζωντανό. 'Ενας τυφλὸς ζητιάνος σάν και μένα, θα σπαρῇ πιο πολύ τὴν ψυχὴ σου, από τὴν άνάμνησι τὸν νεκροῦ Πέτρον σου...

'Αλλά η Μπετίνα τὸν έσφιξε στὴν αγκαλιά της με παρσάρση.

— Μὴ σὲ νοιάζει, τὸν άποκρίθηκε. 'Ο κύριος γιατρός πού βρήκε μὸν καλή θέσι, και μὰ προσφέρει δυο δωμάτια σπῆ-τι του. Θα παντρευτοῦμε μόλις βῆς από δῶ και δὰ σὲ αγαπᾷ περισσότερο άκόμη, παρά αν εἶχες τὰ μάτια σου.

ΠΕΤΡΟΣ ΓΚΡΑΜΠΟΝ

ΕΤΟΣ Η'

ΑΘΗΝΑΙ, 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1946

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 387

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΦΟΡΜΗΣΙΣ

'Ιδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΛΛΑΤΟΡΖΑ 5

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 60

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΧΕΙ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ ΤΙΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΟΥ

Μία άπρόοπτη έρώτησις: «'Υπάρχει στὸν έρωτα λόγος τιμῆς; 'Υπάρχουν έμ-πόδια πού εἶνε άκατανίκητα για δυο πρόσωπα πραγματικά έρωτευμένα;» 'Η έρώτησις προέρχεται — από πού άλλού; — από μία κοπέλλα πού διανύει τὰ εἰ-κοσι τὴς χρόνια. Μόνον τὸ έλαφρὸ φορ-τί τὸν έκοσι χρόνων έπιτρέπει τόσο βαρείες έρωτήσεις. Χρειάζονται τὰ πρῶ-τα ναῖστα για να νομίζουμε τὸν έρωτα άπόλυτο άρχοντα της γῆς, κυρίαρχο τὸν σῦμπαντος κόσμου, κι' όταν τὸν βλέπου-με να άπογοηθῇ εμπρός σὲ έμπόδια, η έμπρός τὸς λόγους τιμῆς, μὲ μένουμε έκστατικοί και γὰ ρωτούμε: Μὰ άπάρ-χουν έμπόδια; 'Υπάρχουν λόγος τιμῆς; 'Αν άπόρχουν λέει;... Μόνον τὰ ζῶα, άδόμεντα από έμπόδια και άποχρεώ-σεις, πειθαρχοῦν τυφλά στὴ φωνή τὸν άνωτικτοῦ τῶν.

'Απλὴ εἶνε η ιστορία της κόρης: Εἰ-κοσι ἔτών, εἵπασα. Τριανταπέντε εκείνος. Δεκαπέντε χρόνια διαφορά. Δεν εἶνε μι-κρή. Οὔτε όμως και τόσο, ώστε να δη-μιουργῇ άγεφύρωτο χάσμα. Τεράστια τὴ βρήκαν οί γονεὺς της κόρης. Εἶχαν κι' άλλους λόγους. Πληροφορίες για τὸ χαρακτήρα του. Και εἶπαν τὸ όχι τότε.

Τὸ εἶπαν χωρίς βαναυσότητες, σὰ μα-λακά, με κλάμματα, με τὴν πειθῶ, με παρακάλια. 'Ημερα άλλα και έπιμονα. 'Επιμονή οί γονεὺς, έπιμονή η κόρη. Δεν μπορέσε να τὸς μεταπείσῃ. 'Εμπρός της όρθώθηκε τὸ πρόβλημα: Ποιὸν από τοὺς δυο να θυσιάσῃ, τοὺς γονεὺς της ή έ-κείνον; Δεν εἶνε οί γονεὺς εκείνοι πού έθυσιασε. Τὴν άγάπη κατέβασε σὸν βα-μό τὸν καθήκοντος. Τὸν τὸ εἶπε. Δεν έ-πρεπε πιά να ξαναθιγῶν. Τὴς τὸ ά-ποσχέθηκε: «Θὰ κάνω δ.τι θέλεις, μία και νομίζεις ότι η εύτυχία σου εἶνε μα-κρὰ μου. 'Ας χωριστοῦμε».

Τὸ εἰδύλλιο διαλύθηκε. 'Ενα έμπιστο πρόσωπο τὸν γονεὺν πήγε να βρῇ τὸ φίλο και να τὸν άποσπᾷσῃ τὴν όπόσχει ότι δεν θα «ένογλήσῃ» πιά τὴ νέα. Τὸ όποσχήθηκε με τὸ λόγο της τιμῆς του. Ξεκαθαρισμένη, δὰ πῆγε, η ιστορία. 'Αμ' δέ... Δύσκολα ξεκαθαρίζουν τέ-τοιες μορφῆς όποθέσεις. Μεταμεινμένη η κοπέλλα, άνοθεώρησε τὴν άπόφασί της. 'Υπαγοχώρησε, για να μεταπειρι-σθῇ τὴ γλώσσα τὸν έφημερίδων. Δεν μπορέσε γ' άνδρῆσῃ τὸν χωρισμό. 'Εξη-γήσε να τὸν ξαναβῇ. Τὸν βρήκε εύγε-νικό και τρυφερό, όπως πάντα, άπόρ-θυμο όμως για τὴ συνέχεια. Τὸν έδέ-σμευε ὁ λόγος της τιμῆς πού εἶχε δώσει. Κι' έπειτα, ίσως να σκέφθηκε κι' αὐτός, έν τὸ μεταδῷ όριμώτερα. 'Ισως να φά-νησε και σ' αὐτόν μεγάλη η χρονική άπόσταση πού τοὺς χωρίζε.

Τὴς έδωσε να καταλάβῃ ότι δεν ήταν η έπιθυμία του η επανάληψις τὸν σχέ-σεων πού διακόπηκαν. Πιτυμένο στὴν ά-πελπισία του, φωνάζει τώρα τὸ κορίτσι: «'Υπάρχουν έμπόδια; 'Υπάρχει λόγος τι-μῆς; Τί σημασία έχουν όλα αυτά όταν υπάρχει άγάπη; Μήπως δεν μ' αγαπᾷ;» 'Αν μ' αγαποῦσε, πῶς θ' άφινε να σῶσθι μία τέτοια άγάπη;...

Λέει και λέει άπάνω στὴν άπελπισία της η κοπέλλα. Ποιὸς μπορεί γ' άνακό-νη τοὺς φραστικούς χειμάρρους όταν μετουσιώνονται σὲ φράσεις; Και γιατί τὸ κάτω-κάτω να τοὺς άνακόνη; 'Ας τὰ πῇ να ξεθωιάσῃ, να ξελασφάρῃ από τὸ βάρος τὸν καῦδων. Χρειάζεται τὸ ξελασφάρμα αὐτὸ για να ήμερῶμε και να άντιπρόκειμε με γαλήνη και ψυχαιότη-τητα τὴν πραγματικότητα. Τώρα πού εἶ-πε δσα εἶχε να πῇ, έχει τὸν καρπὸ να σκεφθῇ με τὴν ψυχραιμία και με τὴ φρόνησι στις όποιες μὰς συνήθισαν τὰ σύγχρονα κορίτσια.

Τότε θ' άναγνωρίσῃ ότι ὁ έρωτας τὸν πολιτισμένων ανθρώπων δεν εἶνε κάτι τὸ μεμονωμένο και αἰσθητικό, ένα νη-σί μέσα σὸν πέλαγο της ζωῆς, πού μένει άντιπρόσθετο από δ.τι γίνεται γύρω του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

'Ενας τέτοιος έρωτας πού άγνοεῖ τοὺς πάντας και τὰ πάντα, έρωτας έγωιστικός άδιάφορος για ὅλη τὴν ἄλλη πλάσι, δεν μπορεί γ' άναπτυχῇ παρά σὰ βου-να, άνάμεσα σὲ ανθρώπους πού δεν βρί-σκονται σὲ έπαφή με τοὺς όμοιους τῶν. 'Εκείνος κι' εκείνη. 'Ο 'Αδάμ και η Ε῰α μέσα στὸν παράδεισό τους. 'Από τὴ στιγμή όμως πού άρχίζει η συμβίω-σις άρχίζουν και οί παραχωρήσεις. Πα-ραχωρήσεις άκόμη και στὸν έρωτα. Δεν μπορεί να εἶνε άπερίοριστη η επανστα-τικότητα του. Μέσα σὲ κοινωνικά πλαι-σμία θ' άναπτυχῇ και θα εξέλγῃ κι' αὐτός. 'Η έλευθερία, θὰ σταματήσει εκεί πού άρχίζει να γίνεται ένοχλησις η ζήμια τὸν πῦλον. 'Εχει κι' αὐτός τις όποχρεώσεις του άπέναντι πού κόσμου πού τὸν περιβάλλει. 'Ισχύει και γι' αὐ-τόν ὁ κώδικας τιμῆς πού ισχύει και για τοὺς άλλους θνητούς. 'Η ιδιότητα τὸν έρωτευμένου δεν εἶνε τὸ έλαφρυντικό πού μὸς απαλλάσσει από τὴν ευθύνη για κάθε άπρέπεια και για κάθε πα-λανθρωπία. 'Επειδὴ συμβαίνει να εἴσθε έρωτευμένοι, δεν σημαίνει ότι μπορείτε να διαγράψετε τὴν οίκουμένη, γ' άγνο-ήτε και λόγους τιμῆς, και όποσχέςσεις, και όποχρεώσεις, και άνάγκες, και δε-σμούς και να παραδοθῇτε ασυλλόγητα σὸν πάθος σας, χωρίς τίποτα να λογα-ριάζετε.

Λυποῦμαι πού δεν είμαι εὐχάριστος σὲ δλους και σὲ όλες. Πρέπει όμως κά-που-κάπου να ξέρη κανεὶς να γίνεται και δυσάρεστος. Εὐλαβούμεν τὸν έρω-τα. 'Ιερὰ εἶνε τὰ δικαιώματά του. Τί-ποτε πῶ συμπαθὲς και περισσότερο άξιο τὸν σεβασμό μας από δυο ψυχῆς πού ένωθούναι με δεσμῶς έρωτικούς. 'Ω-μορφαντε κι' έξαννίσει τὴ ζωή ὁ έρω-τας. Εἶνε ὁ έμπνευστὴς μεγάλων έργων. Εἶνε ὁ δημιουργός. Εἶνε τὸ κίνητρο σὲ ώρατιες προσπάθειες.

'Εχει όμως κι' αὐτός τις όποχρεώ-σεις πού άπέναντι της ζωῆς. Πολλές θυ-σις τὸν όφειλονται. Οὔτε όμως αὐτός εἶνε απαλλαγμένος από τὴν όποχρέωσι-σὲ θυσιες όταν φθάσῃ η στιγμή τὸν θυσιῶν.

Δὲ μιλῶ για τὴ συγκεκριμένη περὶ-πτωση της κοπέλλας. Μιλῶ πού γενι-κότερα για τις όποχρεώσεις τὸν έρω-τευμένου. Πῶς μπορεί να νοσηθῇ άγάπη πού θα θεμελιωθῇ στὴ δυστυχία τὸν άλλων; Πῶς να νοσηθῇ λουλούδι έρωτικό πού άνθίζει άπάνω σὲ έρεπία πού αὐτὸ έδημιούργησε;

'Ερωτευμένος ὁ άρχηγὸς μῆς οίκου-νειας — για γ' άναφέρω ένα παράδειγ-μα — έγκαταλείπει στὴ δυστυχία γυ-ναίκα και παιδιὰ και άκολουθεῖ εκείνην πού άγάπησε. Τὸν έρωτα θα έπαυλασθῇ για άδωατικό στοιχείο, αν τὸν έλέν-εστε για τὴν πράξι του. 'Η άγάπη, θὰ σὰς πῇ, τὸν ένέπνευσε τὴ διάλυσί τὸν σπιτιοῦ του. Στὸ δῶμο της άγάπης ά-θυσιάσε τὴ γυναίκα του κι' άφισε άπορ-στάτευτα τὰ άνήλικα παιδιὰ του.

'Αν ξεκινήσουμε από τὴ βάση ότι δεν άπόρχουν έμπόδια για τὸν έρωτα, οὔτε δεσμῶσεις, οὔτε λόγος τιμῆς, οὔτε ό-ποχρεώσεις, πρέπει, για να εἴμαστε συ-νεπεις, να κηρύξουμε άδῶ τὸν κατῇ γορῶμενο. 'Υπάρχει όμως κανεὶς πού να τὸν άδῶσῃ; Στὸ κοινὸ αἵσθημα άντιπαθῇ θὰ γίνη εκείνος πού άπειθα-ρχισε στὴν έρωτική φωνή, ενώ άντιπῶ-τος ὅλη η συμπαθεια θα περιβάλῃ τὴ μητέρα πού έγκαταλείθηκε από τὸν άν-τρα της.

Βλέπετε λοιπόν ότι δεν μποροῦμε να θέσουμε ὅς άρχὴ τὴν άσυνδοσία τὸν έ-ρωτα; Κοινωνικός και αὐτός καθὼς εἶ-νε άφού άντιστάσεται μέσα σὲ κοινα-νίες, δὰ όποσχήθῃ σὲ όρισμένους κα-γόνες περιοριστικούς της άπόλυτης έ-λευθερίας του.

Εἶνε τὸ κατεμένο παιδί, βέβαια. Κά-θε παραχώρησις και κάθε έπείκεια γι' αὐτόν. 'Αλλά τίποτα δεν εἶνε άπόλυτο. 'Υπάρχουν και βρια πού όταν τὰ ήπε-ράσῃ για γ' έξωθῇ από τὴν ήθική τάξι και να γίνη δύναμις κακοποῖας, άποεώνεται από τὴν κοινὴν συμπαθεια και προσάναται σὸν έδῶλο τὸν κατηγο-ρουμένου.

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

Η ιστορία αυτή έγινε εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Μεσορριανούς τότε στο θέατρο "Εντεν" του Λονδίνου η Φλώρα Γκόλδσταϊν, η χορεύτρια με το υπέροχο σώμα, που αϊχμαλώτιζε κάθε βράδυ τις χιλιάδες των θεατών.

Η τέχνη της Γκόλδσταϊν ήταν άβυσσος, το σώμα της είχε την τελειότητα του θαύματος. Εκείνο όμως που κινούσε άκριμα περισσότερο το ενδιαφέρον του κοινού, ήταν μία μυστηριώδης και υποβλητική λεπτομέρεια: Η χορεύτρια χόρευε πάντοτε με το πρόσωπό της σκεπασμένο από μία μαύρη μάσκα, την οποία δεν έβγαζε ούτε όταν οι ένθουσιασμένοι θεατοί την καλούσαν επανειλημμένα στη σκηνή.

Το πλήθος ήθελε με κάθε τρόπο να δει τη μορφή της πιο αγαπημένης του χορεύτριας, με το αρμονικό σώμα. Και όμως αυτή, σαν να ήθελε να προκαλέσει την περιέργεια του κοινού, επέμενε να μην ικανοποιήσει ποτέ την επιθυμία του.

Κανείς δεν ήξερε το λόγο για τον οποίο φορούσε τη μάσκα αυτή και όλοι πίστευαν ότι έπρεπε για μία ιδιοτροπία. Ένα πονηρό τέχνασμα της έξυπνης καλλιτέχνιδος. Η αλήθεια όμως δεν ήταν αυτή. Πριν από τρία χρόνια ενώ η Φλώρα πήγαινε από τη Βιέννη στη Βουδαπέστη το αυτοκίνητό της συγκρούστηκε με ένα τραίνο.

Η καλλιτέχνις δεν πληγώθηκε σοβαρά, αλλά οι φλόγες της βενζίνης πουχε άναψαν, παραμόρφωσαν φρικτά το ωραιότατο πρόσωπό της, έκαιαν την όψη της άπαισία, αποκρουστική.

Όταν όμως πέρασε η περιόδος της πρώτης άπαισίας, η δυνατή της θέληση, γυναίκα αυτή βρήκε τρόπο να ξανα-

ταπίση και να νικήσει τη σκληρή και δεκαπέντε χρόνια. Μεσορριανούς τότε στο θέατρο "Εντεν" του Λονδίνου η Φλώρα Γκόλδσταϊν, η χορεύτρια με το υπέροχο σώμα, που αϊχμαλώτιζε κάθε βράδυ τις χιλιάδες των θεατών.

Η τέχνη της Γκόλδσταϊν ήταν άβυσσος, το σώμα της είχε την τελειότητα του θαύματος. Εκείνο όμως που κινούσε άκριμα περισσότερο το ενδιαφέρον του κοινού, ήταν μία μυστηριώδης και υποβλητική λεπτομέρεια: Η χορεύτρια χόρευε πάντοτε με το πρόσωπό της σκεπασμένο από μία μαύρη μάσκα, την οποία δεν έβγαζε ούτε όταν οι ένθουσιασμένοι θεατοί την καλούσαν επανειλημμένα στη σκηνή.

Το πλήθος ήθελε με κάθε τρόπο να δει τη μορφή της πιο αγαπημένης του χορεύτριας, με το αρμονικό σώμα. Και όμως αυτή, σαν να ήθελε να προκαλέσει την περιέργεια του κοινού, επέμενε να μην ικανοποιήσει ποτέ την επιθυμία του.

Κανείς δεν ήξερε το λόγο για τον οποίο φορούσε τη μάσκα αυτή και όλοι πίστευαν ότι έπρεπε για μία ιδιοτροπία. Ένα πονηρό τέχνασμα της έξυπνης καλλιτέχνιδος. Η αλήθεια όμως δεν ήταν αυτή. Πριν από τρία χρόνια ενώ η Φλώρα πήγαινε από τη Βιέννη στη Βουδαπέστη το αυτοκίνητό της συγκρούστηκε με ένα τραίνο.

Η καλλιτέχνις δεν πληγώθηκε σοβαρά, αλλά οι φλόγες της βενζίνης πουχε άναψαν, παραμόρφωσαν φρικτά το ωραιότατο πρόσωπό της, έκαιαν την όψη της άπαισία, αποκρουστική.

Όταν όμως πέρασε η περιόδος της πρώτης άπαισίας, η δυνατή της θέληση, γυναίκα αυτή βρήκε τρόπο να ξανα-

νοσφίες παρουσίαζαν δυο διαφορετικά πρόσωπα. Στη μία φαινόταν η χορεύτρια με τη μαύρη μάσκα της, την οποία δεν έβγαζε ποτέ πάνω στη σκηνή. Στην άλλη η χορεύτρια παρουσιαζόταν με το χαμόγελο και τη μορφή της Γκράτσια Χόρσο.

Ο ήρωας της τραγωδίας που έμελλε να κλείσει την ιστορία αυτή ήταν ένας καλλιτέχνης που συγκινήθηκε από την τελειότητα της Φλώρας Γκόλδσταϊν πάνω στη σκηνή, ο Έδουαρδός Νέβερσον.

Ο Νέβερσον ήταν γλύπτης και γι' αυτό ακριβώς ένοιωσε βαθύτερα από κάθε άλλον την πλαστική ωμορφιά της χορεύτριας. Είχε αληθινό ταλέντο και τα έργα του, αν και ήταν ακόμα τόσο νέος, του είχαν ήδη εξασφαλίσει τη δόξα.

Ο γλύπτης πήγαινε κάθε βράδυ στο θέατρο για να βλέπει την καλλιτέχνιδα.

Ζήτησε κατόπιν να την γνωρίσει και, φυσικά, πλησίασε τη Γκράτσια για την οποία ένοιωσε έναν τεράστιο έρωτα. Η Γκράτσια θέλησε να παίξει με το πάθος του. Τον ενέθαρρυνε λοιπόν στις πρώτες εκδηλώσεις του, τον έκανε με φτώχη στο ερωτικό παραλήρημα.

"Επειτα μέσα της ξύπνησε η τραγουδίστρια του καμπαρέ, που ήταν αδύνατον να καταλάβει πόσο βαθιά ήταν ερωτευμένος ο άνθρωπος εκείνος και τι συνέπειες μπορούσε να έχει μία ασυλλόγιστη πράξη της. Και χωρίς να σκεφθεί καθόλου, μία μέρα προτίμησε φανερά τον έρωτα ενός μηχανικού του θεάτρου, κι απομάκρυνε χωρίς καμμία δικαιολογία τον Έδουαρδο.

Ο Έδουαρδο έπεσε σε πλήρη εκμηδένιση. Δεν μπορούσε πια να εργασθεί κι άρχισε να πίνει. Κάθε μέρα προσπαθούσε να μιλήσει στη χορεύτρια στο καμαρίνι της, αλλά, φυσικά, δεν γινόταν δεκτός. Για το τεράστιο πάθος του μιλούσε πια όλη η πόλη. Και τέλος το έμαθε κάποτε και η Φλώρα και σαν φρόνιμη γυναίκα, έκρινε καλό να φύγει από το Λονδίνο.

Η τραγωδία εξάσπεσε την τελευταία μέρα. Έδιδε τιμητική παράσταση της χορεύτριας και η σκηνή ήταν γεμάτη από άντρες.

Όταν άνοιξε η σκηνή και παρουσιάστηκε η Φλώρα το κοινό εξάσπεσε σε έπαιφμιες. Η Γκόλδσταϊν ετοιμάστηκε να άρξισι το θαύμα του χορού της. Τη στιγμή αυτή όμως από ένα κάθισμα της πρώτης σειράς της πλατείας ένας άνθρωπος σηκώθηκε κάτωχρος. Ήταν ο Έδουαρδο, αγνώριστος σχεδόν από τον τρομερό νευρικό σπασμό που του παραμόρφωσε το πρόσωπο. Κιτάξε μία στιγμή τη χορεύτρια, κι έπειτα σήκωσε σαν νευρώσαστο, το δεξί του χέρι, στο οποίο κρατούσε ένα πιστόλι.

Ένας από τους παρακαθημένους θέλησε να τον συγκρατήσει. "Αλλά δεν πρόλαβε. Ένας πυροβολισμός άνηχεσε και η Φλώρα Γκόλδσταϊν σωριάστηκε κάτω!...

Τότε μόνο αποκαλύφθηκε το μυστικό της. Όταν την ξάπλωσαν στο ντινάνι του καμαρινιού της, της έβγαλαν τη μεταξωτή μάσκα και φάνηκε η φρικτή μορφή της. Το ρίγος που αισθανθήκαν οι παρόντες ήταν δυνατότερο και ψυχρότερο από το ρίγος του θανάτου.

Η χορεύτρια ξεψυχούσε και στο παραμορφωμένο πρόσωπό της άνηχε ένα χαμόγελο, που στην ύστατη εκείνη στιγμή φάνηκε αφάνταστα γλυκό. Κατόπιν η ετοιμοθάνατη ζήτησε τη μάσκα της, την έφερε στα χείλη της και τη φίλησε.

Μόνο χωρίς σ' αυτή, είπε με σβυσμένη φωνή, μπόρεσα να πεθάνω για τον έρωτα, τον έρωτα ενός ανθρώπου που δεν με γνώριζε.

Κι η Φλώρα Γκόλδσταϊν έκλεισε για πάντα τα μάτια της. Δ. ΝΤΕ ΒΑΡΝΤ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντινκο ρεπορτάζ

—Από τις ωραιότερες έφτεινές παραστάσεις, ήταν η 25ετηρίς του Μιμ Κόκκινη, που εορτάσθηκε την περασμένη Κυριακή στον «Απόλλωνα».

Ο δημοφιλής θιασάρχης... έκλαιγε σαν μικρό παιδί από τις συγκινητικές εκπλήξεις και δεν μπορούσε να άρθρώσει λέξη! Έπαθε πραγματικό γλωσσοδέτη!...

Ο Κόκκινος δέχθηκε από τους φίλους του και τους θαυμαστές του πολλά δώρα, όπως μία γαλοπούλα ψητή, 2 τσάραστια λιθρίνια, ένα καλάθι με διάφορα ποτά, ένα χρυσό αναπτήρα και όφθονα λουλούδια...

Από τους πιο φανατικούς θαυμαστές του είναι ένας δυστυχισμένος πατέρας που έκανε και τα δυο παιδιά του σ' ένα ναυάγιο.

Εγέλασε για πρώτη φορά, ύστερ' από τρία χρόνια, χάρις στο Κόκκινη και από τότε τον θυμάται κάθε φορά στην γιορτή του και στις τιμητικές του.

Από τις ωραιότερες εμφανίσεις της ίδιας παραστάσεως ήταν και το νέο άστέρι του τραγουδιού, η Ίωanna Άλβα.

—Το «Ρέξ» που θα λειτουργήσει το καλοκαίρι με ψυκτικά μηχανήματα, θα παρουσιάσει ένα πολύ πρωτότυπο μουσικό θέαμα, κατά το σύστημα περίπου που ακολουθούν τα τελευταία έγχρωμα Αμερικανικά μουσικά φίλμ.

Στο νέο αυτό είδος θα λάβουν μέρος οι ήθοιοι πρόξας του «Ρέξ», πλαισιωμένοι και με μερικούς ήθοιους του μουσικού θεάτρου.

Μεταξύ άλλων, η Ρένα Βλαχοπούλου, θα εμφανισθεί σε διάφορα πρωτότυπα νούμερα πάνω στην περιτορφοική σκηνή του «Ρέξ», που θα παρουσιάσει κινηματογραφικά τρύν, χάρις στον σκηνογράφο Βακαλό.

—Αλλά και η Βέμπο με τον θιασό της, ετοιμάζει εκπλήξεις.

Η Ίδια θα εκτελέσει, εκτός από τα τραγούδια της, ένα «ντουέτο» με τον Σταύρο Ιατρίδη, που θα άνηκε επίσης στον θιασό της.

Θα εμφανίζεται επίσης και στα φινάλε του έργου, γιατί η Βέμπο θα καθιερώσει σε κάθε επιθεωρησιακό έργο δυο φινάλε.

—Η γνωστή όπερέττα του Σακελλαρίδη «Βαφτιστικός», κινδυνεύει, παρά την σύμβαση που υπάρχει από καιρό με τον συνθέτη, να μη παιχθεί από την Λυρική Σκηνή, έλλείψει πρωταγωνιστών!

Εκείνοι που φέρονται πάντως ως υποψήφιοι, είναι οι κωμικοί του έλαφρου θεάτρου, Π. Οικονόμου και Ι. Στυλιανόπουλος. Ο Οικονόμου μάλιστα είναι και ο πρώτος διδάσας.

—Ένα ακόμη περιεργό αμερικανικό «έρζατ» έλαβε τις ημέρες αυτές η μικρούλα Νίντ Ζαχά από τον Αμερικανό ίμπρεσαρίο της.

Είπε κάτι μικρά κόκκινα χαπάκια που λέγονται «φαιδ βαιτάνις» και που το καθένα από αυτά περιέχει τροφή για 24 ώρες!

—Το μουσικό θέατρο έρχεται πάλι «γκανιάν» το καλοκαίρι.

Θα έχουμε τέσσερες μουσικούς θιασους και μόνο δυο της πρόξας, δηλαδή τους θιασους του κ. Β. Άργυροπούλου και της νέας θιασαρχίνας κ. Μελίνας Μερκούρη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Λονδίνον - Νέα Ύρκη σε μισή ώρα

Ο κύριος Βούντμπερν, κοινοβουλευτικός υπουργός της έναερτου παραγωγής της Άγγλιας, δήλωσε τελευταία ότι μελετάται η έγκριση μιας ταχυδρομικής συγκοινωνίας με ρουκέτες μεταξύ Λονδίνου και Νέας Ύρκης. Μία έπιστολή που θα ταξίδευε μ' αυτό το μέσον θα χρειαζόταν μόνο μισήν ώρα για να φθάσει από την Άγγλια στην Αμερική!

Ο Μάιος μάς έφτασε...

Ο Μάιος μάς έφτασε, αγαπητοί μου φίλοι, κι' αφού το κατωρθώσαμε και δεν τ' άκορδώσαμε θα φάμ' ελάχιστο ψωμί και μπόλικο τριφύλλι!

Ο Μάιος μάς έφτασε, γι' αυτό λοιπόν, παιδιά, για λίγο άς ξεχάσουμε την αναπαράδιά, ζευγαρωμένοι άς τρέξουμε ή έστω κατά μόνας σ' άγρους και σε λειμώνες.

Άς γίνη πιά διάλειμμα του πάθους και του μίσους γιατί μπορούν αυτά τα δυο να καταντήσουν ρημασιό και του Μαΐου τους φαιδρους κι' εύδεις παραδείσους.

Μία κι' έχει γίνει έθιμο κι' ή μέρα το καλεί οι γαίδαροι παντρεύονται με χίλια νταβαντούρια, αλλά τελούν τους γάμους τους και άνθρωποι πολλοί που είναι κι' άπ' τους γαίδαρους ακόμα πιο γαϊδούρια!

Ο Μάιος μάς έφτασε — σάς το τονίζω πάλι — παντού ο έρωας μαινεται και ή καρδιά θερμαίνεται, φλογίζεται και πάλλει.

Αφού είναι παμπόνηρος ο είκοστός αιών ο έρωτας έγινε κι' αυτός άπατεών. Άπέκτησε άναίδεια, θρασύτητα και θάρρος, τ' άρέσει σαν τους στρατηγούς να καταστρώνει σχέδια με τα όποια προσπαθεί — άκούς, ο κατεργάρος : — να μπαίνει στα δλάνθισα του Μάη περιβόλια κι' εκεί μ' αφάνταστη χαρά καρδιές πληγώνει στη σειρά που περιμένουν πώς και πώς του έρωτα τα βόλια.

Το πρόγραμμά του συνεπής μάς τραυματίζει και ντροπή δεν έχει ούτε ίχνι, μα φανερή προτίμηση στους Άγγλους πάντα δείχνει κι' όπου τους δει — τον άναϊδη — χωρίς ντροπή όλην τους στρώνει σ' έν' άμειλικτο και φοδερό κυνήγι. Κι' εκείνοι δεν που φέρνουνε καμμία δυσκολία, σε κάθε του έπιθεσι ποτέ δεν αντίτασσονται, διπλοί κατά συνέπειαν γυρίζουν στην Άγγλία κι' από τις νύφες οι Ρωμιοί έν τέλει άπαλλάσσονται!

Από τους μήνες γενικά ο κόσμος προτιμάει αυτό το μήνα φυσικά του έρωτα, το Μάη. Αφού λοιπόν μάς έφτασε, έμπρός βημα ταχύ να τον προπαντήσουμε σε κάποια έξοχη. Κι' εκεί άς ξεφαντώσουμε άνεξαρτέτως όλοι και ύστερα πατήρηδες γυρίζουμε στην πόλι!...

Ο Συνεργάτης Γ.

Είκοσθαίσις Μιχ. Γάλλια

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γνωστοποίησις

Ω! εορτή άνθόεσσα! Ω! πρώτη του Μαΐου, ήμέρα της μαργαρίτας, της βιόλας και του ίου, λαμβρώδης κι' επιδλητική κατέφθαρσε αίσίως και όλοι θα γλενθήσμεν τα μάλα θαυμασίως. Χάρεις θα εισέλθωμεν εις κήπους άνθισμένους να κόψωμεν γαρύφαλλα και μυρωμένα ρόδα, πλην — φέυ! — δεν άποκλείεται να κόψη μετά μένους τας χείρας και τους πόδας μας των τζιπ καμμία ρόδα! Θα γίνη μέγας σαματεύς και γενικών ξεφάντωμα, θα τεθραυθώσιν τα πτερά πολλών λιμοκοντόρων, ένώ δ' άντέχων πάντοτε σ' έρωτικών βαλάντωμα θα δρώσω κατά κόρον.

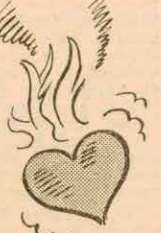
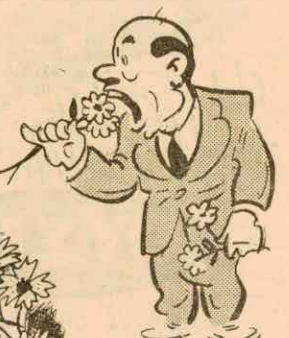
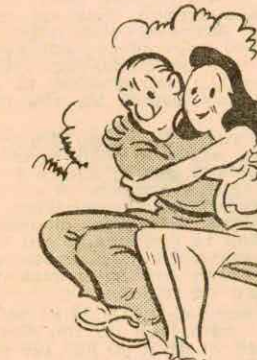
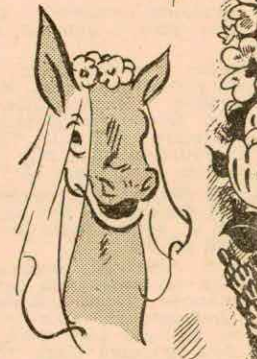
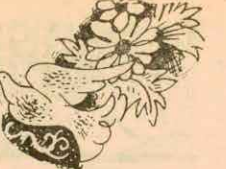
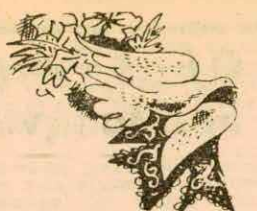
Ήγουν στους κήπους θα έμώ μετά της γοντείας μου της θρυλικής άπάσης και τας γυναίκας θα τοιμώ ποιών συνάμα κι' εύκρινείς έρωτικές προτάσεις. Κάκειναι δίχως διαταγμούς μετά χαράς ήπιας θα δέχωνται και άσπαρους και τολμηράς θωπειάς, έπιθυμώσαι δε σφοδρώς κεφατών να με (Ίωσιν)

θωπειάς και φιλήματα θα μοι άνταπο- (δίδωσιν). Πρός γνώνιν και συμμόρφωσιν και διά (λόγους τάξεως)

δπλώ προς πάσας τας γυνας άνευ έπι- (φυλάξεως) πώς όσαι θέλουν μετ' έμού Πρωτομα- (γιάν να κάμωσιν)

καθήκον έχουν πρώτιστον σφοδρώς να (με συνδράμωσιν) Την φύσιν άς δαμάσωσιν την τασον (φλογεράν)

τα μισή άς παραβλέψωσιν καθώς και (τας κακίας) και από τούδε άς σβυσώσιν να κα- (τασουν στην συράν) ίνα μη πούν άργότερον πώς κάμνω (άδικίας)!... Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο της 'Αθήνας βρίσκεται τραυματίας του 'Αλξανικού μετώπου, μ' ένα σοβαρό τραύμα στο κρανίο, ο 'Ανδρέας Σαρή. Πάνω απ' το κρεβάτι του περνάει μερόνυχτα αγωνίας η γυναίκα του ή Νιόβη. Το τραύμα είναι τέτοιο, ώστε υπάρχει κίνδυνος ή να πεθάνει ο 'Ανδρέας, ή να χάσει το λογικό του. Γίνεται όμως το θαύμα κι' ο 'Ανδρέας σώζεται. Ο 'Αρχίατρος Κώστας Θεόδωρος εξηγεί στη Νιόβη, ότι ή ζωή και το λογικό του άνδρος της κρέμονται πλέον από μια τρίχα. 'Η παραμικρή συγκίνηση θάχει όλεθρια αποτελέσματα γι' αυτόν. 'Η Νιόβη υποσχεται να προσέχη.

Ο 'Ανδρέας Σαρή κι' η Νιόβη γνωρίστηκαν την άνοιξη του 1933 σε μία έκδρομη στην Πεντέλη, όπου είχε καλέσει τη Νιόβη ή εξαδέλφη της 'Ανθούλα Φέδρου, φίλη του Σαρή. Εκεί άρχισε να πλέκεται το ειδυλλίο τους.

2 **ν** Έκανε αυτή να τραβηχτεί. Μά ή φωνή του, κοντά της, στο μάγουλό της, τις ψιθύρισε: — Δέν είναι καλλίτερα εδώ, παρά μέσα στους άλλους;

Αυτή χαμογέλασε. Την έσφιξε πιο πολύ άπάνω του, και της ψιθύρισε:

— Δέν ξέρω άν θα μέ πάρης γιά τρελλά. Δέν ξέρω άν θα μέ παρεξηγήσης. Μά από την πρώτη στιγμή που σε γνώρισα, δέν συλλογίζομαι τίποτε άλλο παρά έσένα.

— Δέν πιστεύω να μου πτες πως μ' αγαπάς; του είπε παίρνοντάς ένα όθος παιχνιδιάρικο και ειρωνικό, γιά να καλύψη τη συγκίνησή της.

— Κι' άν στο πω; της άποκρίθηκε πολύ κοντά της. Κι' άν στο πω, πως σ' αγαπώ τρελλά, όπως δέν αγαπώσα ποτέ στη ζωή μου;

Πήγε να του άποκριθί πάλι παιδιάτικα, παιχνιδιάρικα. Μά ή ματιά του ή βαθεία, ή μαγνητική σταμάτησε τό γέλοιο στά χείλη της.

Και την ίδια στιγμή τά χείλη τους βρέθηκαν ένωμένα. Ένα φιλή γρήγορο, κλεφτό, ντροπαλό. Μά ή Νιόβη ένοιωσε μία άνατριχίλα να περνά σ' όλο της τό κορμί. Και κατάλαβε κόσμο άγνωστους πρώτογνωρους ν' άνοίγονται μπροστά της.

Ταραγμένη ψιθύρισε: — Πρέπει να κατεβούμε. Θά μδς έχασαν... Θά μδς παρεξηγήσουν.

— Και τί σέ νοιάζει; Είπε τόσο όμορφα έδω, Νιόβη!... Τόσο όμορφα που είμαστε μόνοι!... Πές μου... Πές μου την αλήθεια κι' έσύ. Τό σκέφθηκες ποτέ πως είνε δυνατόν ν' σ' αγαπά; Τό σκέφθηκες πως είνε δυνατόν ν' μ' αγαπήσης;

Πήγε να του άποκριθί. Όχι! 'Αλλά, δέν ήθελε να του πη ψέμμα. Και γέλασε μονάχα.

— Δέν μου άποκρίθηκες, έπέμεινε αυτός. Είνε δυνατόν να μη τό φαντάστηκες πως σ' αγαπώ;

Τά γαλανά τους μάτια συναντήθηκαν πάλι. Κι' ή Νιόβη ένοιωσε μία άπέραντη ευτυχία να την κυκλώνη. Ήσαν σαν να γυρίζονταν χρόνια, αιώνας. Ένοιωσε μία άσφαλεια κοντά του τώρα, μία ευτυχία. Έσχασε κάθε επιφύλαξη, έγυρε τό καστανόχροσο κεφάλι της στον ώμο του και του ψιθύρισε:

— Τό καταλαβαίνα πως θά μ' αγαπούσες. Κι' έγω σ' αγαπούσα...

Άπάνω από τά κεφάλια τους τά κλαδιά άναδεδούσαν στο άνοιξιάτικο φύσημα του άέρα. 'Η μυρουδιά του πεύκου τούς κύκλωνε μεθυστική. Ήσαν χαμένοι από τον

κόσμο. Και ζήτησαν πάλι τά χείλη ό ένας του άλλου...

Μιά πονεμένη κραυγή

Έκείνη τη στιγμή άκούστηκε πίσω από κάποιο δένδρο μία πονεμένη κραυγή, σαν του παιδιού που πονεί. Πεταχτήκαν τρομαγμένοι. Κι' είχαν τον καιρό να ίδουνε μονάχα τη θαλασσιά φούστα της 'Ανθούλας που άνέμιζε, καθώς κατέβαινε γρήγορα γρήγορα τό μονοπάτι.

— Δέν να μδς είδε; ψιθύρισε ό 'Ανδρέας ταραγμένος.

— Σίγουρα μδς είδε άποκρίθηκε ή Νιόβη, ταραγμένη κι' αυτή.

— Έ, τί να γίνει; φώναζε ό νέος σκώνοντας τους ώμους του. Άς μη μδς παίρνει από πίσω, άς μην φέρει περιέργη να ίδι τί κάνουντε.

Η Νιόβη δέ μίλησε άλλο. Έμεινε βουδ ή γιά κάποιο ώρα. Γιατί έκείνη που είχε στην καρδιά της να του πη, δέν μπορούσαν να τό άρθρώσουν τά χείλη της;

— Είχατε αλλάξει λόγω αγάπης μεταξύ σας; ήθελε να του πη. Τό ήξερες πως αυτή σέ θαυμάζει, πως σέ σκέπτεται όλη την ώρα;...

Ηέλε να τον ρωτήσει κι' άλλα πολλά. Μά δέ τολμούσε. Ήταν τόσο ευτυχισμένη αυτή τη στιγμή, που φοδόναν, μήπως με μία της λέξη γκρεμίση τό παλάτι της ευτυχίας της που είχε ύψωθεί έτσι ξαφνικά, έτσι άναπάντεχα.

— Να πηγαίνουμε, είπε μονάχα. Δέν ξέρω τί ιστορίες μπορεί να μου κάνη ή 'Ανθούλα. Ίσως τά μαρτυρήσει όλα της μαμάς. Ίσως δημιουργήση σκάνδαλα.

— Η αγάπη θέλει θάρρος, είπε ό 'Ανδρέας, και της χαμογέλασε, με τό φωτερό του μάτι, με τό παιδιάτικο του τό χαμόγελο. 'Η αγάπη θέλει θάρρος, Νιόβη. Κι' αλλοίμονο άν φοβηθίς τί θα πη ή εξαδέλφη σου από τό μάνα σου.

— Δέν φοδάμαι τίποτε, άποκρίθηκε ή κοπέλλα, και πέρασε τό χέρι της στο μπράτσο του μ' έμπιστοσύνη με ευτυχία.

Κατέβηκαν, πήγαν στη θεία όπου κάθονταν ή 'Ανθούλα με τη Ρένα. Από τη φυσιογνωμία της Ρένας, κατάλαβε ή Νιόβη πως ή 'Ανθούλα δέ είχε μαρτυρήσει άμείωως πως την είδε να φιλιέται με τον 'Ανδρέα.

Κάθισαν βουδοί, σαστισμένοι. Και κανένας τους δέν άνοιζε τό στόμα του, όπου ήθελε ή ώρα να σκωπούν και να φύγουν.

Στό δρόμο του γυρισμού, ή Νιόβη δέν τολμούσε να περπατή κοντά στον 'Ανδρέα. Άπέφυγε να βρισκείται πλάι του. Και έμεινε κολλημένη στή Ρένα.

Κι' ή 'Ανθούλα όμως απέφυγε να βρισκείται κοντά στον 'Ανδρέα. Είχε πάει κοντά σέ μία άλλη παρέα. Κι' ό 'Ανδρέας κατέβαινε μόνος του, αλλά ευτυχισμένος.

Παράπονα ξαδέλφης

Έτσι τέλειωσε αυτή ή έκδρομή, χωρίς ν' αλλάξουν λέξη.

Τό βράδυ όταν χωρίστηκαν, είπε ή 'Ανθούλα της Νιόβης:

Δύο άσπονδοί έχθροι

Ό θάνασος κι' ό Μανώλης κατοικούν στην ίδια πόλη. Ό θάνασος είνε μονόφθαλμος. Ό Μανώλης είνε κομπούρης. Οι δυο αυτοί άνθρωποι ώστόσο δέν κυνέουν ό ένας τον άλλο. Όταν συναντηθούν στο δρόμο άρχίζουν τις ειρωνείες, τις βρισιές, τά πειράγματα. Δαρμάκι στάζουν τά χείλη τους.

Τό ίδιο συνέβη και προχθές.

Ό θάνασος κι' ό Μανώλης συναντήθηκαν σ' ένα σταυροδρόμι.

Μόλις ό θάνασος αντίκρισε τον άσπονδο έχθρό του του φώναζε:

— Βρε Μανώλη... Μανώλη... Τί σοδρθε, βρε θεότρελλε, και βγήκες τόσο πρώι στο δρόμο μ' ένα τέτοιο φόρτωμα στην πλάτη;

Ό Μανώλης γύρισε, τούρριξε μία άγρια ματιά και του άπάντησε:

— Τρομάρα να σοδρή, βλάκα!... Ποιός σου είπε, βρε, πως είνε πρώι; Άν άνοιγες και τό άλλο σου παράθυρο θάδελπες πως κοντεύει μεσημέρι!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Νιόβη... έλα σπiti μου, σέ παρακαλώ, λίγη ώρα. Θέλω να σου μιλήσω.

Με καρδιά σφιγμένη τη συνάδευσε ή Νιόβη στο σπiti της, που βρισκόταν στο Μαρτυριάνη, κοντά στο δικό της σπiti.

Κλείστηκαν στο δωμάτιο της 'Ανθούλας.

— Νιόβη, άρχισε ή 'Ανθούλα, με πρόσωπο σκετινό, αυτό που κανείς είνε άσπαρακτρίστο... Δέν μπορώ να καταλάβω πως τό κάνεις...

— Τι θέλεις να πης; ρώτησε ή Νιόβη, και τό αίμα άνέθηκε στα μάγουλά της.

— Καταλαβαίνεις πολύ καλά τί θέλω να πω. Θέλω να σου πω ότι δέν είναι σωστό να μου πάρης τον άντρα που ξέρεις πως αγαπώ.

— 'Ανθούλα!... φώναξε βραχνά ή Νιόβη.

— Δέν είνε ανάγκη να ταραξείσαι, Νιόβη... Τό ξέρεις πολύ καλά πως αγαπώ τον 'Ανδρέα Σαρή. Δέν σοδκρυσά τό αίσημά μου.

— Δέν μου είπες ποτέ πως τον αγαπάς...

— Τι σημασία έχει; Δέν τό κατάλαβες; Δέν σου μιλούσα όλη την ώρα γι' αυτόν;

— Δέν μου είπες ότι είχατε καμμία σκέψη ποτέ...

— Σκέψη δέν είχαμε, τί ήθελες να σου πω; Μοδδένει όμως μεγάλη συμπάθεια κι' ήταν βέβαιο πως είχε άρχισει να μ' αγαπάη. 'Αλλά μπήκες έσύ στή μέση...

Σταμάτησε ή 'Ανθούλα. 'Η φωνή της πνίγηκε.

— 'Ανθούλα... τράυλισε ή Νιόβη... Έγώ... δέν φταιώ... Δέν είχα σκοπό να σου τον πάρω...

— Τι μ' ένδιόφερε τί σκοπό είχες; Τό άποτέλεσμα είνε τό ίδιο. Σέ φίλησε. Μπορείς να μου άρνηθής πως σέ φίλησε;

— Ναι, με φίλησε, ώμολόγησε ή Νιόβη.

— Πότε γνωρίστηκα; ρώτησε ή Νιόβη.

— Πότε πρόφθασε να σ' αγαπήση; Και πως του έπέτρεψες κιόλας να σέ φιλήση;

Τά μάγουλα της Νιόβης φούντωσαν.

— Δέν ήξερα ότι έπρεπε να σου ζητήσω την άδεια γιά ν' άφωσα έναν άντρα να με φιλήση, είπε με θυμό.

— Χι... έκανε ή 'Ανθούλα, σκετιν ή. Είσαι πέντε χρόνια πιο μικρή από μένα, αλλά είσαι πιο τολμηρή, βλέπω...

Λοιπόν, να ξέρης ότι ό 'Ανδρέας μου είχε δείξει αγάπη κι' έμένα. Δέν με είχε φιλήσει, βέβαια, επειδή δέν του είχα δώσει τόσο θάρρος. 'Αλλά χίλιες λεπτομέρειες μ' έκαναν να πιστέω πως του άρεσα. Πάντα έρχόταν κοντά μου, πάντα του άρεσε να με άπομονώνη από την άλλη συντροφιά και να μιλή μαζί μου. Χορεύαμε τόσες φορές μαζί σε διάφορες συντροφίες, κάναμε τόσες έκδρομες μαζί. Νά, σήμερα, γιάτί ήρθε σ' αυτή την έκδρομή; Για σένα; Ούτε ιδέα είχε πως θά ήσουν κι' έσύ. Ένώ του είπα, και ήρθε γιά μένα. Για μένα...

Ήταν φλογισμένα τώρα και τά μάγουλα της 'Ανθούλας.

Δέν ήταν πραγματικά όμορφη ή 'Ανθούλα. Πολύ μελαγχολική, με μούρα ζωπορά μάτια, με πρόσωπο λεπτό, άριστοκρατικό. 'Η φυσιογνωμία της ήταν ευμετάβλητη.

Άλλοτε φαινόταν όμορφη, άλλοτε άσχημη. Και από τους γνωστούς της, άλλοι την έλεγαν όμορφη, άλλοι άσχημη.

Ενώ ή Νιόβη ήταν πάντα όμορφη, φωτερή, με τό πρόσωπό της τό λείο, που τό σκαπάζε ένα έλαφρότατο ύπόχρουο χνούδι και με τά μάτια της που άλλαζαν χίλια χρώματα στους τόνους του γαλανού.

Η 'Ανθούλα φέδρου ήταν μοναχοκόρη μιας εύπορης οικογενείας. Ό πατέρας της ήταν έμπορευμένος. 'Η μητέρα της, γυναίκα άνεπτυγμένη, είχε δώσει στην κόρη της καλή άνατροφή. Είχε και πολύ άφραία φωνή ή 'Ανθούλα, είχε πάρει τό δίπλωμά της του τραγουδιού, και έψαφνίζόταν πότε πότε σε συνουσίες.

Ήταν γενικά μία κοπέλλα που κινούσε τό ενδιαφέρον κι' ήταν φυσικό να την προσέχη ό 'Ανδρέας.

Αυτός ήταν γυνίς άνωτέρου δημοσίου υπαλλήλου. Όχι πλούσιος πολύ, αλλά ούτε και φτωχός. Άπό μικρός έδειξε διπλό ταλέντο. Είχε κλεισι στο μηχανικό και στή ποίηση. Και μεγάλος πραγματοποίησε και τά δυο του ιδανικά. Έγινε μηχανικός και ποιητής. Άπό τό επάγγελμά του κέρδιζε αρκετά γιά να ζή πολύ άνετα, και γιά ν' άνοίξη σπiti στο είκοσιοχτώ του χρόνια, με όλες τις άνέσεις.

Είχε μείνει όρφανός μόλις ήρθε τό δίπλωμά του, κι' αυτό ίσως να τον έσπρωξε από τόσο νέο να θελι να βρ ή μία σύντροφο της ζωής του.

Όλοι δοοι τούς γνώριζαν έλεγαν πως είνε πολύ ταιριαστοί ό 'Ανδρέας κι' ή 'Ανθούλα. Κι' οι δυο τους καλλίτεχνες, κι' οι δυο άναθρεμμένοι καλά, κι' οι δυο

άνθρωποι που κύτταζαν τη ζωή από την άνώτερη πλευρά της.

Η Νιόβη; Δέν είχε τίποτε από τά προσόντα της 'Ανθούλας. Μόνο τό φωτερό της προσώπκι. Ό πατέρας της με την μητέρα της 'Ανθούλας ήταν πρώτα ξαδέλφια. Όχι και πολύ αγαπημένα. Τά κορίτσια είχαν συνδεθί αρκετά μεταξύ τους κι' είχαν γίνει φίλες, μ' όλη τη διαφορά άν πέντε χρόνων που τις χώριζε. Ό πατέρας της Νιόβης ήταν άνθρωπος χωρίς σθένος, χωρίς ίκανότητα. Κακετικός από τη φύση του, μάτια άγωνιζόταν να δημιουργήση κάτι στή ζωή του.

Όταν τον πήρε ή Μάρθα Πέτρου, βρισκόταν στην καλλίτερη του στιγμή. Είχε άνοιξει κάποια έπιχείρησι, και φαινόταν πως θα ευδοκίμησ. Άλλά λίγο μετά τη γέννησι της Νιόβης, όλα πήγαν χαμένα.

Η έπιχείρησι ναυάγησε, και λίγους μήνες μετά, πέθανε ό Μάνθος Ταλίδης, άφροντας τη γυναίκα του έρημη μ' ένα μωρό στην άγκαλιά.

Η Μάρθα Ταλίδη πάλεψε σκληρά. Άρχισε να δίνει μαθήματα πιάνου και γαλλικών, και με χίλια βάσανα, με χίλιες θυσίες, κατώρθωσε να σπουδάση την κόρη της. Μόλις τέλειωσε τό Γυμνάσιο ή Νιόβη, διορίστηκε σε μία Τράπεζα. Κι' από τότε, άνάσανε λιγάκι ή δυστυχισμένη ή μάνα. Ήταν κιόλας πιά καιρός. Γιατί ή ύγεια της είχε κλονισθί από τις υπεράνθρωπες προσπάθειες.

Έτσι, τώρα, όταν πρωτογνώρισε τον 'Ανδρέα ή Νιόβη, ήταν μία κοπελίτσα που συντηρούσε τό σπiti της. Αυτό μονάχα, τίποτε άλλο. Κανένα ταλέντο, και κανένα έξαιρητικό χάρισμα.

Πως ήταν δυνατόν να την προτιμήση αυτήν ό 'Ανδρέας; Τό μυαλό της 'Ανθούλας σταματούσε. Κι' άν πονούσε πούχανε έναν άντρα που τον θεωρούσε δικό της, πονούσε διπλά γιάτί έπαίρνε τη θεία της μία κοπέλλα που την θεωρούσε πάντα, σαν καλύτερη της.

Κυττάζονταν τώρα έχθρικά οι δυο ξαδέλφες.

— Επ' τέλους, είπε ή Νιόβη ταραγμένη, τί θέλεις να κάνω; Άν νομίζης πως έσύ έχεις πιο πολλά δικαιώματα...

— Και βέβαιο τό νομίζω.

— Και θέλεις να υποχωρήσω έγω;

— Θέλω να φύγης έντελώς από τί μέση σου, Νιόβη. Θέλω να μη τον ξαναίδης τον 'Ανδρέα.

— Μά αφού μου είπες πως μ' αγαπάς;

— Έτσι τό ήλθε έκείνη τη στιγμή. Κι' ή φίλη σου ή Ρένα άν βρισκόταν κοντά του στή ρομαντική έκείνη πλαγιά, σίγουρα θά της έλεγαν πως την αγαπάει. Είνε ποιητής μη τό ξενάξας αυτό, και μη παίρνης τόσο κατά γράμμα τά λόγια του.

Τό στήθος της Νιόβης άνεδοκατέβαινε τρικυμισμένο. Ήταν μικρούλα ακόμα, μόλις είκοσι χρόνων, και δέν είχε μάθει την τέχνη να κρύβη τό αίσθημά της.

— Καλά, φώναζε ενώ τά μάτια της βούρκωναν, θά φύγω από τί μέση σου, αφού τό θέλεις. 'Ανθούλα. Άλλά, θά σου μιλήσω πρώτα. Δέν μπορώ να τον άρθω να πιστεύη πως τον κοροδίσω... πως άλλα τούλεγα κι' άλλα σκεπτόμουν.

— Δέν θά του πης λέξη! φώναζε ή 'Ανθούλα, και την κύτταζε σκληρά με τό μούρο της τό μάτι.

Η Νιόβη σκεπτόθηκε. Ένοιωσε τώρα στο στήθος της ένα τρελλά θυμό. Τό ύφος αυτό της ξαδέλφης της, την πληγώνει βαθύτατα. Δέν καταλάβαινε σέ τί είχε φταίξει. Δέν καταλάβαινε γιά πόλο λόγο δέν θά δέχονταν την αγάπη ενός άντρα, που δέν είχε πη ποτέ του λόγια έρωτικά στην εξαδέλφη της.

— Θά του μιλήσω, φώναζε. Θά του πω ότι πρέπει να του πω, κι' αυτός άς άποφασίση. Άφού λές πως έχεις κι' έσύ δικαιώματα, άς διαλέξη μόνος του.

Μ' αυτά τά λόγια, γύρισε την πλάτη της στή ξαδέλφη της, κι' έφυγε, άψηφώντας τά λόγια που της φώναζε, τις φοβέρες της και τις παρακλήσεις της.

Άρραδώνες

Πρωί-πρωί, την άλλη μέρα ή Νιόβη τηλεφώνησε του 'Ανδρέα:

— Είνε ανάγκη να σέ ιδω.

Και κανόνισαν να περάση να την πάρη την ώρα που σκολούσε από την Τράπεζα.

Ήταν όλοχαρος, και γελούσε όλοκληρος σαν μεγάλο παιδί.

— Περιμένα πως θά μου τηλεφωνούσες, της είπε. Ήθελα να σέ πάρω κι' έγω πιο πριν ακόμα στο τηλεφώνο, αλλά περιμένα, είχα την περιέργεια να ιδω άν θά μου τηλεφωνούσες έσύ πρώτη.

— Δέν έχεις όμως ιδέα γιά ποιό λόγο σου τηλεφώνησα, του είπε ταραγμένη.

Τό γέλοιο έσβυσε από τά χείλη του.

— Ήπάρχει ειδικός λόγος; Δέν τό έκαγγε από τον πόθο να μου μιλήσης, να με ιδής;

— Όχι, 'Ανδρέα... Ναι... Πρέπει να

σου μιλήσω... 'Αλλά, πάμε, άς τραβήξουμε κατά τον 'Εθνικό κήπο. Εκεί θά καθήσουμε σε καμμία άπόμειρη γωνιά και θά μιλήσουμε.

Προχώρησαν σιωπηλοί. Μπήκαν στον κήπο, και διάλεξαν μία ήσυχη γωνίτσα.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ό 'Ανδρέας. Τό ύφος σου μέ τρομάζει.

— 'Ανδρέα... άρχισε ή κοπέλλα με φωνή κομμένη... Χθές με φίλησες... Μου είπες πως μ' αγαπάς... πως θέλεις μάλιστα να με κάνης γυναίκα σου, έ;

— Κι' έχεις λόγο ν' άμφισβάλλης γιά την ειλικρίνεια μου; ρώτησε ό νέος πειραγμένος.

— Ήπάρχει όμως κάποια κοπέλλα, που λέει πως έχει δικαιώματα στην αγάπη σου.

Τό αίμα άνέθηκε στα όρσοερά μάγουλα του παλληκαριού.

— Ποιά κοπέλλα;... Έξ' άλλου, δέν σου είπα ένώ ότι ως τά χθές δέν μιλήσα ποτέ σ' άλλη κοπέλλα, δέν γέλασα, δέν χαριεντιστήκα...

— Δέν πρόκειται γι' αυτό. Έδωσες να καταλάβω σέ κάποια άλλη κοπέλλα, ότι την αγαπάς. Κι' αυτή πιστεύει στην αγάπη σου, και σ' αγαπάει κι' αυτή.

— Κι' έσύ, μου τό λές αυτό; 'Έτσι άπλά; Και δέν φοδάζαι μη ευπνίγησε μέσα μου κανένα ξεκασμένο αίσθημα; Δέν ζηλεύεις καθόλου;

— 'Ανδρέα, φώναζε ή Νιόβη βραχνά. 'Η κοπέλλα αυτή είνε συγγενής μου. Είνε ή 'Ανθούλα φέδρου...

Τά μάγουλα του παλληκαριού έγιναν πιο βαθυκόκκινα.

— Τι σου είπα; ρώτησε βραχνά.

— Θά σ' πω όλα. Μου είπες πως σ' αγαπάς, πως ευχαριστιόσουν στή συντροφία της, πως της έδειχνες μεγάλη συμπάθεια και πως σ' αγαπάει κι' αυτή... Πές μου, 'Ανδρέα, είνε ψέμματα αυτά;

Τόν κύτταζε με αγωνία, ίκετευτικά. Αυτός δέν άποκρίθηκε άμέσως.

— Όχι, είπε επί τέλους σοβαρά, δέν είνε ψέμματα αυτά. Νιόβη. 'Η 'Ανθούλα είνε καλό κορίτσι, σοδάρη, δέν σου είπε ψέμματα.

— Άθελα άπομακρύνθηκε από κοντά του ή Νιόβη. Τόν κύτταζε με μάτια τρομαγμένα.

— Όποτε...

— Δέν υπάρχει όποτε, 'Ανθούλα. Έτσι είνε τά ήρώματα, όπως σ'τά λέει. Ός πρό όλιγων ήμερών, νόμίζα πως κάτι με τραβάει προς την 'Ανθούλα. Μ' άρεσε σ' αλήθεια ή συντροφιά της, μιλούσαμε ώφρα, συζητούσαμε γιά θέματα που μδς ένδιέφεραν και τούς δυο μας. Άλλά από την ήμερα που σε γνώρισα έσένα, κατάλαβα τί θά πη συμπάθεια άπλά, και τί θά πη αγάπη.

— Δέν την αγαπούσες αυτήν, 'Ανδρέα; Γέλασε παιδιάτικα τό παλληκάρι.

— Τι ποιή που είσαι Νιόβη! Ήταν δυνατόν να την αγαπάω και να χωχ μάτια να κυττάω άλλη γυναίκα; 'Ηλθε έσύ, κι'...

— Όχι! φώναζε βραχνά. Αυτό δέ θά τό βαστάξω... Δέν μπορώ να κάνω αυτή τη θυσία.

— Έκείνος πέρασε τό χέρι του στή μέση της, την τράβηξε κοντά του. 'Η κοπέλλα δέν άντιστάθηκε πιά. Κανένας διαβάτης δέν περνούσε. Ζήτησε τά χείλη του, φλογερή, δονουμένη από αγάπη.

— Όχι! ξανάπη. Σ' αγαπώ. Δέν μπορώ να σ' άφήσω σ' άλλη γυναίκα. 'Η 'Ανθούλα δέν μπορεί να σ' αγαπάη τόσο. Δέν είνε δυνατόν. Πές μου έσύ μονάχα την αλήθεια... Όρκίσου μου. Την αγαπάς καθόλου την 'Ανθούλα;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

— Μαμάκα, αφού είμαι κολίτσι σέλω κι' έγω ένα έγγλεζάκι να με πηγαίνη πελάτο.

(Σκίτσος Μ. Γάλλια)

Ο φλογερός έρωας του
Φελιξ Φώρ

Σεπτέμβριος του 1897.
Οι πλαγιές της Μυριέννης άνθηκούσαν από σαλιγκάρια, το έδαφος αναταρασσόταν από το ποδοβολητό των αλόγων, που έτρεχαν προς όλες τις διευθύνσεις και ο βαρύς γδούπος των κανονιών γεμίζει την ατμόσφαιρα.

Πόλεμος; Όχι. Ήταν τα έθνια φθινοπώρινα γυμνάσια του γαλλικού στρατού. Πάνω από το ύψωμα του Τερμινιόν, ο πρόεδρος της Δημοκρατίας Φελιξ Φώρ, περιτοιχιζόμενος από μια λαμπρή ακολουθία, παρακολουθούσε το υπέροχο θέαμα της εικονικής μάχης, που ζετυλιγόταν μπροστά του.

Σαφικά, μια κομψή αμαζόνα ξεπρόβαλε μέσα από το πυκνό δάσος που απλωνόταν κάτω από το ύψωμα. Φαινόταν οασισμένη από τσιτς κρότους και την παρουσία τσώνων στρατιωτών και δίσταζε μη ξεροντας ποιο δρόμο έπρεπε ν' ακολουθήσει.

Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έσκυψε τότε σ' έναν από τους αξιωματικούς που βρισκόταν γύρω του και του ψιθύρισε μερικές λέξεις.

Λίγα λεπτά αργότερα, η αμαζόνα πηδούσε ανάλαφρα από το αλόγο της μπροστά στο Πρόεδρο.

Ήταν η κυρία Μέγκ Στένκελ, σύζυγος ενός από τους γνωστότερους ζωγράφους του Παρισιού.

Ο Φελιξ Φώρ είχε μείνει έκθαμβος μπροστά στη χάρη και την ομορφιά αυτής της γυναίκας, που ανοιγόκλεινε οασισμένη τα μάτια της, σαν ένα μικρό παιδί που το ξύπνησαν ξαφνικά από τον ύπνο του.

Κυρία, είπεν ο Πρόεδρος, αυτό που κάνετε, είναι μεγάλη απειροκεία... Δεν ηξεύρατε, λοιπόν, ότι πρόκειται να γίνουν σήμερα γυμνάσια σ' αυτή την περιοχή;

Όχι, απάντησε η Μέγκ. Ζω μαζί με τον άνδρα μου σε μια μικρή έπαυλη έξω από την πόλη και δεν έμαθα τίποτε... Γι' αυτό, απερίσπαστη να μη στερηθώ τον καθημερινό μου περιπάτο μέσα στο δάσος... Φυσικά, αν το ήξερα...

Όχι, όχι, την διέκοψε ο Φώρ. Ίσως είναι καλύτερο που ήλθατε...

Το ύφος του είχε γίνει ξαφνικά σοβαρό και μια βαθειά ρυτίδα αυλάκωσε το μέτωπό του.

Γιατί είχε πει αυτά τα λόγια; Η νεαρή γυναίκα έσπαζε το μυαλό της για να βρει μια εξήγηση.

Είπε πιθανότερο, άλλωστε, ότι ούτε ο Φώρ τα είχε προσέξει. Είχαν ξεφύγει χωρίς να το καταλάβει από τα χείλη του, εκφράζοντας μια κρυφή σκέψη του, ένα μύχιο πόθο του, μια δειλή ελπίδα του...

Γιατί ο άνθρωπος αυτός, που είχαν αφιερώσει όλη του τη ζωή στην υπηρεσία της πατρίδας του κι' είχαν άνεση τώρα στο ανώτατο αξίωμα του Κράτους, ήταν ένας τύπος βαθειά αισθηματικός κι' οι στερήσεις που είχαν επιβάλει θεληματικά στον εαυτό του για να ανταποκριθεί στο δημόσιο ρόλο του έδιναν στη φυσιογνωμία του μια μελαγχολική έκφραση, που στιγμές στιγμές, γινόταν άπιστευτα τραγική.

Και να πού, τώρα, η γυναίκα αυτή, πού, μερικές στιγμές προηγουμένως, δεν την γνώριζε καθόλου, αναστάτωνε την ψυχή του και τάρασσε την ηρεμία του μυαλού του.

Σαν να ντρεπόταν γι' αυτή την ταρα-

χή του, προσπάθησε να ενδιαφερθεί για τα γυμνάσια που εξακολουθούσαν γύρω του και κάθε τόσο έσκυβε στους αξιωματικούς που τον περιτοίχιζαν, ζητώντας τους διάφορες πληροφορίες.

Αλλά το βλέμμα του γύριζε πάντα προς την Μέγκ, που έστεκε λιγάκι παράμερα, μη ξερώντας αν έπρεπε να είναι ευχαριστημένη ή δυσαρεστημένη με τη μικρή αυτή πρωινή περιπέτεια.

Λίγη ώρα αργότερα τα γυμνάσια είχαν τελειώσει και η Μέγκ έτοιμάσθηκε να φύγει.

Ο Πρόεδρος πήγε τότε κοντά της, της έσφιξε με συγκίνητο το χέρι και την προσκάλεσε να τιμήσει μαζί με το σύζυγό της το τραπέζι του το ίδιο βράδυ.

Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα η κομψή αμαζόνα χανόταν στο βάθος του δρόμου, πίσω από ένα σύννεφο σκόνης.

Δύο χρόνια ευτυχίας.

Όλοι μιλούσαν από καιρό για το τρυφερό ειδύλλιο του Φελιξ Φώρ με τη Μέγκ. Η νεαρή γυναίκα ήταν πια η βασιλίσα όλων των εορτών που δινόταν στα 'Ηλύσια κι' έλαμπε σ' αυτές μ' όλη τη λαμψη της συγκινητικής ομορφιάς της.

Εκείνο το απόγευμα - ήταν ένα σκοτεινιάζον απογευματινό του Φεβρουαρίου του 1899 - η Μέγκ βρισκόταν στα ιδιαίτερα διαμερίσματα του Προέδρου.

Ο Φώρ ήταν νευρικός.

Από μερικές ημέρες τώρα, τον ετάρασαν θλιβερά προαισθήματα, που και ο ίδιος δεν μπορούσε να τα εξηγήσει.

Σε μια στιγμή, άρπαξε ένα φαλλίδι και έκοψε μια τούφα από τα μαλλιά της αγαπημένης του.

Γιατί το κάνετε αυτό; ρώτησε ταραγμένη η Μέγκ.

Δεν ξέρω, απάντησε ο Φώρ. 'Αλλ' είναι στιγμές που φοβούμαι τόσο πολύ...

Τι φοβείστε; είπεν η Μέγκ. Δεν καταλαβαίνετε, λοιπόν, πως τίποτε δεν μπορεί να μας χωρίσει;

Πραγματικά, τίποτε! Έκαμε ο Φώρ. Και πρόσθεσε άργα:

Ο θάνατος μόνο!

Μερικές στιγμές αργότερα, οι δυο έρασταί είχαν ξεχασθεί ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Έξω είχε νυχτώσει ολόκληρα. Ήταν η ώρα που η Μέγκ έπρεπε να φύγει, για να γυρίσει στο σπίτι της.

Ενα χείρι ακόμω... Ένα τελευταίο σφιχταγκάλισμα...

Ξαφνικά, τη στιγμή που η ερωτική παρορμή είχε φθάσει στο κατακόρυφο, η Μέγκ είδε τον αγαπημένο της να σωριάζεται πλάι της σαν ένας άψυχος όγκος.

Φελιξ!... Ό! Θεέ μου!... Φελιξ!... Καμιά απάντηση.

Ο Φώρ ήταν νεκρός. Είχε πεθάνει από μια ξαφνική συγκοπή της καρδιάς.

Λίγη ώρα αργότερα, το προεδρικό διαμέρισμα είχαν αρχίσει να γεμίζουν από κόσμο.

Οι έμπιστοι του Προέδρου, που γνώριζαν το μυστικό του, είχαν κατορθώσει, ωστόσο, με μεγάλο κόπο ν' αποσπασουν τη Μέγκ από το πτώμα του και να την μεταφέρουν έξω.

Ένας υπηρέτης είχε ρίξει το παλτό της πάνω στους ώμους της κι' έτσι, μισόγυμνη όπως ήταν, την έβαλε διατικά μέσα σ' ένα άμαξι και την συνόδευσε στο σπίτι της.

Η Μέγκ, που έτρεμε ολόκληρη, κώθηκε άμεσως στο κρεβάτι της κι' αναλύθηκε σε λυγμούς.

Άργα το βράδυ, ο σύζυγός της, γυρίζοντας από το ατελιέ του, μπήκε βιαστικός στο δωμάτιό της.

Αγαπητό μου παιδί, της είπε, όπως συνήθιζε να την φωνάζει πάντα, τι φοβερό δυστύχημα! Ο Φελιξ Φώρ πέθανε ξαφνικά...

Η Μέγκ τον κύτταξε με τα μεγάλα μάτια της.

Πραγματικά, είναι μεγάλο δυστύχημα! λυγούσε.

Ο σύζυγός της της άφηγήθηκε μερικές δομημένες λεπτομέρειες που είχε μάθει για το θάνατο του Προέδρου κι' έπειτα έφυγε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ήταν καιρός.

Γιατί η Μέγκ, που ένοιωσε ακόμη πάνω στο γυμνό κορμί της, τα φλογερὰ χείλη του Προέδρου, αισθανόταν την ανάγκη να μείνει μόνη της, για να βυθισθεί στον απέραντο πόνο της.

Τα δάκρυα κυλούσαν τώρα και πάλι από τα μάτια της νεαρής γυναίκας, κι' ένα όνομα ανέβαινε κάθε τόσο στα χείλη της:

Φελιξ!... Αγαπημένο μου Φελιξ!...

ΠΙΕΡ ΓΚΡΑΜΟΝ

Υπάρχουν πεντάδυμα στην ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ;

Μια πολύ περιεργή και
μυστηριώδης υπόθεση

Υπάρχουν ή δεν υπάρχουν τα πεντάδυμα της Αργεντινής; Έπειτα από 22 μηνών έρευνες και ανεπίσημες ανακρίσεις, δεν έχει διαλευκανθεί το μυστήριο αυτό.

Η ιστορία αυτή άρχισε το Μάρτιο του 1944. Σ' ένα απογευματινό ταί, κάποιος εδώνος ότι είχε σημειωθεί στο Μπουένος Άιρες η δεύτερη περίπτωση γεννήσεως πενταδύμων, έπειτα από την πρώτη του Καναδά, κι' ότι τα παιδάκια βρισκόντουσαν όλα στη ζωή. Την άλλη μέρα, μια δημοσιογράφος ξεκίνησε για αναζήτησή τους, κι' ένα πρωί χτυπούσε την πόρτα της οικογενείας Ντιλιγκέντι, στον αριθμό 1770 της Κάλλε Τροναντόρ.

Η κ. Ντιλιγκέντι ωδήγησε την επισκεπτή σ' ένα δωμάτιο, όπου υπήρχαν πέντε κούνιες. Πέντε χαριτωμένα μωρά κοιμώονταν ήσυχα μέσα σ' αυτές.

Τι ηλικίας είναι; ρώτησε η δημοσιογράφος.

Οκτώ μηνών.

Πεντάδυμα οκτώ μηνών, άγνωστα ακόμη σ' όλην τον κόσμο! Τι δημοσιογραφικό λαυράκι!... Την άλλη μέρα, οι κάτοικοι του Μπουένος Άιρες είχαν ξεχάσει τον πόλεμο και δεν μιλούσαν πια παρά για τα πέντε μωρά.

Ένα πράγμα έκανε όλους να εκπλήσσονται: Πώς τα δυο αυτά αγόρια, ο Φρανκίτο κι' ο Κάρλος - Άλμπερτο, και τα τρία κορίτσια, η Μαρία - Εστερ, η Μαρία - Φερνάντα κι' η Μαρία - Χριστίνα, είχαν έρθει στον κόσμο χωρίς να πάρη κανείς είδησι;

Η άπορία αυτή έκαμε πολλούς ν' αμφισβητήσουν την ύπαρξή τους, ή τουλάχιστον την ιδιότητά τους ως πενταδύμων. Κι' η Αργεντινή χωρίσθηκε σε δυο στρατόπεδα: τους «πενταδυμistas» και τους «αντιπενταδυμistas».

Επί τέλους, ανέλαβε την υπόθεση η δικαιοσύνη, κι' ανακάλυψε ότι ο πατέρας δεν είχε δηλώσει όλα τα παιδιά του συγχρόνως: Η πρώτη φουρνιά, ο Φρανκίτο κι' η Μαρία - Εστερ, είχαν εγγραφεί στα ληξιαρχικά βιβλία στις 15 Ιουλίου 1943, με διεύθυνση κατοικίας Κάλλε Ριβαντάβια 1.428. Την ίδια μέρα δηλώθηκε κι' η Μαρία - Φερνάντα, αλλά σε άλλη διεύθυνση: Αβενίντο ντελ Καρίλ, 3.231. Αλλά η Κάλλε Ριβαντάβια δεν έχει αριθμό 1.428, και στην Αβενίντο ντελ Καρίλ ήταν άγνωστοι οι Ντιλιγκέντι...

Όσο για τη Μαρία - Χριστίνα και τον Κάρλος - Άλμπερτο, δεν δηλώθηκαν ποτέ στο ληξιαρχείο.

Ο μόνος μάρτυς του εξαιρετικού αυτού τοκετού ήταν η μαμή Αντζέλικα Ντελφίνο. Αυτή είπε στην αρχή ότι τα παιδιά είχαν γεννηθεί σε καλή κατάσταση, έπειτα όμως ανεγνώρισε ότι παρουσίαζαν σημεία αδυναμίας. Πώς δεν είχε προσκληθεί κανείς γιατρός; Ο πατέρας βεβαίωσε ότι είχε καλέσει πολλούς, απ' τους οποίους όμως δεν ζαναδρέθηκε κανείς.

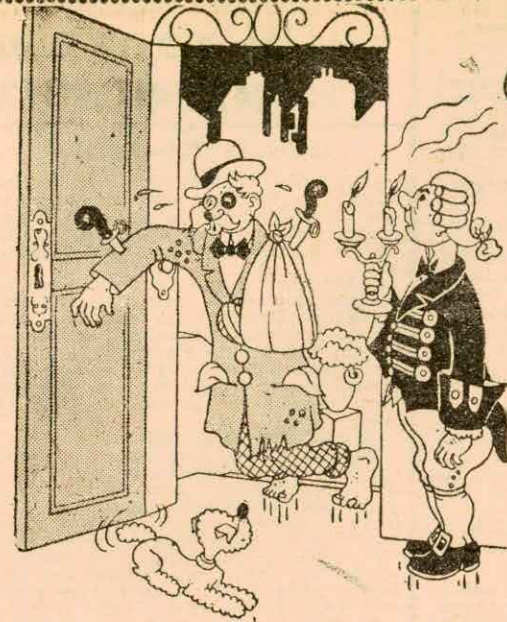
Οι επίσημοι δεν ξέρουν τί να πουν γι' αυτή την περίπτωση... Είναι γνωστό ότι τα πεντάδυμα γεννιούνται πάντοτε πρόωρα (οι μικρές Ντιόν του Καναδά είχαν έλθει στον κόσμο ένα ή δυο μήνες πριν απ' το κανονικό), κι' ότι πρέπει να μεγαλώσουν μέσα σ' ένα είδος «έκκολαπτικής μηχανής» με τεχνητή θέρμανση. Αλλά η μαμή βεβαίωσε ότι δεν χρησιμοποιήθηκε τέτοιο πράγμα για τα πέντε παιδιά των Ντιλιγκέντι.

Ήσαν μικροκαμωμένα, είπε, είχαν όμως κανονική σωματική διάπλαση.

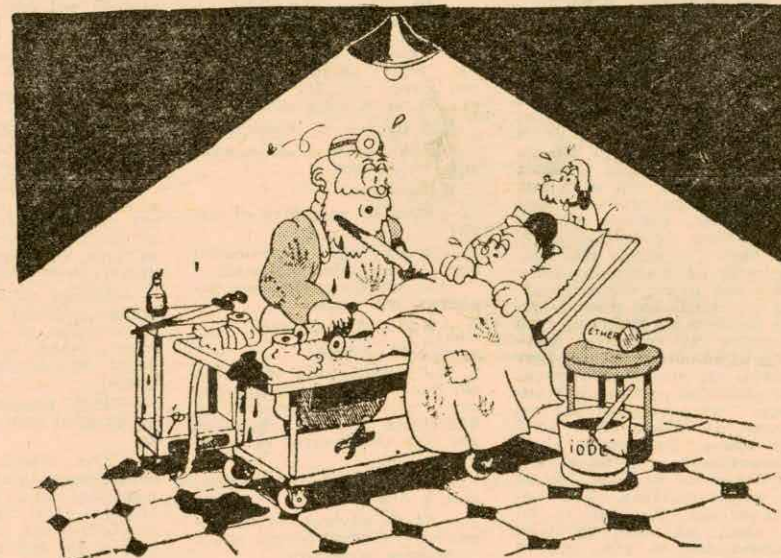
Τέλος, ανακατεύθηκαν στις έρευνες και ιδιωτικοί ντετέκτιβ και ρεπόρτερ έφημερίδων. Ειδικά παραρτήματα των έφημερίδων κρατούσαν το κοινόν ενδιαφέρον της πορείας της υποθέσεως. Έπειτα όμως ήρθαν άλλα επίκαιρα γεγονότα, κι' η κοινή γνώμη έπαψε να ενδιαφέρεται για τα πεντάδυμα.

ΛΕΟΝ ΝΤΑΡΣΥΛ

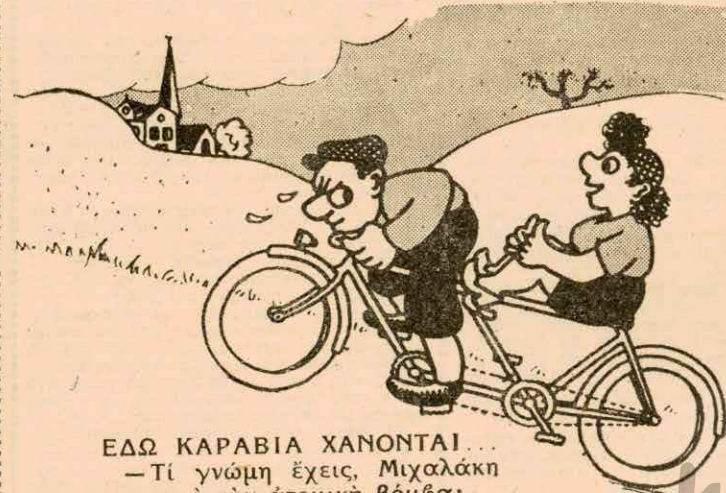
Η Ξινή Τελοιογραφία

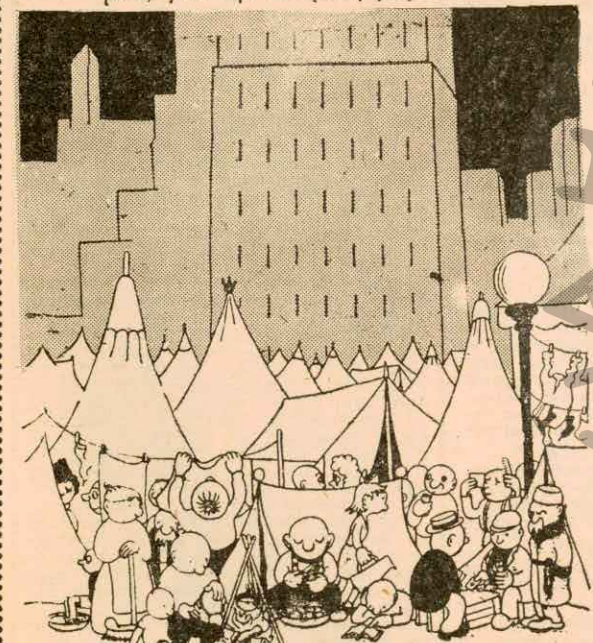
—Ο κύριος κόμης πέρασε ωμορφα τη νύχτα του;

— Αισθάνεσθε τίποτα;
— Γιατρέ μου, είναι κρύα τα χέρια σας!

ΕΔΩ ΚΑΡΑΒΙΑ ΧΑΝΟΝΤΑΙ...
—Τί γνώμη έχεις, Μιχαλάκη μου, για την άτομική βόμβα;

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΣ
Το άσπασερ του ούρανοξύστη έχάλασε!...

— Δέν θά φύγη από εδώ ο Γιαννάκης αν δέν ρίξετε μιὰ κανονιά!...

Πέντε ως έφτά

—Λέει ούτως ή άλλως... Πι
θα λεί ούτως ή άλλως...
—Το πολύ που μπορούν να
πούν είναι ότι έρωτευθήκαμε
Μπορούν να πουν τίποτ' άλλο;
—'Η Αίλινα κατέβησε το κεφάλι,
για ν' αποφυγή το βλέμμα
του. Αυτό το βλέμμα τόνωνε
σαν σπαθί μέσα στην ψυχή της.
—'Ηταν γεμάτο προσοχή και
θέληση. Ναί, έλειπαν τόσο ώ-
ρα... Από τις πέντε. Και ή-
ταν έφτά. 'Η παρσία είχε κοι-
μιστήσθαι σε μικρότερες παρε-
ούλες που άλλες βαρυστοσιμέ-
νες και τεμπέλικες είχαν μείνει
στη βεράντα της βιλλίτσας και
αδειάζαν την τελευταία μπου-
κάλα με το ούισκι, άλλες είχαν
κατέβει ως την ακροθαλασσιά
και ρέμβιζαν μπροστά στη πα-
λάσια απεραντοσύνη του πε-
λάγους κι' άλλες είχαν χαθεί
στο δάσος. Στο δάσος είχαν
ξεμοναχιστή κι' αυτοί οι δύο.
'Η Αίλινα κι' ο Νίκος. Χωρίς
να το καταλάβαιναν. Ξάν και
πάλι, έβλεπε από τη δι-
κή τους, να τους τραβούσε
μοιραία από το χέρι και να
τους ώθηγε μακριά από
τους ανθρώπους.

—'Ως το γλυκό εκείνο άπρι-
λιτικό πρωινό κανείς από τους
δύο δεν ήξερε τίποτα για τον
άλλον. 'Ως τη στιγμή που τους
αδειασε το λεωφορείο στην έ-
ξοχη. Ούτε την ύπαρξη του
άλλου. Και να που ο μπαμπάς
—εξαπλωμένος τώρα στη σαλί-
λόγη, στη βεράντα, όπου τίπο-
τα δεν μπορούσε να τον κινή-
ση— τους είχε συστήσει το
πρωί: —"Ο κύριος Νίκος Α.
—'Η κόρη μου. Κανείς δεν
έδωσε το χέρι στον άλλο. Μία
έλαφρα όπλοκισι εκείνος, κι'
ένα τυπικό χαμόγελο και οι
δύο. Αυτός ήταν ο πρόλογος.
—'Υστερα γάθηκαν μέσα στη με-
γάλη αυτή παρσία—κάπου εί-
κοσι ανθρώπων. —Ομως το με-
σημέρι, εκεί που έπαιρναν το
οδό τους, έγινε αυτό: "Εκεί-
νη είχε τραβήξει μονορούφι έ-
να δόκλινο ποτήρι, γεμάτο,
με την αποφοτιστική που
φέρει η άγνοια. Κ' είχε γε-
μίσει και δειότερο. —'Ηταν έ-
τοιμη να το φέρει στα χείλη
της, όταν ένοιωσε να της πιάν-
ουν με δύναμη το μπράτσο.
Και μία επιτακτική φωνή:
—"Οχι άλλο!

Γύρισε το κεφάλι. —'Ηταν ο
κύριος Νίκος Α. Χωρίς να
καταλάβει πώς, χωρίς ν' αντι-
σταθί, άφησε να της πάρει το
ποτήρι απ' το χέρι και να τ'
ακουμπήσει στο τραπέζι. Τόν
κύτταξε άγρια και θυμωμένα.

—Γιατί; είπε.
Και ξαναπήρε το ποτήρι.
—'Ετσι πίνουν μονάχα οι
πρωτόβαλτες! Και της το άρ-
παξε πάλι. Δεν άπαρχει πιο ά-
ξιοβρήγιο θέαμα από μία με-
θυσμένη γυναίκα, της είπε.
Και δεν έβλεπε να σάς δίδ έτσι.

Με άποραση, εκείνη ξαναπή-
ρε το ποτήρι. —'Εκείνος το έ-
ναρπαξε πάλι και το αδειασε
σ' ένα βάζο.

Τού έπτε με αγανάκτηση:
—Με ποιά δικαιώματα μου ά-
παγορεύετε να πίνω;
—Με το δικαίωμα, που έχω
να σάς προστατέψω από το να
γίνετε γελοί!

Στο τραπέζι κάθισε δίπλα
της. Και δεν την άφησε να πι
παρά ένα ποτηράκι κρασί. Αί-
σθανόταν την παρουσία του να
την ένοχλη, αλλά και να την
ευχαριστη μαζί.

—'Υστερ' από το μεσημερι-
ακό ύπνο, έφωτισε φρέσκια και
γεμάτη κέφι. Χωρίς να το θέ-
λη, τόν άναζήτησε. Τόν είδε

τα δεν σκεφτόσαστε πώς μπο-
ρεί ν' άναπαύ κάποιον άλλον;
—"Οχι, δεν το σκέφτηκα.

—Γιατί;
—Γιατί δεν έχετε το όφος;
—'Ισα-ίσα που έχετε το όφος
της γυναίκας που θέλει ν' ά-
γαπήσει και δεν βρίσκει. —'Απ'
αυτή τη στιγμή όμως το όφος
σας θ' αλλάξει. Έχει αλλάξει
κι' άλλος. Έχετε καθρεφτάκι
μαζί σας;

—"Οχι. Δεν πήρα την τσάν-
τα μου.
—Κρίμα! Άλλοιώς θα βλέ-
πατε μία σπουδαία μεταβολή
στο πρόσωπό σας.

Κάτι σαν περιέργεια και ά-
γανάκτηση μαζί αισθάνθηκε να
την τυραννεί. Πολύ θα ήθελε
να τόνιδε ένα γαστρούκι! Βρή-
κε όμως τη φράση που θα τόν
πειραζε πιο βαρεια.

—Θάθελα να είχα έναν κα-
θρέφτη μαζί μου, είπε, όχι για
να κυττάζω το δικό μου πρό-
σωπο. Άλλά για να σάς το
δώσω να κυττάξετε το δικό
σας.

—'Εχει καιμιά άλλαγή, ά-
πό το πρωί που με πρωτοείδα-
τε;

—"Οχι. Άκριβώς γι' αυτό.
Θα βλέπατε, λοιπόν, ότι το πρό-
σωπό σας και το σύνολό σας ό-
λόκληρο, δεν έχει τίποτα που
να δικαιολογή αυτή την έκ-
γενηστική ατοπεποίηση που
δείχνετε...

—'Ανοήτη μικρούλα! Είπ' έ-
κείνος και της έδωσε ένα έ-
κτακτο χτυπηματάκι, σαν χάδι
σάφ' άναμμένα μάγουλά της.
'Η Αίλινα κύτταξε το ρολόγί-
κι της.

—'Ωρα να φεύγουμε. Τι θα
λένε οι άλλοι;
—Το πολύ που μπορούν να
πούν είναι ότι έρωτευθήκαμε.
Μπορούν να πουν τίποτ' άλλο;

—"Οχι, είπε και σηκώθηκε.
Κι' άκριβώς αυτό δεν θέλω να
πουν, μία που δεν είχε αλή-
θεια.

Πήραν το δρόμο της επιστρο-
φής, κουθεντιζότανες για κοι-
νά πράγματα, γεμάτα αδιαφο-
ρία. Είχε πάρει να νυχτώνει.
—'Όταν πλησιάζει στη βίλλα, έ-
κείνος της είπε, στον ένικό πιά:
—Λοιπόν, αχίριο τίς ξη θα
σε περιμένω στού φλόκα.

—'Αν έχετε άλλο να περά-
σετε τ' απόγευμά σας, μην πε-
ριμένετε άδικα. Έκτός αν σάς
άρεση η μοιραία.

—...Κι' αν δεν μπορέσης
αδριο, να το τηλεφώνη μου.
—'Εγραψε τον αριθμό σ' ένα
χαρτάκι, το διπλώσε και της
τόδωσε. —'Η Αίλινα το πήρε, τό-
σχιζε και το πέταξε.

—Δεν θα μου χρειαστή! εί-
πε.
—'Ανέθηκαν στο σπίτι. —'Η
Αίλινα στάθηκε μπροστά σ' ένα
μεγάλο καθρέφτη να φτιαγθή.
—'Ο Νίκος ήρθε κοντά της και
της φούριζε στ' αυτί:
—Λοιπόν, πρόσεξε το όφος
σου!

Την άλλη μέρα στις έξη και
δέκα. —'Εκείνη πήγε. —'Εκείνος
έλειπε. Κάθισε, παράγγειλε έ-
να παγωτό. Έξη και μισή.
Σηκώνεται και φεύγει, άγανα-
χτισμένη, νιώθοντας βαρεια
την προσβολή. Με τόν ίδιο θυ-
μό, τόν πήρε το άλλο πρωί στο
τηλέφωνο:

—'Ωραίο ραντεβό, δίνετε,
κύριε! Αυτό ήταν πρόστυχο!
—Με συγχωρείς Αίλινα...
Μου είχες πει πώς δεν θαρθή-
σι!

—Πέρασα τυχαία!
—Πού να τδέρσει! Άλήθεια,
που έλασες τον αριθμό του τη-
λεφώνου;

—Ρώτησα το μπαμπά!...
—Λοιπόν, θέλεις σήμερα;
—Δεν ξέρω... Περιμένε
με... Μπορεί να περάσω...
Και πέρασε...

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η γοητεία
της φωνής

Τι είναι το «βόξ-άππλ»

Ποιός δεν έχει άκούσει να γίνεται
λόγος για το περίφημο «βόξ-άππλ»,
που είναι απαραίτητο, βέβαια, σέ ό-
ποιαδήποτε γυναίκα, αλλά περισσότερο
σέ μία ήθοποιό του κινηματογράφου;

Άλλά, έκτός από το «βόξ-άππλ»,
ύπάρχει ένα άλλο στοιχείο της γυ-
νοικείας γοητείας, για το οποίο δεν
θα έχετε άσφαλώς άκούσει να γίνεται
λόγος. Πρόκειται για το «βόξ-άππλ»,
τη γοητεία, δηλαδή, της φωνής, που
θεωρείται στο Χόλλυγουντ το ίδιο και
ισως περισσότερο απαραίτητο από το
«βόξ-άππλ».

Τι είναι το «βόξ-άππλ»;
Μία μέρα, η Έντυ Λάμπαρ διαπλη-
κτιζόταν στον προθάλαμο του γνω-
στού Αμερικανού σκηνοθέτου Ουμ-
περν με τη δακτυλογράφο του. Από
μερικές βδομάδες τώρα έρχόταν κάθε
πρωί για να πάρη μιά άπάντησι, που
την περίμενε με άγωνία: θα την δε-
κόταν να παίξη έναν, άσημαντό άλ-
λωστε ρόλο, σ' ένα καινούργιο φιλμ,
που έτοιμαζόταν τότε ά άχι;

—'Η δακτυλογράφος της άπαντούσε
στερεότυπα:
—Δεν μου είπαν τίποτα για σάς
μεις.

—Άλλ' η Έντυ θύμωσε στο τέλος.
—Θέλω να μιλήσω στο διευθυντή
σας, είπε.
—Θα τού το κάμω γνωστό και θα σάς
άπαντήσω, είπε η δακτυλογράφος.
Περσότε έπειτα από μερικές ημέρες...

—Σας λέω ότι θέλω να τού μιλήσω
τώρα, επέμεινε η Έντυ και διευθύ-
θηκε άποφοτιστικά προς την πόρτα.
—Άλλ' η δακτυλογράφος τινάχθηκε ή-
μέσως θρόνα και της έφραζε το δρό-
μο. Οι δύο γυναίκες άντιπλάσαν μερι-
κό θυμωμένα λόγια.

Στο άνοματζίκι ή πόρτα είχαν άνοι-
ξει και ο Όσπερν παρακολουθούσε
από το κατώφλι τη σκηνή.
—Σταμάτησε, φώναζε ξαφνικά.
Και προσέλασε την Έντυ να τόν
ακολουθήσει στο γραφείο του.

—Έκτε την καλύτερη φωνή που έχω
άκούσει, της έλεγε σέ λίγο. Θα κά-
ντε άσφαλώς έντύπωση... Όσο για το
παίξιμό σας, θα ίδουμι άγότερα...
Και της άνδραξε ένα μικρό ρόλο στο
φιλμ που γυριζόταν. —Εται, η Έντυ
άρχισε τη σταδιοδρομία της...

Το «βόξ-άππλ» προϋποθέτει:
1ον. Άφονη προφορά.
2ον. Καθαρό τόνο φωνής.
3ον. Μία προέκτασι τού ήχου κάθε
συλλαβής, έτσι που να «οκενάξη» την
άμέσως έπομένη μ' έναν άρμονικό
τρόπο.

και 4ον. Κάτι άλλο άκόμη.
Αυτό το κάτι άλλο είναι το άπροσδιό-
ριστο, το τίποτα και το πών. Είναι έ-
νας ιδιαίτερος χρωματισμός των ή-
χων, ένας άνάλαθος κυματισμός των
φθόγγων, ένας άρμονικός τονισμός.

Μία φωνή μπορεί να είναι μελωδική,
χωρίς να έχη «βόξ-άππλ». Όπως
συμβαίνει, έξαφνα με την άπότομη
και γεμάτη άπότομα άνεθοκατεδάμα-
τα φωνή τού Κλάγκ Γκαίμπαλ. Αυτό
όμως δεν την έμποδίζει να έχη ένα
ζεχωριστό θέληγτρο, που γυριζούν
οι φίλοι του κινηματογράφου.

—'Ενας άλλος ήθοποιός με «βόξ-
άππλ» είναι ο περίφημος Σαρλ Μπου-
ανιέ.

—'Αντιθέτως το μεγαλύτερο έλάττω-
μα τού Ζάν Πιέρ —'Ομόν ήταν ότι δεν
είχε «βόξ-άππλ», σύμφωνα με την
γνώμη των Αμερικανών ειδίκων. Άλλ'
από την έποχή που ζαναυρίσε στο
Χόλλυγουντ, ο Γάλλος ήθοποιός άλ-
λαξε σημαντικά κι' έδωσε στον τόν
της φωνής του μιά ένφορασι που δεν
είχε πριν. Σήμερα οι Αμερικανοί τόν
φέρουν στην πρώτη γραμμή των άν-
δρών ήθοποιών με το «βόξ-άππλ».

—'Από τις γυναίκες, κρατάει πάντοτε
το σκίπτρα τού «βόξ-άππλ» η Μο-
λεν Ντρίτριχ, που δεν είναι περίφημη
μόνο για τις υπέροχες κινήσεις της.
—'Απαράμιλλη έδεωρείτο επίσης άλ-
λοτε η Νόρμα Σήρερ.

—'Η Λουίζα Ράινερ, η Βερόνικα Λαί-
νκ, η Μέρλε Όμπερν, η Ντανιέλ Ντα-
ριέ έρχονται έπίσης στην πρώτη γραμ-
μή των γυναικών ήθοποιών τού κινι-
ματογράφου με «βόξ-άππλ».

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

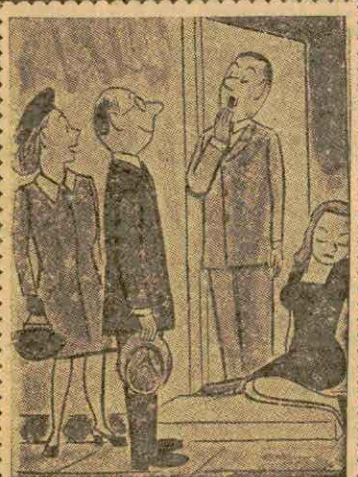

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο κήπος σε συναγερμό!

Έσκυψε από ψηλά ή μυρωμένη
τούφρα της πασκαλίδας προς το
μπομπουκι της τριανταφυλλιάς που
κοιμότανε σαν ψωροπερήφανο αν-
θρώπινο φιντανάκι, κι' ύστερα, και
τα δύο μαζί άτενίσανε τη γη, που
είχε κλιδωθή απ' τις πρώτες πα-
ραούνες. —'Υστερα, οι παπαρούνες,
άμετανόητοι κοκκινωσοκωφίδες της
άνοιξιάτικης επανάστασης, γυρί-
σαν και κυττάζανε τα δίπλανα τους
λουλουδιασμένα χαμομήλια. Κι' όλα
μαζί — πασκαλίδες, τριαντάφυλλα,
κυκλάμινα, φράξιες, παπαρούνες
και χαμομήλια και μαργαρίτες τού
άγρου — ψιθυρίσανε μ' έκτασι τη
μεγάλη λέξι, που πέρασε άνάμεσα
στ' άρώματα και τις λουλουδιασμέ-
νες όμορφιές τους σαν πνοή ξεφύ-
ρου:

—Πρωτομαγιά!...
Λέξι μαγική. Στο άκουμά της, ο
κήπος έρρίγησε, κι' άφισε το πρώ-
το ζευγάρη της άνοιξης να πα-
ράση φύλλα και λουλούδια για να
περάση άγκαλισμένο... —'Η πρώτη
του εύλογημένη μύνη ήρθε για να
προσταθή το γενικό ζευγάρωμα
άνω στη γη. —'Από σήμερα όλη η
άνθρωπιότης συγκροτείται σέ ζευγά-
ρια: Ζευγαρωμένοι περνάει ο φοι-
τητάκος με τη μικρούλα που έχει λου-
λούδια στο καπέλλο, στην άγκαλιά
και στα μάγουλα, ζευγαρωμένος κα-
μαρώνει ο πετεινός με την κοττού-
λα στο κοτέτι, ζευγαρωμένος
φευρογνίζει στο γαλανό άπειρο ο
σπουρνίτης με τη σπουρνίταινα. —'Ο
μύνας αυτός δεν άνέχεται τη μό-
νο. Τό Συμπαν βαδίζει κατά δύα-
δας. Μονωδία δεν υπάρχουν' μόνο
ντυνέτα. Και μέσα από τις θυώδες
των ζευγαριών, ξεπηδάει ή μαγική
σύνθεσις που την έγραψε στο πεν-
τάγραμμο ενός πράσινου φύλλου
παιχνιδιάρης ο Έρως. Είναι αυτός
ο συνθέτης, αυτός ο σκηνοθέτης
κι' αυτός ο εμπνευστής της έποχής.

ΛΟΥΥ ΤΟΥΣ ΣΕΒΕΡΕΣΑΝ...

—Να πάτε στο καλό. Περάσα-
με μαζί μία εύχαριστη βραδυά...

—'Επ' όνόματί του γίνονται όλα. Αύ-
τός διευθύνει άόρατος τις κορδιές
των φιλημάτων, και αυτός προστάζει
τα μύρα να ξετρελλάνουνε τις με-
τροπαιθείς αισθήσεις των πουριτα-
νών. Αυτός ψιθυρίζει σ' όλα τ' αυ-
τιά, απ' τα ροδάλα της νεότητος ως
τα βαρβάρια της ώριμότητος, τις πιο
άπεριγράπτες τρέλλες της στιγμής.
—'Εξ αίτιας του στο φρεσκοθαμμένο
παγκάκι τού πάρκου σκανδαλίζε-
ται, άμετανόητη γεροντοκόρη της
ζωής, η ήθική. Παντού ο προαιώνιος
φυσικός νόμος της αναδημιουργίας
λειτούργει μ' όλη του την άυστη-
ρότητα. Οι παραβάται τιμωρούνται
από το όρκωτο δικαστήριο των λου-
λουδιών, από το αυτόφωρο τού κή-
που. Άλλά δεν ύπαρχουν παροδά-
ται...

Τα κελιδόνια, πονηροί καιροσκό-
ποι, γυρίσανε στο στέκι τους, δίπλα
στην πλαφονιέρα της έξοχικής βί-
λας. —'Η πεταλούδα, ή πρώτη ίπτα-
μένη κοκέττα τού κήπου, φόρεσε
την έμπριμέ της τουαλέττα, αντι-
γράφοντας χρώματα λουλουδιών ά-
πάνω στα φτερά της. Κι' άπάνω
στην πρόχειρη πασάδα της νέας
χλόης, το ύπομνητικό υπόζυγι της
διαρκούς εργασίας, βρήκε την ευ-
καιρία να κυλιστή άμέριμνο, για
πρωτή φορά χωρίς σαμάρι και χω-
ρίς άφέντη...

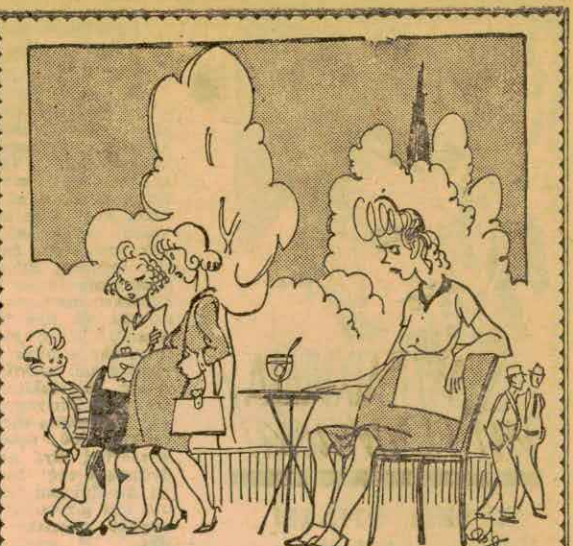
Πρωτομαγιά! Χαίρετ'ατε το μύνα
της όμορφιάς που μπαινεί άπάνω
στο άσμα των λουλουδιών που το
σέρνουνε μεθυσμένοι πηγάσιοι!...
—'Όλα στη ζωή έχουνε μία μονάδα
μετρήσεως: Τό ηλεκτρικό μετρίε-
ται σέ βάτ, το διαμαντικό σέ καρά-
τι, το έρτζιανό σέ χιλιόκύκλους, ή
διάρκεια τού χρόνου σέ λεπτά, ή
άπόστασις σέ χιλιόμετρα, το στήρι
σέ τόνους, το διάστημα σέ χρόνια
φωτός. —'Η όμορφη μετρίεται
σέ Μαίους... Λέει ο ποιητής: —'Ενα
ζωντανό σάκνιο λουλούδι δεκα-
κτώ Μαίων... —'Κι' έχει άπόλυτα
δικιο. Οι Μάιοι εναλλάσσονται για
να τελειοποιήσουν ένα όλοκληρω-
μένο γενικό δημιούργημα. Οι Μάιοι
δανειζούνε τις όμορφιές τους για
να δημιουργήσουν το αιώνα κάλ-
λος: —'Ο ένας Μάιος δανειζει τα
κρίνα του για να φτιάσουνε τ' άλ-
λας του λαίμου και τού στήθους,
ο άλλος τα εκατόφυλλα του για να
πυρώσουνε τα βελούδα τού προ-
σώπου με το χρώμα της ντροπής
στο πρώτο άναπότρεπτο φιλium, ο
τρίτος τις πασκαλίδες του για να δώ-
σουνε τις μαδιές άποχωρήσεις τού
πάθους στη γαλανή θάλασσα των
ματιών... Κι' ύστερα, με τόν και-
ρό, όταν τα χρόνια περάσουνε κι' ή
όμορφη μαρσά, παύουνε πιά μοι-
ραία οι Μάιοι να μετρούνε την ήλι-
κία. Τότε έρχονται οι Σεπτέμβριοι
να πάρουνε κατ'επίσημ τή θεία τους,
τόν καιρό το σκλήρο που οι άνοι-
ξεις, καμένες απ' τη φλογισμένη
λαύρα των καλοκαιριών, φυλλορ-
ροούνε μελαγχολικά σέ φθινόπωρα.

Πρωτομαγιά!... Τού κήπου τα
καινούργια μανκενέ επιδεικνύουν
τα φανταχτερά μοντέλλα της έπο-
χής: Πασκαλίδες, τριαντάφυλλα, κυ-
κλάμινα, τουλίπες, κρίνοι... Σέ μία
γωνία, αινιγματική σαν Πυθία τού
κήπου, περιμένει το ξεφυλλισμένο
της κι' ή μαργαρίτα: —'Μ' άναπαί;...
Δέ μ' άναπαί;... —'Σ' άναπαί,
μικρούλα μου!... Μην άναπαίσεις
γι' αυτό ούτε στιγμή. Και σ' άνα-
παί, γιατί είσαι όμορφη και γιατί
είναι Μάης... —'Αμα περάση ο Μάης,
περάση κι' ή όμορφη σου, τότε μη
γυρέψης την ετυμλογία της μαρ-
γαρίτας, γιατί θάναι «όχι», χωρίς
επιείκεια, χωρίς περιστροφές, χωρίς
οίκτο...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μουσική και εργασία

—'Η Ένωσις για την ψυχαγωγία τού
Αμερικανού εργάτου δημοσίευσε τελε-
υαία τα συμπεράσματα μιάς έρευνής
που ένήργησε σέ διάφορα εργοστάσια
για την έξακρίβησι των άποτελεσμάτων
που έχει ή μουσική για τόν εργαζόμε-
νο. 15% μετάξι των έρωστα-
σιαν άπάντησαν ότι ή μουσική σέαζαν
την άποδοτικότητα τού εργάτου. 30%
άπάντησαν ότι δεν είχαν παρατηρήσει
καμία αύξησι της άποδοτικότητας,
άλλ' ότι άποδοτικότες οι εργάται έργα-
ζονται με μεγαλύτερο κέφι, όταν άκού-
νε μουσική και 55% άπάντησαν ότι ή
μουσική ούτε ώφελεί ούτε βλάπτει.

ΣΟΥΒΕΝΙΡ ΑΠΟ ΤΟ «ΜΙΣΣΟΥΡΙ»
(Σκίτσος Φ. Δημητριάδης)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Μεθεόρτια
—'Εχορτάσαμε ν' άκούμε βαρελότα και καμπάνες
και τούς φούρνους να κυττάμε
να γεμίζουν από φόρμες και ταψία και καραβάνες
που έστειλαμε όλοι όσοι τα βολέψαμε να φάμε.

—'Οι γιορτές όμως περάσαν, οι χρονιόρες μέρες πώνε
και μία άψησαν μονάχα μιάν άνάμνησι θαμνή,
οι άργίες και οι σκέλες και τα γλέντια σταματάνε
και ο κάθε κατεργάρης εις το μπάγκο του θα μπη!

Λουλουδιασμένα
Ποιών ζωγράφων τα πινέλλα
βάφανε όλη τη φύσι
και ή πιο μικρή γωνίτσα μοιάζει με άκουροέλλα
που έννος Ρέμπραντ θα μπορούσε μονάχα να ζωγρα-
(φίσι;

—'Όλα τα λουλούδια, όλα γενικώς έχουν άνθισει
και τ' άρώματά τους φέρνουν έν' άλλόκοτο μεθύσι,
να τα οικονομικά μας — σάς το λέω σαβαρά —
δεν μπορούν να λουλουδιάσουν και να γίνουν... άν-
(θρά!

Στου κευφεύ την πόρτα...
Δεν το λέω από πάθος,
άλλά είναι φανερό
ότι μάλλον κατά λάθος
θα το κόβουν το νερό.
Γεμισε θορώ ή λίμνη κι' είναι πιά ξεχειλισμένη
κι' έλειψαν της λειψυδρίας οι μπαλάνες και οι φόδοι,
μα ή ύδην έπιμένει
το νερό να μας το κόβη.

Με ποιά τρόπο, σάς ρωτάω, θάπρεπε να ξεθυμάνω;
Με κουβάδες μ' ερουνιές ή με θρίσιμο νερό;
Άλλά ό,τι κι' αν της φάλω το πολύ-πολύ να κάνω
μία... τρύπα στο νερό!

Χαράς ευαγγέλια
Τόμασαν κι' οι έπαρχίες, τόμασε και ή Άθήνα
μ' άλλα λόγια έχει φτάσει ως τ' αυτιά κάθε Ρω-
(μπαού
—'Πώς τόν Μάιο το μύνα
πρόκειται να περικόψουν τη μεριδιά τού ψωμιού.
Τό ψωμί λοιπόν θα λείψη
κι' οι καιροί που θάρθουν θάνε περισσότερο μοι-
(ραίοι,
κι' ένθ βρίσκεται ο κόσμος σέ άπόγνωσι και θλίψη
τις χερούκλες τους τις τρίβουν από τώρα οι φουρ-
(ναρείο!

Τά μουσεία
Μ' έφεραν σ' άπελπίσι
οι δηλώσεις τους έκείνες
ότι όλα τα Μουσεία
δεν μπορούν να λειτουργήσουν ούτε και σέ δύο
(μηνες.

Τί μεγάλη στενοχώρια, τί καύμος και τί όδύνη
κατ'επίσημ κι' άπελπίσι ένοχος το κεφάλι μου το σείω
γιατί όπως έχω γίνει
είμαι πιά για το Μουσείο!
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Σ' ΕΧΩ ΦΤΙΑΣΕΙ
όπως μ' άρεσει

— Στό φτωχικό του δωματίου την περμένη, την ώρα που άνοιξε το δελνιού. Μπήκε, σαν άνοιξε, σαν μύρο, σαν λουλούδι, τον φίλησε, του χάιδεψε τα μαλλιά, κι ύστερα έκασε άπανά το μικρό του γραβείο και του άνακά- τευε τα χειρόγραφα.

— Τι γράφεις;... τον ρώτησε.
— Στίχους...

Μά, και τί άλλο ήξερε να γράφει ο φτωχός ποιητής;...
— Για να δοίμε, τί έγγραφες σήμερα... είπε κείνη.
Πήρε ένα χαρτί γραμμένο, και διά- βανε αχρημάτα, μονότονα, σαν ώ- ραία γυναίκα που ξέρει να έμπνεη, πο- τέ όμως να διαβάει της προκοπής:

— «Σ' έχω φτιάσει όπως μ' άρεσει, κι' έτσι σ' αγαπώ!...
Σ' έχω βάλει σε μία θέσι
— Πώς να σου το πώ!...
Σ' έχω βάλει σε μία θέσι
στα ούρανια Πλάτια,
που όποιος ανέβει και πέση
γίνεται κομμάτι...
Και σου κόλλησα στον ώμο μου
"Αβελά σου στερά,
να πετάξεις για τους δρόμους
που οδηγούν στη χαρά...
και σε κάνω πεταλούδα
μεθυσμένη τ' Απριλίου,
που γλιστράς μέσα στα βελούδα
του περιόλου...
Σ' έχω πλάσει του όνειρου,
στιγμή κι' εσώδια,
μ' έχω κάνει του ζεφύρου
μόρο στα κλαδιά...
Μέσα στ' άστρα έχεις μία θέσι
— Πώς να σου το πώ!...
Σ' έχω φτιάσει όπως μ' άρεσει, κι' έτσι σ' αγαπώ!...»

Σταμάτησε το διάβασμα. 'Ο ποιητής την κυττούσε στα μάτια:
— Σ' άρεσει;... τη ρώτησε.
— Άρρα! λόγια, του άποκρίθηκε, που δέν τα πολυκατάλαβα όμως...

Είπε γνωστό πως σπάνια οι γυναίκες ξέρουν να καταλαβαίνουν...

— Μαί, της έξηγηση ύπομονετικά, δέ με νοιάζει πως είσαι! με νοιάζει πως σε βλέπω έγώ... 'Η φαντασία μου έχει πετάξει τα φυσικά σου έλαττώματα, έχει μεταβάλει σε προτερήματα τις ατέ- λειες, κι' έτσι έχει δημιουργήσει ένα όπτεροχο πλάσμα άφωνα τέλει... Αυτό μπορεί να μην είν' αλήθεια, μου δίνει όμως την άπατηλη ελπίδα... Σ' έχω φτιάσει όπως μ' άρεσει, κι' έτσι σ' αγαπώ!...

Κάθισε λίγο σιωπηλή, κι' ύστερα κο- λακωμένη, έσκυψε και τον έαγαφίλησε.

— Σ' εύχαριστώ που γράφεις για μέ- να... τούπε. Καί, θά το δώσης στο Χάρη να το γράφει μουσική;...

— Του τδδωσα... Τ' άρεσε πολύ... Μοιζε πως θά το έτοιμάσει γρήγορα για να το δώσουμε στον έκδοτη...

Την άγκάλιασε πιο σφιχτά:

— Και τα λεφτά που θά πάρω, θά στα χαρίσω έμένα, γιατί σου άνηκουν...

Χτύπησε τα γέρια της σαν χαρούμενο παιδί!

— Θάγε πολλά!...
Χαιμονέλασε μελαγχολικά:
— Άιγα... Μά, κάτι θά μπορέσης να πάρεις...

«Κάτι»... 'Η μικρή Λιλή κατάφερε μόλις να πάρη μισή ντουζίνα μαντήλα κι' ένα μικρό υποκετάκι τεχνικής του- λίτες για το καινούργιο της άνοιξιάτι- κο καπέλλο... Τό τραγούδι όμως βγί- κε, γνώρισε έπιτυχία, τραγουδήθηκε από τις όρχηστρες κι' από τους τραγουδι- στές, κι' άρεσε πολύ στα αισθηματικά πλάνα του καλού κόσμου. Κι' έμεινε, σαν τυπωμένος έπίλογος άπ' όλη αυτή την ιστορία, κι' όταν άκόμα η Λιλή, βαρυστημένη να δέχεται μαγνηλία και ψεύτικες τουλίπες μία φορά τό χρόνο, πέταξε να βρη κάτι πιο θετικό στην άγκαλιά ενός πλούσιου γόνου, πούχε ίσως την καρδιά του πιο άδεια άπ' την καρδιά του ποιητή, την τόση του όμως χωρίς άμφιβολία, πιο γεμάτη... Κι' έμεινε ο φτωχός ο ποιητής μόνος μέσ' στο δωματίκι της καλλιτεχνικής του μι- ζέριας, που, μοναχικό του έπιπλο πολυτελείας είχε μείνει σε μία γωνιά ή άνάμνησι της: Ζωντανή, όμορφη, γεμά- τη άνοιξιάτικη όρρασία, με χείλια κερά-σια και μάγουλα τριαντάφυλλα, με χα- μέλο ευνενικό και μάτια έρωτευμέ- να... 'Η καρδιά... 'Η καρδιά δέ φαίνονταν. Κι' εύτυχώς, γιατί μέσ' στην καρδιά του σάκνιου αυτού λουλουδιού, τρυπάνανε σαν άποτρόπαια σκουλήκια ο ύπολογισμός, το συμπέρον, ή συναλ- λαγή... Τι πείραζε για τον ποιητή; 'Η καρδιά δέν φαίνονταν κι' άκόμα, την είχε κάμει έντελώς άόρατη ή τρελ- λή του ποιητική φαντασία που την άν- κάλιαζε με σπορή, άπαλα, για να την κάνει άτίμητο στολίδι γεμάτο ευνεν- κές λάμψεις, κρυμμένο βαθειά κάτω άπ' τους κρίνους ενός λατρεμένου στή-θους.

Κι' ένα βράδυ, ή Λιλή, άφρόντιστη, εύθυμη, καλοντυμένη και στολισμένη με διαμαντικά σα γνήσιο γυναικείο κάθα- ρισμα, έτρωγε σ' ένα κοσμικό κέντρο, στο πλευρό του πλούσιου γόνου που τον ξε- κοκκάλιζε με σύστημα κι' αυτός το δε- γότανε μ' άδισοφροντία... Τό φαί ήταν διαλεχτό, το κρασί πανωμένο — πόση διαφορά από την άναγκαστική λιτότητα του ποιητή... — ο κόσμος καλός — λέ- με πάντα εκάλον τον κόσμο πουνε κα- λοντυμένος... — κι' ή όρχηστρα έπαιζε με κέφι... 'Εκεί, κατά τα μεσάνυχτα, δ' τραγουδιστής βρέθηκε πάνω άπ' το κεφάλι της Λιλής, που, μισομεθυσμένο, τάνοιθε όλα να γυρίσουν, με κίνδυνο να του χαλάσουν το φρονιμένο χτέ- νισμα... Και τότε, πολύ κοντά στ' αυ- τί της, λιγούθησαν οι στίχοι πουχε έμ- πνεύσει ή όμορφιά της:

— «Σ' έχω φτιάσει όπως μ' άρεσει, κι' έτσι σ' αγαπώ!...»
'Ακούγοντας τό τραγούδι ή Λιλή, γέ- λασε, γέλασε πολύ, σαν τρελλή, σά μεθυσμένη...

— Γιατί γέλας;... τη ρώτησε ο γό- νος, έτοιμος να γέλαση κι' αυτός, σά γνήσιος βλάκας.

— Αυτό τό τραγούδι είνε γραμμένο για μένα!... του άποκρίθηκε γελώντας πάντα. Τόγραψε κάποιος που μ' είχε φτιάσει όπως του άρεσε, κι' έτσι μ' αγαπούσε...

— Καί, πώς του άρεσει;...

Καινούργια γέλοια ή Λιλή:
— Νά, μ' είχε φτιάσει νηστικά, κα- κοντυμένη, δίψασμένη για όλα και χορ- τασμένη μόνο με στίχους του... Δέν είνε περίεργο!...

— Έξωφρενικό!... άποφάνθηκε ο πλούσιος γόνος, γεμίζοντας και τά δυο ποτήρια.

Τό τραγούδι ξεψύχωνε άδοξα. 'Η Λι- λή όμως, έαφνικά σοδαραμένη, άκουε άκόμα. Και τότε, για πρώτη φορά, μέσ' στο μεθύδι της, είδε τον έαυτό της πραγματικό, γυμνό: 'Ενα πλάσμα τιποτένιο κι' άσημο κάτω άπ' την έξω- τηρική άπατηλη όμορφιά... 'Ενα πλά-σμα που τό είχε σκεπάσει τόσο φροντι- σμένα ο ποιητής με τους στίχους του, για να τό δείξει αϊθερίο...

Δυό δάκρυα κατρακύλησαν άπ' τα μάτια της...

— Κλαίς; ρώτησε κατόπληκτος ο γόνος. 'Αφού γέλασες πρώτα, τώρα κλαίς... Είσαι έντελώς μεθυσμένη...

Τόν άφισε αδιάφορα να τη σηκώση, και, κρατώντας την άπ' τό μπράτσο, να την οδηγήσει έξω άπ' τό κέντρο και να τη βάλει σ' ένα ταξί!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τό παιδί σας θά γεννηθή άγόρι ή κορίτσι;

Μία νέα έπιστημονική μέθοδος

Τό όνειρο των έπιστημόνων, και ιδίως των γο- νέων, ήταν πάντα να γνωρίζουν προκαταβολικά τό γένος του παιδιού που επρόκειτο να γεννηθή. Στο πρόβλημα αυτό ή σημερινή έπιστήμη έδωκε μία καταφατική άπάντησι. 'Η μέθοδος που άνεκάλυ- ψε, φαίνεται πραγματικά άλάνθαστη και μπορεί να μας πληροφορήσει από τις πρώτες έβδομάδες της κυοφορίας αν τό παιδί που θά γεννηθή θά είνε ά-γόρι ή κορίτσι.

'Αλλοίμονο, όμως! Φαίνεται πως δέν υπάρχει τί- ποτε καινούργιο κάτω από τον ήλιο. Σ' έναν αινυ- πτιακό πάπυρο, που χρονολογείται από τό έτος 2.000 π. Χ., αναφέρεται μία μέθοδος που μας έπι- τρέπει αυτή τη διάγνωση: Με τό ουρσο μιας έγκυου γυναίκας ποτίζουμε κάθε μέρα, για ένα ώρισμένο χρονικό διάστημα, που είνε άνάλογο μέ τον πιδά- ψε, χρόνο της κυοφορίας, σπόρους σίτου και κριθής. 'Εάν οι σπόροι του σίτου βγάλουν φυτά, θά γεν- νηθή κορίτσι εάν, αντίθετα, βγάλουν φυτά οι σπό- ροι της κριθής θά γεννηθή άγόρι.

'Η σημερινή έπιστήμη δέν χρησιμοποιεί σπόρους σίτου και κριθής για να κάνει τη διάγνωση της. 'Η μέθοδος της στήριζεται όμως και πάλι στο ουρσο της έγκυου, που υποβάλλεται σε ώρισμένες εξέ- τασεις, όπως θά αναπτύξουμε παρακάτω.

'Από καιρό τώρα ήταν γνωστό μεταξύ των έπι- στημόνων ότι ή σύλληψις δημιουργεί μέσα στον όρ- γανισμό της γυναίκας τρία είδη όρμονών, στις ό- ποιες έχουν δοθεί τα όνόματα «πράλιν», «χουτεϊν» και «φολλικουλίνη». Κατά την έκτέλεσι της φυσικής άναγκης, ένα μέρος από αυτές τις όρμόνες απο-βάλλεται μαζί με τό ουρσο.

'Η παρουσία των, όμως, δέν είνε καθόλου εύκο- λο να άνακαλυφθή και όλα τα χημικά και φωτομε- τρικά μέσα που έκπονησιν έπλησαν ως σήμερα γι' αυτό τό σκοπό, άπέτυχαν.

Μερικοί πειραματιστές, όπως ο Ζοντέκ, ο Φρίν- τμαν και ο Μπρουχά, σκέφθηκαν τότε να χρησιμο- ποιήσουν μία καινούργια μέθοδο, που θά τους έπέ- τρεπε να εξακριβώσουν τις αντιδράσεις αυτών των ουρών πάνω σε ζωντανούς όργανισμούς. Κατέλη-ξαν, λοιπόν, έπειτα από πολλές έρευνες, στα θη- λυκά ποττικά και οι παρατηρήσεις που έκαναν έ-δωκαν μία όριστική κατεύθυνση στα πειράματά των.

'Ετσι, εξακριβώσαν ότι είνε αρκετή μία ένδειξις με ουρσο έγκυου γυναίκας σ' ένα μικρό θηλυκό ποττικό, για να τό κάνει να άναπτυχθή μέσα σε λίγες ήμέρες και να άναζητηθή ένα άρρενα συν- τροφο, πράγμα που, φυσιολογικά, θά συνέβαινε έ-πειτα από αρκετές έβδομάδες.

Τό ίδιο φαινόμενο παρατηρείται όταν κάμωμε μία παρομοία ένδειξις σε μία μικρή κουνέλα. Τό αξιοσημείωτο είνε ότι και τα έσωτερικά όρ- γανα αυτών των ζώων άναπτύσσονται ταυτόχρονα και παίρνουν όριστική μορφή που είνε άπαραίτητη για να τεκνοποιήσουν.

'Η μέθοδος που αναφέρουμε χρησιμοποιείται σημέ- ρα από πολλά άμερικανικά ίνστιτούτα για την εξα- κριβωσι της έγκυμοσύνης μιας γυναίκας άρκετές έβδομάδες προτού τα συμπτώματα της γίνουν έν-δηλα.

Πάνω σ' αυτή τη μέθοδο στήριχθηκαν οι πειρα- ματιστές για να κάμουν τό δεύτερο άποφασιστικό βήμα: για να εξακριβώσουν, όλοσθ, τό γένος του νεογνού που πρόκειται να γεννηθή.

Οι χημικές αντιδράσεις και οι φωτομετρικές πα- ρατηρήσεις άπεδείχθησαν και εδώ χωρίς άποτέλε- σμα, όπως και για την εξακριβωσι της έγκυμοσύνης ή μη μιας γυναίκας.

Μεταχειρίσθηκαν τότε διάφορα ζώα και στο τέ- λος παρατήρησαν μερικές χαρακτηριστικές αντιδρα- σεις στο άρρενικό κουνέλι, έπειτα από μία ένδο- φλέβιο ένδειξις με ουρσο έγκυου γυναικός. 'Ωριμέ- νοι άδένες του διογκούνται όταν τό κυοφορούμε- νο βρέφος είνε άρρενικό, ενώ όταν είνε κορίτσι παρατηρούνται άνάλογες αντιδράσεις σε άλλους άδένες.

Οι έπιστήμονες προσπαθούν σήμερα να άναπα- ραγάγουν μέσα στα έργαστήριά τους τις άπαιτού- μενες για την παραγωγή αυτών των αντιδράσεων συνθήκες, να άνακαλύψουν όλοσθ έναν είδικό δό- κιμαστικό όρρο, έτσι που να είνε περιτή ή χρησι- μοποιήσις κουνελιών κι' άλλων ζώων.

'Οπωσδήποτε, όμως, τό πρόβλημα της εξακριβώ- σεις του γένους του παιδιού που πρόκειται να γεν- νηθή μπορεί να θεωρηθή ότι έχει λυθή από τώρα. Και τό αξιοσημείωτο είνε ότι ή λύσις του έδωσι- σθηκε στα ίδια μέσα που έγνωρίζαν οι Αιγύπτιοι πριν από 4.000 τουλάχιστον χρόνια.

'Αποδεικνύεται όλοσθ γεγονός έκείνο που τό- σες φορές έχει γραφή από διαφόρους σοφούς: ότι οι άρχαίοι ήξεραν πολλά πράγματα τό όποια μόλις σήμερα άνακαλύπτουμε κι' έπίσης ήξεραν πράγματα που δέν κατορθώσαμε να τό μάθουμε άκόμα, παρ' όλη την πρόοδο των έπιστημών.

Δόκτωρ ΜΠΑΙΣΕΤ

ΑΜΕΡΙΚΗ ΤΟΥ 1945

Η «ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ»
ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

Βεβαιώνουν ότι οι άντρες τους έχουν αλλάξει. Και πρέπει να υπάρχει κάποια α- λήθεια σ' αυτό τον ισχυρισμό τους.

«'Αλλά και πόσο άπολύ- μνοι στρατιώτες βρήκαν ότι έχουν αλλάξει οι γυναίκες τους!... Πράγματι, τόσες και τόσες 'Αμερικανίδες έπα- φαν κατά τον πόλεμο ν' ά- σχολούνται με τό νοικοκυριό τους, για να συντελέσουν στην πολεμική προσπάθεια της χώ- ρας τους. Μερικές λοιπόν άπ' αυτές δέν ένοσούν σήμερα να έαναγίνουν άπλές νοικοκυρά- λες. Τό σπiti και τά παιδιά τις ένδιαφέρουν τώρα πολύ λι- γότερο άπ' τη δουλειά τους.

«Τέλος, πόσο πρώην στρα- τιώτες έγύρισαν στην πατρίδα τους με την άνάμνησι μιας νέας κοπέλας, που έτυχε να συναντήσουν στην Εύρώπη ή άλλοι και να την έρωτευθούν!

Τό Ρένο δέν είνε, βέβαια, ή μόνη πόλις των 'Ηνωμ. Πα- λιτειών, ή όποια άπλοποιεί και έπιταχύνει στο μεγαλείτερο δυνατόν σημείο τις διατυπώ- σεις της διαλύσεως των σύζυ- γικών δεσμών. Στην πολι- τεία της Νέας 'Υόρκης π. χ. μόνον ή άπλοσία θεωρείται λό- γος διαζυγίου. Τη Νότιο Καρολίνα, ο σύζυγος που θέ- λει να χωρή, πρέπει να ά-

Τό μυοτικό μιας άφηνες έμφανίσεως άποτελείται άπο ε- να άθροισμα πολ- λών μικρών φροντι- δών, που καθεμία τους φαίνεται αόμανη, δέσ μετρίως άσπασ- τήν τη ραφιναρισμένη όμορφιά. Μην πάρε- λητε καμμία άπ' αυτές, αν θέλετε να παραιοια- ζετε ένα περιπομένο σύνολο, παντού και πάντοτε. Δέν άπαιτούν άλλωστε πολύ χρόνο, ούτε και πολύ χρήμα.

Επιμεληθήτε τόσο τό πρώτο μακιγιαρίσμά σας, όσο και τό βραδυνό ντεμακιγιαρίσμα. 'Α- φού καθαρίσετε κατόπιν καλά τό δέρμα σας, απαλλάξτε με λίγο χλιαρό νερό τό τείνός σας από κάθε ίκνος ρυτίμης.

Μην ζυρίζετε ποτέ τα φρύδια σας. Προτιμή- τερο να τα μαδάτε ύπομονετικά με τό τομπι- δάκι, για να τους δώσετε τό κανονικό σχήμα, κι' έπειτα να τα βουρτζίζετε έλαφρά μ' ένα βουρτσάκι άλειμένο με λάδι ή με λιπαρή κρέμα.

Εξετάσετε τ' αυτιά σας. Αν ο λόθος τους σας φαίνεται πολύ χλωμότερος άπ' τό πρόσωπό σας, τόν βάψετε έλαφρά ροζ. Αν άπεναντις έχρi ται να κοκκινίση, τόν κάνετε ποσοζ με λίγη κρέμα και τόν πουδράρετε όπως και τό υπόλοιπο πρόσωπο.

Μην άφινετε ποτέ πουδρες συγκεντρωμένες στις ρίζες των μαλλιών σας ή στις γυνίες των αυτιών σας.

Κάνετε μασάζ τού λαιμού σας και πουδρά- ρετέ τον όπως τά μάγουλά σας. Άλλοιως θά δινετε την έντύπωση άποκεφαλισμένης που δια- τρεί ως εκ θαύματος τό κεφάλι της σπου- δέως της!

Πηγαίνετε κάθε τόσο στον όδοντοίατρό, για ένα είδικό βουρτσισμα των δοντιών, που τά κά- νει άσπρα σαν τό χιόνι.

Αν οι άγκώνες και τά γόνατά σας έχουν λι- γο τραχεία έπιδερμίδα, να τά τρίβετε κάθε μέ- ρα έλαφρά με μία έλαφρόπετρα και να τ' άλει- φετε κατόπιν με λιπαρή κρέμα.

'Αφού πλύνετε τά χέρια σας, μην άφίστετε πο- τέ επάνω τους τό παραμικρό ίκνος ύγρασίας. Έπειτα τά άλειψτε με λίγη κρέμα και τά τρί- βετε τό ένα με τό άλλο. Όταν κάνετε δου- λειάς που λερώνουν τά χέρια — πλύσιμο πιάτων,

ποδείξη ότι δέν είνε ο πατέ- ρας των παιδιών της γυναί- κας του. Σ' άλλες πολιτείες οι νόμοι είνε λιγότερο άσ- τρητοί, σχεδόν παντού όμως άπαιτείται άναμνησι τουλάχισ- τον ενός έτους στην πολιτεία όπου θέλει κανείς να ζητήση διαζύγιο. Σ' ύγχορνας χρειά- ζονται κι' άποδείξεις της ά- πιστίας.

'Η προεσμία αυτή του έ- νος έτους φαίνεται αιώνας στους «κακοπαντρεμένους», και ιδίως στους πρώην στρατιώ- τες, που βιάζονται ν' άνακτη- σουν την έλευθερία τους, για να μην πορέσουν... να την έα- ναχάσουν τό ταχύτερο ένα- παντρευόμενοι με κάποια 'Αγ- γλίδα ή Γαλλίδα, που έχουν έρωτευθή στην Εύρώπη! 'Ο- λοι αυτοί λοιπόν μπορούν να λύσουν εύκολα και γρήγορα τό πρόβλημά τους στο Ρένο.

1000 άμερικανόπουλα στη Γερμανία

'Υπολογίζεται ότι, στους έ- ξη τελευταίους μήνες, γεννή-θηκαν στην άμερικανική ζώνη κατοχής της Γερμανίας 1.000 μωρά, από 'Αμερικανούς πα- τέρες, δέν συμπεριλαμβανόν- ται δέ στον άριθμό αυτό κι' έκείνα που δέν έχουν έλθει ά- κμή στον κόσμο.

Σερβιτόροι ρομπότ

'Ενας ένδιαφέρων νεωτερι- σμός πρόκειται να εφαρμοσθή στα βαγκόν-ρεστοραν των άγγλικων σιδηροδρόμων. Πρό-κειται για τροχοφορα ρομπότ, που θά κινούνται άπ' τό ένα ως τό άλλο άκρο του βαγο- νιού, θά έχουν δέ μικρά δια- μερίσματα γεμάτα με σάν- τουιτς, σαλάτες, γλυκίσματα, τσιγάρα, παγωτά, ποτά, κλπ. Οι ταξιδιώτες θά μπορούν να σερβιρισθούν μόνοι τους, ρί- χοντας τό άνάλογο νόμισμα μέσα στο μηχανήμα. Είδικόι υπάλληλοι του τραίνου θά φροντίζουν να άνεφοδιάζουν τά αυτόματα με τά είδη που θά εξαντλούνται.

Για μία ραφιναρισμένη όμορφιά

Πολύτιμες συμβουλές στο άρχαιο φύλο

Δουλειά του σπιτιού, που μπορεί να λερώσει τά νυχια σας, φροντίστε να γρατσουνίσετε ένα κομ- μάτι σαπουνι. Εισχωρώντας κάτω άπ' τά νυχια, τό σαπουνι θά τό προφυλάξη άποτελεσματικά άπ' τη σκόνη.

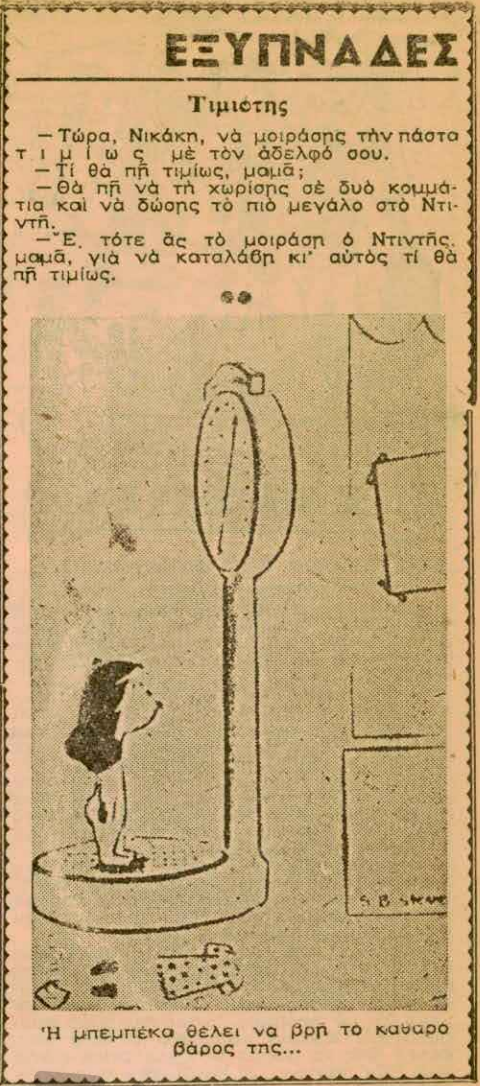
'Επειτα από μία μπουγάδα ή ένα πλύσιμο ρού- χων με βαρεκίνα ή ποτάσσα, στεγνώνετε τρομε- ρά ή έπιδερμεις των χεριών. Σπενύστε τότε να τά ξεπλύνετε με άραιό ζυδι, για να συνέλθουν.

Μη νομίζετε ότι ή περιποίηση των νυχιών συ- νίσταται μόνο στο άλείψμά τους με βερνίκι. Άρ- χίζετε πρώτα μ' ένα κανονικό λιμαρίσμα. Σπρώ- κντε, έπειτα προς τά πάνω τά πετσακιά, άφου τ' άλείψετε με μία λιπαρή ουσία. Κατόπιν περ- νάτε κάτω άπ' τά νυχια σας ένα ζυλάκι, με λίγο μωμλάκι στην άκρη του, βουτηγμένο σε οζυ- ζενό.

Τό βερνίκωμα των νυχιών είνε μία περιποίη- σις συμπληρωματική ίσως μάλιστα περιτή, γιατί πολλές γυναίκες, ως κι' άστέρες άκόμη τού κινηματογράφου, προτιμούν την ύπομονητική χρησιμοποίησι του «πολισοούρι», που γυαλίζει τά νυχια με τό τρίψιμό του και κάνει να μοιάζουν με ροζ κογκύλια. 'Η αλήθεια είνε ότι, στην πε- ρίπτωσι αυτή, τό έσωτερικό των νυχιών πρέπει να διατηρήται όλοκάθορο και άσπρο, ενώ τό βερνίκι σκεπάζει και κρύβει όλα.

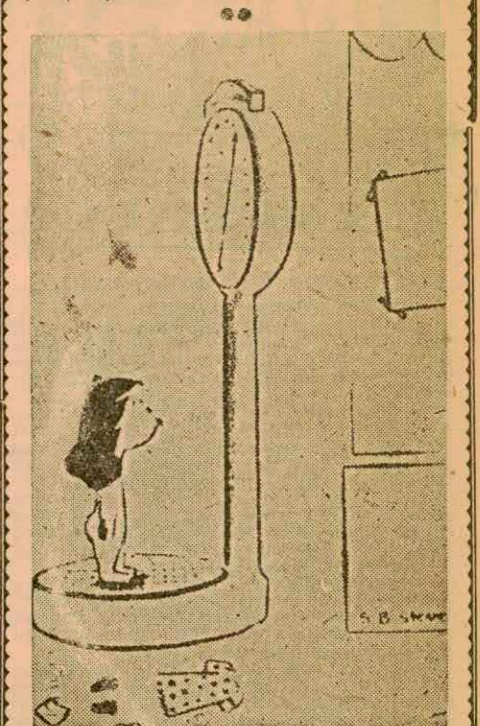
Μην κάνετε ποτέ... τοπικές έπισκευές, ούτε στο πρόσωπό σας ούτε στα νυχια σας. Δέν ύ- πάρχει πιο άσχημο πράγμα από μία μύτη πρό- χειρα πουδραρισμένη, ή από ένα νυχι που τό βερνίκι του ξεγδάρθηκε και διορθώθηκε κατό- πιν μ' ένα νέο στρώμα.

Όσο για τά πόδια, τά περιποιείσθε όπως και τά χέρια σας. Μην περιμένετε τό καλοκαίρι, για ν' άποκτίσετε λείες γάμπες και καλοκαμψέ- νους άστραγάλους. Χειμώνα και καλοκαίρι, πρέ- πει να είνε τά πόδια σας περιποιημένα σαν να πρόκειται να έμφανισθήτε με τό γαγιώ στην πλάς.

Τιμωτές

— Τώρα, Νικάκη, να μοιράσης την πάστο-
τι μίω σ με τον αδελφό σου.
— Τι θα πη τιμωές, μαμά;
— Θα πη να τη χωρίσης σε δυο κομμα-
τια και να δώσεις το πιο μεγάλο στο Ντι-
ντή.
— Ε, τότε άς τό μοιράση ο Ντιντής.
μαμά, για να καταλάβη κι' αυτός τί θά
πη τιμωές.

'Η μπεμπέκα θέλει να βρη το καθαρό
βάρος της...

καθαρίσμα λαχανι-
κών, κλπ. — φορεί-
τε γάντια καου-
τσουκίνα, είτε πέ-
ταινα παλιά.

Πριν από κάθε
δουλειά του σπιτιού, που μπορεί να λερώσει τά
νυχια σας, φροντίστε να γρατσουνίσετε ένα κομ-
μάτι σαπουνι. Εισχωρώντας κάτω άπ' τά νυχια,
τό σαπουνι θά τό προφυλάξη άποτελεσματικά
άπ' τη σκόνη.

'Επειτα από μία μπουγάδα ή ένα πλύσιμο ρού-
χων με βαρεκίνα ή ποτάσσα, στεγνώνετε τρομε-
ρά ή έπιδερμεις των χεριών. Σπενύστε τότε να
τά ξεπλύνετε με άραιό ζυδι, για να συνέλθουν.

Μη νομίζετε ότι ή περιποίηση των νυχιών συ-
νίσταται μόνο στο άλείψμά τους με βερνίκι. Άρ-
χίζετε πρώτα μ' ένα κανονικό λιμαρίσμα. Σπρώ-
κντε, έπειτα προς τά πάνω τά πετσακιά, άφου
τ' άλείψετε με μία λιπαρή ουσία. Κατόπιν περ-
νάτε κάτω άπ' τά νυχια σας ένα ζυλάκι, με λίγο
μωμλάκι στην άκρη του, βουτηγμένο σε οζυ-
ζενό.

Τό βερνίκωμα των νυχιών είνε μία περιποίη-
σις συμπληρωματική ίσως μάλιστα περιτή, γιατί
πολλές γυναίκες, ως κι' άστέρες άκόμη τού
κινηματογράφου, προτιμούν την ύπομονητική
χρησιμοποίησι του «πολισοούρι», που γυαλίζει
τά νυχια με τό τρίψιμό του και κάνει να μοιάζουν
με ροζ κογκύλια. 'Η αλήθεια είνε ότι, στην πε-
ρίπτωσι αυτή, τό έσωτερικό των νυχιών πρέπει
να διατηρήται όλοκάθορο και άσπρο, ενώ τό
βερνίκι σκεπάζει και κρύβει όλα.

Μην κάνετε ποτέ... τοπικές έπισκευές, ούτε
στο πρόσωπό σας ούτε στα νυχια σας. Δέν ύ-
πάρχει πιο άσχημο πράγμα από μία μύτη πρό-
χειρα πουδραρισμένη, ή από ένα νυχι που τό
βερνίκι του ξεγδάρθηκε και διορθώθηκε κατό-
πιν μ' ένα νέο στρώμα.

Όσο για τά πόδια, τά περιποιείσθε όπως και
τά χέρια σας. Μην περιμένετε τό καλοκαίρι, για
ν' άποκτίσετε λείες γάμπες και καλοκαμψέ-
νους άστραγάλους. Χειμώνα και καλοκαίρι, πρέ-
πει να είνε τά πόδια σας περιποιημένα σαν να
πρόκειται να έμφανισθήτε με τό γαγιώ στην
πλάς.

ΧΑΡΕΜΙΑ

Η κόρη του σουλτάνου

Στά εξοδα του Αυτοκρατορικού Ταμείου του 'Αβδούλ Χαμίτ υπήρχε κ' ένα ξεχωριστό κοντύλι από είκοσι χιλιάδες τουρκικές λίρες για τον Προφήτη του Σουλτάνου!

Η προσωπικότητά αυτή ήταν ένας γέρος, από τη Συρία καταγόμενος, Σαράφ Μπαμπάς τ' όνομά του. 'Ο Χαμίτ - ψυχική σκεπτική, γεμάτη δεισιδαιμονία - είχε μεγάλη εκτίμηση στη μαντική δύναμη του γέρου αυτού, γιατί μερικές φορές είχε βγεί αληθινός στις προφητείες του. Τόν είχε, λοιπόν, εγκαταστήσει σε χωριστό διαμέρισμα και συχνά τον έπαινε και τον ζητούσε τις συμβουλές του.

Σκεπτικώς, ο περιήρμος «Δημιός των σουλτανικών αποφάσεων», Γκανή-βέης, διηγείται στο αποκαλυπτικό βιβλίο του μια περιεργή ιστορία, που έχει το χαρακτήρα ειδικού και τραγικού μαζι.

Πρόκειται για την τρίτοκτη θυγατέρα του Χαμίτ, την πριγκίπισσα Ναϊλέ. Αυτή ήταν πανομήνιο του πατέρα της, τουλάχιστον στη μορφή. 'Αδύνατη και καχεκτική, με πρόσωπο ζωφόρο, όμως συμπληρωτικό. Καμιά χάρη στο σύνολό της, εκτός από τα μαύρα κ' έκφραστικά μάτια της. 'Εν τούτοις, ο Χαμίτ την αγαπούσε περισσότερο από τις δυο άλλες αδερφές της, ίσως γιατί το άρρωστο παιδί εκείνο ήταν προικισμένο με μια δύναμη θελήσεως που έκανε εντύπωση στο Χαμίτ, συνεπιδεμένο να βλέπει δούλους γύρω του δούλους, και αυτά ακόμη τα παιδιά του.

Ήταν η εποχή που η Ναϊλέ Σουλτάνα συμπλήρωνε τα 17 χρόνια της και ο Χαμίτ απέφαινε να την παντρεύει. Και μάλιστα της είχε βρει άντρα: Τον Τζεμάλ βέη, γιό του στρατάρχη 'Οσμάν Πασά. 'Ενα πρωί, λοιπόν, που η Ναϊλέ βρισκόταν κοντά στον πατέρα της, με το κεφάλι ακουμπισμένο στα γόνατά του, ο Σουλτάνος, κοιτώντας τα βουτυρωτά μαλλιά της, της είπε:

- Λοιπόν, Ναϊλέ, κόρη μου, πλησιάζει η ημέρα που θα βγεις από το χαρέμι για να πάς στον άντρα σου. Είσαι ευχαριστημένη γι' αυτό;

- 'Όχι, πατέρα μου, απάντησε η Ναϊλέ. - Σου διάλεξα άντρα δυνατό και γενναίο. Ξέρεις ποιος είναι;

- Ναι, Μεγαλειότητε. Μου είπαν, χρόνια τώρα, πως θα γίνω γυναίκα του Τζεμάλ βέη.

Και αναστέναζε. 'Ο Χαμίτ είδε τα μάτια της να βουρκώνουν και αντελήφθη ότι τα χέρια της έτρεμαν.

- Πώς; Τι έχεις;... Δεν σου άρεσει;!

- Δεν λέω τίποτα για το Τζεμάλ βέη, αλλά... αλλά η καρδιά μου ζητάει άλλον.

Ο 'Αβδούλ Χαμίτ πετάχθηκε πάνω εξοργισμένος. Τόση τόλμη! 'Ενόμιζε ότι δεν είχε ακούσει καλά.

- Τι είπες;! Φώναζε, τί είπες;!

- Τίποτα, Μεγαλειότητε...

- 'Εμπρός, λέγε! Θέλω να μάθω!

Η δυστυχισμένη κόρη, τρέμοντας, πήρε θάρρος από την απελπισία της.

- Ναι, πατέρα μου, απάντησε. 'Αγαπώ άλλον και σε αυτόν ζητώ από την καλωσύνη σου να με δώσεις γυναίκα.

- Και ποιος τον είδες εσύ αυτόν τον άλλον; Ποιος κακός πειρασμός τρύπησε στο καράκι μου;... Μήπως έτολμησης να του μιλήσεις ποτέ;

Τα δάκρυα έτρεχαν τώρα ποτάμι από τα μεγάλα μάτια της Ναϊλέ.

- 'Όχι, πατέρα, δεν του μιλήσα ποτέ, ούτε το γιοματάκι μου είδε ποτέ του. Έγω όμως τον είδα μία φορά, εκείνο το βράδυ που ήρθαν οι ξένοι στο Παλάτι κι' έδωσαν παραστάσι... 'Από τότε ξέρω πως όλη μου η ζωή είναι δική του!

- Και ποιος είναι αυτός; Θέλω να τον μάθω!

- 'Ο Χικμέτ βέης απάντησε η κόρη.

- Πώς;! Εκείνος ο σκυλό-Κιρκάσιος, ο γραμματικός του 'Ισμέτ Πασά;... Τώρα θα είδες, σκύλα!

Κι' έκτύπησε τις παλάμες. 'Ο Γκανή βέης έπρόβαλε από την πορτιέρα.

- Να στείλεις δεκα σωματοφύλακες στο κονάκι και να φέρουν εδώ άμεσα τον Χικμέτ και τους ανθρώπους του.

Η Ναϊλέ έβαλε μια φωνή τρόμου και άγκάλιασε τα γόνατα του Σουλτάνου!

- Πατέρα, αν σκοτώσης τον Χικμέτ, σκοτώνεις κι' εμένα. Θα πεθάνω! Θα πεθάνω!...

Οι δυνάμεις της είχαν πιά εξαντληθεί, και σωριασμένη λιπόθυμη μπροστά στον πατέρα της, κλυπή σαν πεθωμένη.

Ο 'Αβδούλ Χαμίτ, για πρώτη ίσως φορά στη ζωή του, έννοιωσε συγκίνησι. Έσκυψε στην κόρη του, την έσπασε και την ακούμπησε σ' ένα ντιβάνι.

- Τι έκαμα, μουρμούριζε, θα πεθάνει! Νευρική ταραχή τον έκρυβανε. 'Εκάλυψε τους υπέρβλες του και διάταξε γάρβουνο άμεσως μερικές κανονιές. Μαζεύτηκαν όλες γρήγορα.

- Περιποιήθηκε την πριγκίπισσα, είπε. Και ενώ εκείνη μετέφεραν την αναισθητή Ναϊλέ στο γυναικωνίτη, ο Χαμίτ βρημάτιζε άπάνω-κάτω, ζητώντας να πάρει μιαν απόφαση.

Τέλος, όταν τον ειδοποίησαν ότι η Ναϊλέ συνήλθε, έπληγε κοντά της, έκαθνε πλάγι της και πιάνοντας το αδύνατο χεράκι της, της είπε:

- Σε φοβόμαι. Μην ανησυχείς όμως. 'Αν και η πράξη σου άξιζε να κρεμαστής και ού και ο άπιστος εκείνος, θα προσπαθήσω να είμαι καλός.

Και βγήκε, ευχαριστημένος για την παρηγορία που έδωσε στη μικρή ερωτευμένη πριγκίπισσα.

Σε λίγο, ο Γκανή βέης παρουσιάστηκε πάλι.

- Μεγαλειότητε, είπε, συνέλαβα το Χικμέτ-βέη και τους ανθρώπους του. Τους έβαλα στη φυλακή.

- Καλά, Γκανή. 'Ελα τώρα μαζί μου, και πρόσεξε μην ήρς λέξι από ό,τι θ' ακούσεις!

Κατέβηκαν μαζί στην υπόγεια κατοικία του γέρο Προφήτη, με την μακρύτερη σπηλη γενειάδα και το άσπρο σαρίκι. Βρισκόταν μέσα στα σύνορα του.

- Καλοπέρα, Μπαμπά, του είπε με οικειότητα ο Σουλτάνος. 'Ηρθα να σε ρωτήσω για κάτι σπουδαίο.

- Μετά χαρὰ σου, περιόδε Χαλίφ και πολυχρονόμενέ Πατισάκι, απάντησε ο γέροντας.

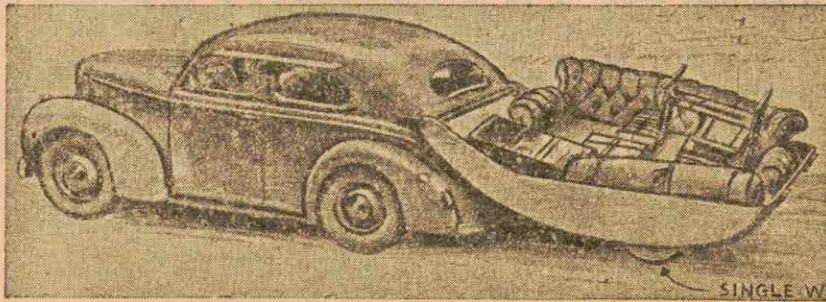
Και ο 'Αβδούλ Χαμίτ του εξέθεσε την υπόθεσι. 'Ο γέρο Προφήτης άναψε τις εφτά λυχνίες, τις έβαλε μπροστά στο μεγάλο καθρέφτη της Μοίρας' σκεπασμένο με δακρυσο δίκτυ, γονάτισε και προσευχήθηκε ζητώντας φωτίσι από τον 'Αλλάχ. Μουρμούρισε μερικά άκατανόητα λόγια και τέλος σηκώθηκε και είπε αποφθεγματικά:

- 'Η 'Αγάπη μεγάλο καλό και μεγάλο κακό είναι... 'Ο άνθρωπος ζή με την αγάπη και πεθαίνει μ' αυτή!... 'Ετσι ώρισε ο 'Αλλάχ!...

Σώπασε λίγες στιγμές κι' εξακολούθησε:

- Γέρο παλληκάρη, μεγάλη καρδιά ο Χικμέτ. 'Η γυναίκα που θα πάρει, θα ζήσει ευτυχισμένη.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Ένα κτινόνριο αυτοκίνητο, που κατασκευάστηκε στην 'Αμερική. Έχει δυο σκεπές, τη μία πάνω απ' την άλλη. 'Η από πάνω είναι φτιαγμένη από ελαφρότατο μέταλλο ή από πλαστική ουσία, έχει σχήμα βαθούλ κι' είναι εφοδιασμένη μ' ένα τορξό με μέσον της Μπορέ δέ ν' ανοίξει, όπως δείχνει η εικόνα μας, και να μεταβληθεί σ' ένα πρωτότυπο «ουμουλούμενο», για τη μεταφορά διαφόρων πραγμάτων.

Νέα σιωπή, και τρίτος λόγος του Προφήτη:

- Πολλοί είναι άνακατεμένοι σ' αυτόν τον έρωτα. 'Έχει πολλούς και πιστούς ανθρώπους ο Χικμέτ. Αυτά είχα να πω. 'Ετελείωσα.

- Ευχαριστώ πολύ, Μπαμπά, είπε ο Σουλτάνος. Μα βγάσεις από μεγάλη σκενοχώρα. Πάμε, Γκανή!

Κ' έφυγαν από το υπόγειο διαμέρισμα του Προφήτη, ενώ εκείνος χαιρετούσε με το χέρι στο στήθος σε στάσι σεβάσμου.

Όταν ανέβηκε στον όντα του, ο 'Αβδούλ Χαμίτ είχε το ύψος ανθρώπου ευχαριστημένου. Νευρικός όπως ήταν πάντοτε και άνημπονος, βιάζονταν να βάλει σε 'ένεργεια τις αποφάσεις του.

Έστειλε τον Γκανή βέη να του φέρει άλυσοδεμένο το Χικμέτ βέη, και ο ίδιος πήγε στο γυναικωνίτη για να καλέσει την κόρη του.

Ο Χικμέτ ώδηγήθηκε άμεσα μπροστά στο Σουλτάνο, ενώ η Ναϊλέ άργησε λιγάκι.

- Οι άνθρωποι του, μουρμούρισε σ' αυτό του κυρίου του ο Γκανή, είναι όλοι στη φυλακή.

- Στην κρεμάλα όλοι! Διέταξε ο Χαμίτ. Δέ μίας χρειάζονται κλικες.

Και ενώ ο Γκανή έβγαине για να έκτελέσει τη σουλτανική διαταγή, ο Χαμίτ πλησίασε το σιδεροδέσιμο Χικμέτ βέη και τον κύτταξε κατόματα. Τέλος του είπε:

- Ξέρεις, παλληκάρη μου, ότι για μια στιγμή η ζωή σου δεν άξιζε έναν παρά;

- Μεγαλειότητε, τί έκαμα; είπε κείνος τρέμοντας. Ποιο είναι το έγκλημά μου;

- Και τί μεγαλύτερο έγκλημα θέλεις να κάνης από το να υψώσης το βλέμμα στην κόρη του Κυρίου σου;

Ο Χικμέτ έσπασε το κεφάλι και έκτύταξε κατάπληκτος το Σουλτάνο. Τα μάτια του μιλούσαν τόσο καλά, ώστε ο Χαμίτ έκατάλαβε.

- Δεν ξέρεις τίποτα, πονηρέ, έ; είπε χαμογελώντας με ευμένεια... Μα για πές μου, Χικμέτ, ώνειρεύτηκες ποτέ σου καμιά μεγάλη τύχη;

- Να είμαι πάντοτε πιστός υπηρέτης του ένδοξοτάτου Πατισάκι!, απάντησε ο Χικμέτ.

- Τίποτ' άλλο;

- Ποιά μεγαλύτερη τύχη μπορεί να επιθυμήσει κανείς;

- Είσαι όμορφο και έξυπνο παλληκάρη, βλέπω, είπε ο Σουλτάνος. Καλά.

Την ίδια στιγμή, από την πόρτα του γυναικωνίτη έμπαινε η Ναϊλέ. Μόλις αντίκρουσε τον ώραιο Κιρκάσιο, τον 'άγαπημένο της καρδιάς της) σιδεροδέμένο, έβγαλε φωνή φόβου. Εκείνος έσπασε το κεφάλι, γιατί φοβήθηκε μήπως τα μάτια του, αντικρύζοντας γυναικείο πλάσμα μέσα στα άνακτορα του κυρίου του, διαπράξουν μέγα έγκλημα! Ο Χαμίτ όμως έπρόχωρησε γρήγορα στην κόρη του και την πήρε από το χέρι.

- 'Ελα! της είπε. Το κατήρι σου έγινε. Και άμέσως, στο Χικμέτ δέη:

- Και σύ, όμορφο παλληκάρη, γονάτισε και ευχαρίστησε την κόρη μου που σου χαρίζει τη ζωή και σε κάνει σύζυγό της!

Τη στιγμή εκείνη μπήκε ο Γκανή και ψιθύρισε κάτι σ' αυτή του Σουλτάνου. 'Ηταν η είδησι για τη θανατική έκτέλεσι των δεκα δυστυχισμένων. Ο Χικμέτ βέης βρισκόταν ακόμη γονατισμένος, και χρειόταν με το ώσος το χέρι η Ναϊλέ για να σηκωθεί. 'Ενόμιζε πως ώνειρευεται...

Σε λίγες μέρες έγιναν οι γάμοι τους. Ο Χικμέτ βέης ώνομάστηκε Πασάς και διαρίστηκε «Συμβούλος της Αυτοκρατορίας». Λένε ότι ευτυχέστερο ζευγάρι δεν έγινε απ' αυτούς.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΣΑΧΑΡΑ, ή γη της έπαγγελίας

Το σχέδιο των Γάλλων ειδικών

Σε μια συνέντευξι που έδωκε τελευταία, ο Γάλλος καθηγητής κ. Ζολιό-Κιουρί δήλωσαν ότι μια άτομική έκρηξι πάνω στις κορυφές του Χογκάρ θα μπορούσε να προκαλέσει μια συσώρευσι νεφών, που θα μετέβαλαν τη Σαχάρα σε μια εύφορη και γόνιμη περιοχή. Με τον ίδιο τρόπο ή με τη χρησιμοποίησι της ήλιακης 'ένεργειας θα μπορούσαν έπίσης να σχηματισθούν και πάλι στο έσωτερικό της αφρικανικής ήπειρου οι πελώριες λίμνες που υπήρχαν άλλοτε.

Οι επιστήμονες δεν αμφισβόλλουν καθόλου για το ότι η Σαχάρα ήταν άλλοτε μια γόνιμη περιοχή, που, άγνωστο για ποιο λόγο, μετέβληθη άργότερα σε άπέραντη έρημο. Τα ίχνη της ύπαρξεως ζωής σ' αυτή την περιοχή, σε μια έποχή που δεν είναι δυνατόν να προσδιορισθεί με ακρίβεια, άνευρίσκονται ακόμη και σήμερα, κάτω από το παχύ στρώμα της άμμου που έσκέπασε, όπως ένα νεκρό σώμα, τα πάντα.

Στη μακρινή αυτή περιοχή, μεγάλοι ποταμοί την διέσχισαν προς όλες τις διευθύνσεις και καταπράνινε κοιλάδες, γεμάτες με ζώα όλων των ειδών, άπλωτόν από τις ύπαιρεις του Χογκάρ και του Τιμπεστί μέχρι του Ταγερούφ.

Οι ποταμοί αυτοί, όμως εξαφανίστηκαν κάποτε και η βλάστησι υπεχώρησε τότε προς το μέρος του Νίγηρος.

Η υποχώρησις αυτή δεν έγινε ξαφνικά, αλλά βαθμιαία, αφού και κατά την ιστορική ακόμη έποχή φαίνεται ότι τα βορεία κράτη της Σαχάρας, έκει όπου σήμερα άπλώνεται η 'εχώρα της δίψας, ήταν σκεπασμένα με πλούσια βλάστησι και διεσχίζοντο από ποταμούς που τα 'εγονιμοποιούσαν. Πραγματικά, άναφέρεται ότι ο 'Ανρίος μετέφερε τους έλέφαντάς του από τους πρόποδες του 'Ατλάντος και ότι στο μέρος αυτό ο 'Ιουλιούδης είχαν έπίσης τα τεράστια λιποφάρια του, από τα όποια προμηθεύονταν τα έλθονα του περιήρμου νομικού Ιππικού του.

Εάν η Σαχάρα γονιμοποιήθη και πάλι σήμερα, θα γινόταν μια πηγή άληθινού πλούτου. 'Η παραγωγή των άπέραντων πετρελίων της Βραζιλίας και της 'Αργεντινής θα άφαιρσε μπροστά στη μεγάλη άφθονία και την ποικιλία των προϊόντων, που θα έδιδαν άπαισι από το έδαφος της και θα ήταν άρκητη για να καλύψι όλες σχεδόν τις έπιστιτιστικές άνάγκες της Εωρύπης.

Πώς όμως θα γίνη αυτή η γονιμοποίησι;

Ο πελώριος δγκος του Χογκάρ σκεπάεται δυο φορές το χρόνο, στις έπο-

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

- Χρειάζεται κατεργασία 20 έκατομμυρίων τόννων όρυκτου ('πισσοουρίτου') για την παραγωγή 9 δρασίων ραδίου.

- Άνεκαλύφθη τελευταίως άπ' το άμερικανικό άστεροσκοπείο της Βικτόρια ένα άστρο 80.000 φορές λαμπρότερο απ' τον 'Ηλιο, σε άπόστασι 8.300 έτών φωτός (79 τετρακίς έκατομμυρίων χιλιομέτρων) απ' τη Γη.

- Για την άνακάλυψι κι' έκκαθάρισι των ναρκών ξηράς χρησιμοποιούνται απ' τους Συμμάχους ειδικές ομάδες σκυλίων.

- Ένα γαλλικό περιοδικό δημοσιεύει την καταπληκτική είδησι ότι κάποιος καθηγητής Σιρεκάουερ βρήκε το μέσον ν' άσπριζι τους άραπάδες!

- Οι άμερικανικές έταιρείες ένεαρίων συγκοινωνιών ύπολογίζουν ότι στις άρχες του 1947 θα 'μπορούν να μεταφέρουν 7 φορές περισσότερους επιβάτες απ' όσους μετέφεραν πρό του πολέμου.

- Επίσης θα τριπλασιάσουν τον άριθμό των άεροπλάνων τους που το καθένα θα έχη 7 φορές περισσότερες θέσεις. Θα διασέτουν 1200 άεροπλάνα που θα μεταφέρουν σε κάθε ταξίδι 5000 επιβάτες και θα διανύουν 16 διακεκομμένα χιλιάμετρα το έτος. Θα κάνουν 1200 44.000 φορές το γύρο της Γης!

χες του καλουμένου εσσοδανικού μουσούνα, από στρώματα νεφών, που προέρχονται από την 'Ερυθρά θάλασσα και τον 'Ινδικό άκεανό και που είναι τα ίδια με εκείνα που, έξελινώντας από αυτές τις περιοχές, έσπούν σε καταρακτώδεις βροχές πάνω στις 'Ινδίες.

Το ότι τα σύννεφα αυτά μεταβάλλονται σε βροχές πάνω από τις 'Ινδίες όφείλεται στο γεγονός ότι ψυχονται κατά το πέρασμά των πάνω από τους παγετώνας των 'Ιμαλαίων. 'Αντίθετα, οι γυμνές και κατάξερές κορυφές του Χογκάρ είναι άνικανες να προκαλέσουν αυτή την ψύξι και γι' αυτό οι βροχές είναι άνυπαρκτες σχεδόν σ' αυτή την περιοχή. Πραγματικά, οι στατιστικές άναφέρουν ότι χρειάζονται 7-8 χρόνια για να σημειωθεί μια βροχή, που είναι όμως κατακλυσμιαία και συνοδεύεται κάποτε και από χιόνι.

Συνεπώς, εκείνο που χρειάζεται θα ήταν η κανονική και συχνή επανάληψις αυτού του τυχαίου γεγονότος, που παρουσιάζεται κάθε 7-8 χρόνια, με άλλα λόγια η τεχνητή ψύξι των νεφών που συγκεντρώνονται πάνω από το Χογκάρ, για να είναι δυνατόν να μεταβληθούν σε μια γονιμοποιή βροχή.

Το μικρό αυτό ταχυδακτυλουργικό κατόρθωμα θα μπορούσαμε να το επιτύχουμε, σύμφωνα με τον καθηγητή Ζολιό-Κιουρί, με μια άτομική έκρηξι, που θα την προκαλούσαμε ρίχνοντας μερικές βόμβες πάνω στην κορυφή του Χογκάρ. Τα σύννεφα που συγκεντρώνονται όλογύρω θα έγινοντο τότε βροχή, που θ' άναζωογονούσε το έδαφος της Σαχάρας.

Άλλ' η 'ένεργεια για την άναζωογόνησι της Σαχάρας δεν θα σταματούσε στο σημείο αυτό. Παράλληλα, θα έπρεπε να άναδημιουργηθούν έπίσης οι 'έσωτερικές θάλασσες, που η ύπαρξι των στη νότιο Τυνίδια είναι καταφανής και σήμερα ακόμη. Πραγματικά, στην περιοχή αυτή, άπλώνονται τεράστιες άλυκές, που το έπίπεδό τους είναι χαμηλότερο κατά 120 έως 150 μέτρα από την έπιφάνεια της Μεσογείου.

Η ύπαρξι των άποδεικνύει κατά τους ειδικούς ότι ένα μεγάλο μέρος των βορείων ακτών της 'Αφρικής ήταν σκεπασμένο άλλοτε με θάλασσα και ότι, σε μεγαγενέστερες έποχές, όταν άρχισαν να άποσύρονται τα ύδατα, παρέμειναν σε διάφορα σημεία οι 'έσωτερικές θάλασσες, που τα ίχνη των διασώζονται στις σημερινές άλυκές.

Οι 'έσωτερικές αυτές θάλασσες θα μπορούσαν να δημιουργηθούν και πάλι, είτε με την άτομική 'ένεργεια, είτε με την κατασκευή μεγάλων άγωγών, που θα μετέφεραν το νερό της Μεσογείου στις περιοχές αυτές. 'Η μεταφορά θα ήταν άνεξοδη κατά τους ειδικούς, γιατί ως κινήτριος δύναμις θα έχρησιμοποιοούντο οι ήλιακές άκτινες. Μερικά παραβολικά κάτοπτρα γύρω από τα στόμια των άγωγών θα διογέτευαν μέσα σ' αυτούς ακατάπαυστα τα άπαιτούμενα νερά.

Έτσι, σιγά-σιγά, η Σαχάρα θα έπαυρε ζωή. Και η 'έρημος του θανάτου θα γινόταν πραγματική γη της έπαγγελίας.

Επιγραφές και πολιτισμός

Σε κάποιο ξενοδοχείο της Καλκούτας υπήρχε κάποτε άνηρτημένη η έξης είδοποίησι:

«Παρακαλούνται οι πελάται να μη δέρνουν τους υπηρέτες».

Σ' ένα ξενοδοχείο του Λονδίνου μία άλλη:

«'Απαγορεύεται στους πελάτας να φιλούν τας υπηρέτριες εις την κλίμακα, διότι άφνινουν τα πιάντα που βαστούν και σπάζουν».

Σε άλλο πάλι ξενοδοχείο της Ν. 'Υόρκης η έξης:

«Παρακαλούμεν μετά σεβάσμου τους ευγενείς πελάτας μας να μη κατακλινώνται με τα ύποδημάτα».

Και τέλος στην είσοδο ενός σολόγου στην 'Αθήνα διαβάσαμε κάποτε την έξης χαρακτηριστικήν έπιγραφην:

«'Ανεβαίνετε τη σκάλα... άνθρωπίνως!»

Λογική ξενοδόχου

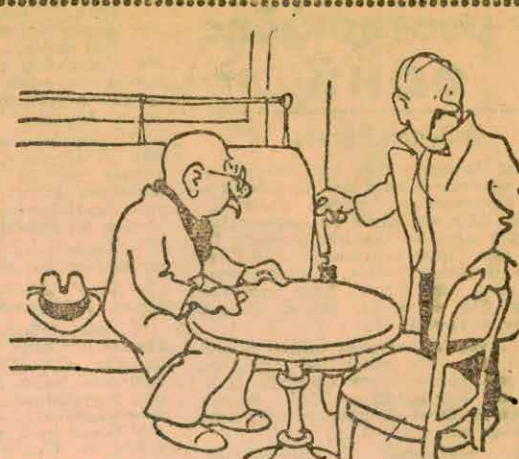
- Κι' έμεινατε ευχαριστημένοι απ' το φαί, κύριε;

- Διόλου.

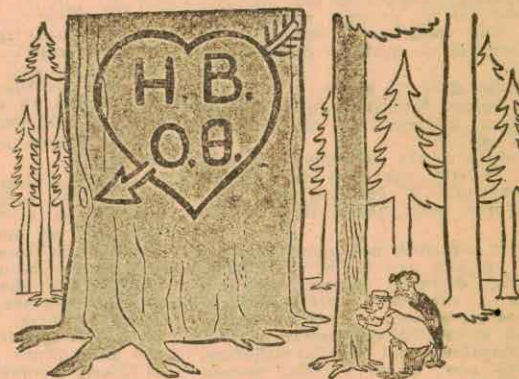
- Γιατί;

- Πώς να μείνω ευχαριστημένος, αφού μέσα στη σουπα βρτίκα ένα κομμάτι πατασόπουρι!

- Άμ! τί ήθελε ή άφεντιά σου, τάχα; Σε 300 δραχμών σουπα να βρής κανένα καλαματιανό μαντήλι;

- Φοβάσαι μήπως σου πάρουν την άμπρέλλα; - 'Όχι, φοβάμαι μήπως τη γνωρίσουν!...

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 60 ΧΡΟΝΙΑ
'Ο μύθος: Κάπου εδώ είχαμε χαράξει μια καρδιά με τ' αρχικά μας...

ΕΚΘΕΣΙΣ ΣΚΥΛΩΝ

- Πόσο έχει αυτό το σκυλί; - Δέκα χιλιάδες το μέτρο...

- Παλιόπαιδα! Σου είπα να μη βάλης πολλά υγιά!...

'Η μυστηριώδης ΦΩΝΗ

Διήγημα τρέμου

"Ένας άντρας ψηλός και καλοκαίρι-
μένος καθόταν έμπρός στο δρόμο γρα-
φείο. Κρατούσε μια πένα, αλλά δεν
έγραφε. Είχε τα μάτια του καρφωμένα
στο κενό με μια έκφραση φρίκης. Τη
χείλη του έτρεμαν νευρικά... Κι' ό-
μως ο άνθρωπος αυτός, που φαινόταν
τόσο ταραγμένος, ήταν πασιγνω-
στος σ' όλο τον κόσμο για το θάρρος
και την ψυχραιμία του.

Μια μικρή επιτραπέζια λάμπα έριχ-
νε το φως της πάνω στο γραφείο,
αφίονοντας το υπόλοιπο δωμάτιο βοθι-
σμένο σε μυστακόταδο. "Εξώ, έβρεχε
ραγδαία κι' ο άνεμος σφύριζε μέσα στην
καπνοδόχο του τζακιού.

—Θα τρελλάθω!... μουρούρισε.
"Ως πότε μπορώ ν' αντέξω;... Καλύτε-
ρα να σκοτωθώ!

Σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του.
"Απλώσε το χέρι του προς το συρτάρι,
όπου φύλαγε το ρεβόλβερ του. Τη στιγ-
μή όμως εκείνη, χτύπησε κάποιος την
πύρτα του γραφείου. Τινάχτηκε, τρο-
μαγμένος, αλλά συνήλθε άμέσως και
ρώτησε:

—Ποιος είναι; Τι θέλετε;
—"Η κυρία Κουτέλλο ζητεί να σας
ιδή, κύριε, απάντησε απ' έξω ο καμα-
ριέρης του.

"Η πόρτα άνοιξε και μπήκε η έπισκέ-
πτρια. "Εμεινε για λίγο ακίνητη, με
ύψος πανωμένο κι' έθραυτο.

—Ξέρετε γιατί ήλθα; είπε επί τέ-
λους.

Γέλασε ειρωνικά και πρόσθεσε:
—Τι τρέλλη που ήμουν να πιστέψω
πως σας αγάπησα κάποτε, Ρόναλντ
Λόγκαν... και πως ήσαστε άντρας τί-
μιος και περήφανος!... Δεν άρνησα ό-
μως να καταλάβω την τρέλλα μου...
—Εσκαλούθηστε! Με διασκεδάζετε,
αγαπητή μου "Ελεν!... είπε σαρκασ-
τικά ο Λόγκαν.

Είχε εναπομείνει τώρα όλη την ψυχραι-
μία του.

—Είπε μια συντησιμένη μέθοδος σας
να εκδιώξετε τις γυναίκες που είχαν την
άτυχία να μπλεγθούν μαζί σας, πρόσθε-
σε η "Ελεν. Με μένα όμως πέσατε έξω!
Και τότε δεν θέλω να μάθω ό άντρας μου
τις παλιές σας σχέσεις, δεν πρόκειται
να σας πληρώσω ούτε πεντάρα για να
σωπάσετε..."

—Σας είπα ότι θέλω χίλιες λίρες,
για να σας επιστρέψω τις φωτογραφίες
σας και τα γράμματά σας, δήλωσε έ-
κείνος. "Αλλωθω, θα τα στείλω σε μια
έφημερίδα... Φαντάζεστε το σκάνδα-
λο! "Ο έρωας ενός διασημού εξερευνη-
τού και μιας σούζου μεγαλοτραπέζι-
του θα γράφουν στην πρώτη σελίδα,
με κεφαλαία γράμματα... Καταλαβαί-
νετε πόσο θα κοστίζει αυτό στον άντρα
σας! Τι αξία έχουν χίλιες λίρες, όταν
πρόκειται για την υπόληψη, τη γαλήνη
και την εύτυχία του αγαπημένου σας
Πάουλι;... Φέρετε μαζί σας τα χρή-
ματα;

—Παληάνθρωπε! πρόσφερε η "Ελεν,
με σφιγμένα δόντια, βγάζοντας άποτο-
μα απ' την τσάντα της ένα ρεβόλβερ με
άποσιωπητικά. Άδωσε μου άμέσως τα
γράμματά μου, αλλιώς...

—Τι μελοδραματική που είσθε, ά-
γαπητή μου! διέκρινε γελώντας ο Λόγ-
καν. Ξεγνάτε ότι σας είδε ο καμαριέ-
ρης μου, όταν μπήκατε εδώ; Κι' αν
άλλωστε κάμετε την τρέλλα να πιέσετε
την σκανδαλή, θα πάω τα γράμματά
ή αστυνομία, κι' όχι έσείς!

"Η νέα γυναίκα χαμήλωσε το δπλο
της.

—Πολύ καλά! μουρούρισε... "Αν
δεχθώ να πληρώσω, έχετε εδώ τα γράμ-
ματά; Θέλω να πείσωθώ.

"Ο Λόγκαν σηκώθηκε, άνοιξε ένα μυσ-
τικό χρηματοκιβώτιο του τοίχου, δίπλα
στο τζάκι, έβγαλε απ' αυτό ένα μικρό
δύμα και το άφισε πάνω στο γραφείο
του.

—Τα χρήματα, παρακαλώ! είπε κα-
τόπιν.

—Θέλω να εξετάσω πρώτα τα γράμ-
ματα, δήλωσε η "Ελεν.

"Εκείνος έβγαλε ένα απ' το πακέτο
και της το έδωσε. "Εκείνη τούρριξε μια
ματιά. Έαφρακα άνασκαψε το κεφάλι
της με έκφραση τρόμου.

—Θεέ μου!... τράυλισε, Τι είν' αυτό
... η φωνή;

"Ο Λόγκαν έγινε κατάγλωμος.

—Ποιά... ποιά φωνή; μουρούρισε.

Δεν άκούω τίποτε!...
—Μια φωνή... Δεν την άκούετε;...
Μά μήπως έχω τρελλάθω;... Είπε μια
φρικτή, μονότονη φωνή, που λέει: «Αύ-
τή είνε η τελευταία προειδοποίησι. Ρό-
ναλντ Λόγκαν! Άπόψε θα πεθάνεις!».

"Ο Λόγκαν γούρλωσε τα μάτια του,
σαν να πνιγόταν. Την ίδια στιγμή, άν-
τήχησε πένθυμα μέσα στο δωμάτιο η
παράξενη φωνή: «Αυτή είνε η τελευ-
ταία προειδοποίησι. Ρόναλντ Λόγκαν!
Άπόψε θα πεθάνεις!».

—Άκούετε;... τράυλισε ο Λόγκαν,
παγωμένος απ' τη φρίκη.

—Τι ν' άκούω; Δεν άκούω τίποτε
τώρα... απάντησε η "Ελεν με άπορία.

Το φως έδωσε έαφρακα "Ο Λόγκαν
έβγαλε μια φωνή σπαρτακίτη. Μέσα στο
σκοτάδι, είχε ήδη να έμφανίζεται στον
άντικρυνό τοίχο, με μια λάμψη άδύνατη,
σαν φωσφορίσμι, η εικόνα ενός άνδρα-
πινου κρανιού!... Το κεφάλι του Λόγ-
καν έγυρε προς το στήθος του, και λι-
ποθύμισε. Τότε η "Ελεν άπλωσε το χέ-
ρι της προς το διακόπτη κι' άναψε το
φως όπως το είχε σούσει κρυφά πρό ο-
λίγων στιγμών. Κούτταξε το λιποθύμο
Λόγκαν. Πήρε έπειτα τα γράμματα, τάρ-
ριξε στο τζάκι, και τους έβαλε φωτιά
μ' ένα σπρίτο.

Πλησίασε ύστερα το Λόγκαν, άνασκή-
κωσε το κεφάλι του κι' έριξε λίγο
ούτσικ μέσα στα μισάνοιχτά του χείλη.
"Εκείνος συνήλθε, άνοιξε τα μάτια του
και κούτταξε τη νέα γυναίκα, που στε-
κόταν έμπρός του χαμοελώνοντας.

—Το κρανίο!... τράυλισε. Το κρα-
νίο!...

—Σας το είπα εγώ ότι ο έκδικισμός
σας δεν θα πετύγανι σε μένα! πρό-
φερε ήσυχα η "Ελεν. Το διαμέρισμά
πάνω απ' το δικό σας ήταν άδειανό.
Το νοίκιασα λοιπόν πρό μιας έβδομά-
δος, με ψευδώνυμο. Κι' ο άδελφός μου
Τζωρτζ, που είνε έμπειρος ηλεκτρολό-
γος, έγκατέστησε ένα «δικτάφωνο», που
καταγγίλει μέσα στον έξωτερικό, πί-
σω απ' το τραπέζι σας. Πρό ήμερών ά-
φου βεβαιώθηκε ότι βρισκόσαστε εδώ,
ο Τζωρτζ μίλησε μέσα στο μηχανήμα,
κι' έτσι άκούσατε την «πρώτη προειδο-
ποίησι» της μυστηριώδους φωνής. Έπα-
κολούθησε η δεύτερη... Άπόψε, για να
σας τρομάξω πιο πολύ, ύποκριθηκα ότι
άκουγα τη φωνή όταν δεν την άκούγα-
τε σείς, και αντιπροσάρω ότι δεν άκούγα
τίποτε, όταν μιλούσε πραγματικά ο
Τζωρτζ. "Όσο για το κρανίο...

"Η "Ελεν έβγαλε από την τσάντα
της ένα ηλεκτρικό φανάρι, πάνω στο
φασκό του οποίου ήταν ζωγραφισμένο έ-
να άσπρο κρανίο, ενώ το υπόλοιπο κρύ-
σταλλο ήταν μαυρισμένο.

—Εσθυσή τη λάμπα κι' έριξα στον
τοίχο το φως αυτού του φαναριού, πρόσ-
θεσε. "Όταν λιποθύμησατε, φρόντισα να
καταστρέψω τα γράμματά... Σας συ-
νιστώ τώρα να μην κάμετε λόγο σε κα-
νένα, γιατί αλλιώς θα σας καταγγείλω
για έκδικισμό.

"Ο Λόγκαν δεν άπάντησε. "Ενα αλλό-
κοτο γέλιο άλλοιωσε τη φυσιογνωμία
του... "Η "Ελεν κατάλαβε... "Εβγαλε
μια φωνή κι' έτρεξε προς την πόρτα.
Σε λίγα λεπτά, βρισκόταν στο αυτο-
κίνητο, όπου την περίμενε ο άδελφός
της.

★
Μια ώρα άργότερα, ο καμαριέρης του
Λόγκαν, άφου χτύπησε έπανειλημμένως
την πόρτα του γραφείου δίχως να πά-
ρη άπάντησι, έμπηκε και βρήκε τον κύ-
ριο του καθισμένο πάντα στην ίδια θέση,
να κутάει τον άντικρυνό τοίχο και να
γελάει άθόρυβα άλλα φρικτά... "Ετσι
γελοῦσε άκούη κι' όταν τον πήσαν δυο
νοσοκόμοι, για να τον κλείσουν στο φρε-
νοκομείο.

ΛΕΛΙ ΦΟΞ

Σαποῦνι από μεταξοσκώληκες

Μέχρι σήμερα δεν είχε κανείς
ουλλογισθό να εκμεταλλευθί τις
χρυσάλλιδες των μεταξοσκώληκων,
μετά το άδειασμα των κουκουλιών.
"Ενας όμως χημικός του "Αοκαμ-
πιντ, πρωτεύουσας του Τουρκμενι-
στάν, βρήκε μια μέθοδο που επιτρέ-
πει την εξαγωγή από τις «άκρι-
στες» αυτές χρυσάλλιδες μιας λι-
παρής ουσίας, που μπορεί να χρη-
σιμοποιηθί στην κατασκευή σαπυ-
νιού.

10 κιλά ζερές χρυσάλλιδες θνάζ-
ζουν 2,5 κιλά λίπους έξαιρετικού
για τη σαπυνοποίη.

Που θα έγκατασταθί όΟ.Η.Ε.;

Σε ποιά πόλι έπεσε ο κληρος

Μολονότι τελειώσε ο πόλεμος, εξακολουθούν νά
εφαρμοζώνται οι μέθοδοι έργασίας των Γενικών "Επι-
τελειών... και μάλιστα εκ μέρους της οργανώ-
σεως για την εξασφάλισι της παγκοσμίου ειρήνης,
δηλαδή του Ο.Η.Ε. του "Οργανισμού "Ηνωμένων "Ε-
θνών! "Ενα λεπτομερές σχέδιο, που καταρτίσθηκε
τελευταίως και που άποτελείται από 21 σελίδες
καθορίζει «επιτελικώς» τις διάφορες φάσεις της με-
ταφοράς του απ' το Λονδίνο στη Νέα "Υόρκη. Ο
πως το σχέδιο άποβάσσει στη Νορμανδία, έτσι κι
αυτό έχει τη συνθηματική όνομασία του: Το έχουν
βαφτίσει «Επιχειρήσις Μανχάτταν».

"Ενα τμήμα του έχει ήδη πραγματοποιηθί. Τό
Συμβούλιον Ασφαλείας του Ο.Η.Ε. βρισκεται κι' ό-
λας στη Νέα "Υόρκη. Κι' άποασχολεί ένα προσωπικό
από 223 πρόσωπα — συμπεριλαμβανομένων των στε-
νογράφων, κλητρήων, τηλεφωνητών, κλπ. Μια ειδική
ύπηρεσία του από 66 άτομα έχει αναλάβει τη δια-
τήρησι των αρχείων, γιατί το νεογνόντο Συμβού-
λιο έχει κι' όλας συγκεντρώσει έγγραφα βάρους
πολλών τόννων. "Η διοικητική ύπηρεσία άποασχολεί
59 τεχνικούς, κι' η μεταφορική 46 γλωσσολόγους.

Τό σχέδιο της μετακινήσεως του Ο.Η.Ε. προβλέ-
πει έπίσης τη μεταφορά της βιβλιοθήκης του, της
διοικήσεως του και διαφόρων μηχανημάτων και
σκευών. "Η γραμματεία του ε' άφισιν άναγκαστικά
στο Λονδίνο όλη τη γραφική ύλη — χαρτιά, πέννες,
μελάνι, στυλόκαρτα, κλπ. — που θα πουληθί σε τιμή
έυκαιρίας, γιατί ύπολογισθί ότι η μεταφορά της θα
κόστιζε πολύ. "Όσο για την έπιπλώση των γραφείων,
απ' τα καλά ως τα στακτοδοχεία, θα έπιστραφί στο
νόμιμο ιδιοκτήτη της, δηλαδή στην Αγγλική Κυ-
βέρνησι, που την είχε δανείσει στον Ο.Η.Ε.

Ποιά θα είνε η μόνιμη έδρα του Ο.Η.Ε.; Οι μεγα-
λειτερες άμερικανικές πόλεις χάλασαν τον κόσμο,
για να επιτύχουν αυτό το προνόμιο, να πείσουν δη-
λαδή την έπιτροπή του Ο.Η.Ε. για τα πλεονεκτήματα
που παρουσίαζε η καθεμία τους. "Ο "Άγιος Φραγκί-
σκος έτόνισε ότι είχε ήδη εκκτημένα δικαιώματα,
έπ' όσον φιλοξένουσε τόσο άφωνα την Παγκόσμια
Διάσκεψι απ' την οποία δημιουργήθηκε ο Ο.Η.Ε.
"Η φιλαδέλφεια παρουσίασε μια ειδυλλιακή εικόνα
της ζωής που θα μπορούσε να προσφέρη στους έ-
κτους διπλωμάτες. "Η Ουάσιγκτον ύπενθύμισε ότι
είνε η πρωτεύουσα των "Ηνωμ. Πολιτειών, κι' έτσι
συνεπώς πρέπει να προτιμηθί. "Η Νέα "Υόρκη διε-
κήρυξε ότι καμμία άλλη πόλις δεν μπορεί να την
φτάση στις άνέσεις που συγχρόνως πολιτισμού.

Ποιάν απ' αυτές τις εύγενεις προτάσεις έπρεπε
να διαλέξουν οι αρμόδιοι του Ο.Η.Ε.; Άφου σκε-
φθηκαν αρκετά, πήραν επί τέλους την άπόφασί
τους: "Εστειλαν στις "Ηνωμ. Πολιτείες ένα Γιου-
γκολάου έμπειρογνώμονα, το δόκτορα Στοιγίν Γκο-
βριλοβιτς, για να βρη επί τόπου την καταλληλό-
τερη πόλι για την εγκατάστασι του Ο.Η.Ε.

Σκεφθίτε τώρα σε πόσο λεπτή θέσι βρέθηκε ο
καυμένος ο δόκτωρ!... Άναγκαστικά, η άπόφασί
του θα έκανε μια πόλι εύτυχισμένη και θα δύσαρε-
τούσε τόσες άλλες.

"Αλλοίμονο! Δυστυχώς, δεν εύχαριστήθηκε κανείς
άπολύτως... Γιατί η πόλις που διάλεξε ο Γκοβριλο-
βιτς, έφυκε να είνε η μόνη που δεν έπιθυμούσε
καθόλου αυτήν την προτίμησι!...

"Η πόλις αυτή είνε το Γκρήνουιτς — Στάμφορντ.
στα σύνορα των πολιτειών της Νέας "Υόρκης και
του Κοννέκτικουτ. "Η περιφέρεια της είνε μια απί-
στη πλουσιώτερος του κόσμου. Κατοικούν σ' αυτήν
άρετοι απ' τους εύτυχισμένους βνητούς της οί-
κουμένης, που την έχουν διαλέξει άκριβώς για την
άφαστη ύμορφιά της και για τα προσόντα που συ-
γκεντρώνει — τα ίδια ακριβώς που προείλικυσαν και
το δόκτορα Γκοβριλοβιτς.

Τό Γκρήνουιτς βρισκεται κοντά στη θάλασσα, 55
περίπου χιλιόμετρα μακριά απ' τη Νέα "Υόρκη. Έ-
χει γύρω του ύπεροχες άκρογιαλιές, βουνά και δά-
ση, θαυμάσια κτήματα κι' έπιβλητικές βίλλες, πο-
λυτελέστατα ξενοδοχεία και κατοικημένα. Σ' ένα
διαμέριον του κατοικούν οι πλούσιοι και σ' άλλο ο τι-
μοσούμενοι. Μεταξύ των άλλων, έχει και τη βίλλα
του κι' ο διεθυντής της ΟΥΝΡΑ Χέρμπερτ Λεμαν.
"Όλοι οι κάτοικοι διαμαρτυρούνται τώρα έντονα-
τά, με την ύποπτη κι' των τοπικών έφημερί-
δων. "Η εγκατάστασις του Ο.Η.Ε. στην πόλι τους θα
έχη άναγκαστική συνέπεια την άπομάκρυνσι τους
απ' την περιοχή αυτή, που θα θεωρητά πιά διεθνής.
Μ' άλλα λόγια, ε' άναγκασθούν να εγκαταλείψουν
τα σπίτια τους, που τόχουν φτιάσει με τόση άγάπη.
Θ' άποζημιωθούν βέβαια γι' αυτή την άναγκαστική
άποαλωτήρισι. Άλλά δεν τούς ενδιαφέρει τόσο το
χρηματικό ζήτημα, όσο το αίσθηματικό.

Πάντως, η άπόφασις για την έδρα του Ο.Η.Ε. θα
άνακοινωθί έπίσημως το Σεπτέμβριο, όταν θα γίνη
η πρώτη του Σύνοδος. Τότε μόνο θα μάθη την τύχη
του το Γκρήνουιτς.

"Αν τελικά ο Ο.Η.Ε. εγκατασταθί σ' αυτή την
πόλι, θα πρέπει άσφαλώς να πληρώση για άποζημιώ-
σεις πολύ περισσότερα απ' όσα πήραν άλλοτε οι
Έρυνδρόδερμοι ίθαγενείς για να πουλήσουν την
έκτασι εκείνη στους λευκούς: "Η πρώτη αυτή άνο-
ραπωλήσις του Γκρήνουιτς έγινε με 25 δέρματα
ζώων!

ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΤΩΝ ΓΥΜΝΙΣΤΩΝ

Έκει που καταγρήθηκε και το φύλλο συκής

"Όταν πρωτόφτασα άλλοτε
στο νησάκι Λεβάν — που ά-
νήκει στο σύμπλεγμα των νή-
σων "Υερ και βρίσκεται σε
μικρή άπόστασι απ' την Του-
λάν — ο φίλος μου με ύπο-
δέχθηκε, μου είπε:

—Θα σε συστήσω στην κυ-
ρία Χ... Θέλει πολύ να σε
γνώριση. Είνε σούζυος ενός
γνωστού βιομηχανίου.

"Ενα τέταρτο της ώρας άρ-
γότερα, ενώ ξεκουραζόμουν
στη βεράντα του ξενοδοχείου,
παρουσιάσθηκε η κυρία ά-
τη... όλόγυμνη! "Ηταν ά-
υορηφ, έαυθή, νέα. Δεν είνε
δύσκολο να ύπολογισθί κανείς
μ' ακρίβεια και με την πρώ-
τη ματιά την ηλικία μιας γυ-
ναίκας σ' αυτή την κατάστα-
σι... "Ο κοινός μας φίλος
μας συνέστησε. "Η νέα γυ-
ναίκα γελοῦσε. "Εγώ προσ-
παθούσα να φερθώ με φυσι-
κότητα, όπως εκείνη. Και
κρατούσα άνόητα το κεφάλι
ψηλά, για να τόνισω την
προσπάθειά μου να μην κιν-
τάξω χαμηλότερα απ' το
πρόσωπό της... Κατάλαβα
την άφελεία μου, όταν μου
είπε ήσυχα:

—Μα δεν θα θυλάτε λοι-
πόν το παλιό σας;...

"Ανηθήκα, μ' εύγένεια.
"Απ' τους δυο μας, εγώ μόνο
ένοιωθα χαμηλανά...
Δεν πιστεύω να ύπάρχουν
πιο έυθερμοι προπαγονιστάι
από τους γυμνιστάς. "Όσο
έμεινα στο Λεβάν, δέκα φο-
ρές μου συνέστησαν να θνάζ-
λω το παντελόνι μου! "Επί
τέλους, νιώθοντας ότι άποτε-
λούσα άνορθογραφία, δεν
ύπόρεσα πιά ν' αντίσταθώ:
Δεν έβγαλα το παντελόνι
μου, άλλα έφυγα απ' το ά-
ραίο κι' άγριο νησί, τον πα-
ράδεισο των γυμνιστών, την
τελευταία αυτή γωνιά της
γης, όπου οι άνθρωποι είχαν
γυρίσει στην πρωτόγονη ά-
πλοτύτα.

Τό νησί του Λεβάν ύπηρ-
ξε, σε διάφορες εποχές, κα-
ταφύγιο του Ρωμαίου αυτο-
κράτορος Κλαυδίου, έρημητο-
ριο μοναχών, έόσις πειροτών
φρουδο μαρκησιού, πρότυπη
φυλακή, πείθιον άσκήσεως δο-
λής του ναυτικού. Τέλος, φι-
λόξενη μια άποικία γυμνι-
στών, που πήρε την ύποβλή-
τική όνομασία «"Ηλιούπολις».

"Ιδρυτής της ύπηρες ένας
γιατρός, που θεωρούσε σωτη-
ρία της άνθρωπότητος την
έπιστορηφή στην πρωτόγονη
ζωή του "Αδάμ και της
Εβας.

"Η δασώδης έκτασις του
νησιού γυρίσθηκε σε μεριά,
όπου γτίσθηκαν δάλλες και
γραφικά έξοχες σπιτάκια. Οι
άποικοι έφτασαν από παν-
τού, πρό πάντων όμως απ'
της μεγάλης πόλεως. Στην άρ-
χή φορούσαν μόνο... ένα πα-
νέκι, είδος φύλλου συκής,
κι' έπειτα, όταν συνήθισαν
στο περιβάλλον, τνύγχαν
κι' αυτό.

Γιατί να ντυσθούν; "Η
ντροπή είνε ύποκρισις, κα-
ταραμένος καρπός ενός σά-
πιου πολιτισμού. Τό γυμνό
είνε όγιες, άφελισμο για την
όγεια του σώματος και του
πνεύματος. Αυτό διδάσκει το
εοαγγέλιο των γυμνιστών, κι'
είνε γεγονός ότι άπρηξαν λι-
γότεροι διεσθαρμένοι στην
"Ηλιούπολι, παρά στα κέν-
τρα διασκεδάσεως των μεγα-
λουπόλεων.

Δυο συμβολικά δρόσημα
έδειχναν την έσοδό και τα
σύνορα της πόλεως των γυ-
μνιστών. Μία πινακίδα, κρε-
μασμένη πάνω σ' αυτό, άπα-
γούρευε την άπλοτη γυμνό-
τητα. Άλλά οι χωροφύλακες

άπείχαν δυο άδρες με τό
πλοίο, κι' ήταν άδύνατον να
προσεγγίση μια βάρκα στο
νησί, χωρίς να ξέρουν οι ά-
ποικοι από μια ώρα πριν
ποιόν μετέφερε. "Ετσι, η ά-
παγόρευσις έμεινε εικονική.

Πριν απ' τον πόλεμο, στη
χρυσή εποχή της "Ηλιούπο-
λεως, συγκεντρωνόντουσαν έ-
κεί στους καλοκαιρινούς μή-
νες 2.000 άτομα. "Ο ψωιάς,
ο ξενοδόχος, ο παπουτσης, ο
γραμματοκομιστής, όλοι εί-
χαν ύποθετήσι το γυμνισμό.

Τό 1935, ο δήμαρχος έ-
νός γειτονικού νησιού έπήγε
στο Λεβάν, για να παντρέ-

ρίσει σκανδαλισμένους στο έρ-
γαστήριό του και ύστερ' από
μια προσεκτική έρευνα διεπί-
στωσε ότι, άναζητώντας νέες
συνθέσεις χρωμάτων, με βάσι
τον άνθρακα, βρήκε ένα και-
νούργιο σώμα: τη ζαχαρίνη!

"Η τύχη καθώς έβλεπε εί-
νε ο μεγαλύτερος έφευρέτης.

Ο χημικός φάλυπεργκ πέ-
ρασε μια ημέρα από το έρ-
γαστήριό του στην τραπεζα-
ρία του για να δείπνησθ. Μό-
λις όμως δοκίμασε τη σούπα
του, τη βρήκε γλυκεία... Τό
ψωμί ήταν κι' αυτό γλυκό,
καθώς και τό μπιφιέκι του!

"Η μαγειρίσά του τά έχασε
και δεν ύπορούσε να δώση
καμμία εξήγησι σ' αυτό τό
γεγονός. "Ο χημικός τότε έλεγε
την ιδέα να άγγίξη με τη
γλώσσα του τα χέρια του και,
κατάπληκτος, τά βρήκε...
γλυκά κι' αυτά!

Τι έλεγε λοιπόν συμψή; Γό-

Τό να προσκα-
λέσετε ένα ή π-
ρισσότερους άν-
θρώπους στο σπί-
τι σας για φα-
ντό είνε ένα
πράγμα πολύ άπλο. Τό να τους σερβίρετε όμως
καλά είνε άλλο ζήτημα. "Ο κυριώτερος ρόλος
από τη στιγμή αυτή, άνήκει στην οικοδόποινα.
Πώς θα κρατήση αυτό τό ρόλο; Να μερικές συμ-
βουλές που δεν θα είνε άκρηπτες σε καμμία
γυναίκα και που θα την βοηθήσουν στην εκ-
πλήρωσι αυτού του τόσο δύσκολου ρόλου:

1. "Η θέσις του οικοδεσπότη και της οικοδε-
σποίνης είνε στο μέσον των δυο μεγαλύτερων
πλευρών του τραπεζιού. "Ο ένας πρέπει να βρι-
σκειται ακριβώς άπέναντι στον άλλον.

Οι "Αγγλοσάξωνες άντι των δυο μεγαλύτερων
πλευρών τοποθετούν τον οικοδεσπότη και την
οικοδέσποινα στο μέσον των δυο μικροτέρων
πλευρών. "Η συνήθεια αυτή έχει γενικευθί και
σε πολλά άλλα μέρη σήμερα.

2. "Η θέσις της τιμής δεξιά από τον οικοδέ-
σπότη δίδεται στην πιο ηλικιωμένη ή πιο σεβα-
στή κυρία από τις προσκεκλημένες. "Ο έξαιρέ-
σις σ' αυτόν τον κανόνα είνε οι άκόλουθοι:

α) "Όταν πρόκειται για ένα άνδρόγονο που
έπιστρέφει από τό γαμήλιο ταξίδι, ο σούζυος
και η σούζυος παίρνουν θέση πλάι στον οικοδε-
σπότη, ή η σούζυος προς τα δεξιά και ο σούζυ-
νος προς τα άριστερά.

β) "Όταν ύπάρχη ένα έπίσης πρόσωπο ή
όταν το γεύμα δίδεται προς τιμήν ενός προσκε-
κλημένου, ο τελευταίος παίρνει θέση δεξιά από
τον οικοδεσπότη.

γ) "Όταν ένα πρόσωπο έπιστρέφει από ένα
μακρινό ταξίδι και θέλουμε να τό τιμήσωμε, το
τοποθετούμε δεξιά στον οικοδεσπότη.

3. "Η θέσις της τιμής δεξιά από την οικοδε-
σποίνα δίδεται στον πιο ηλικιωμένο ή τον πιο
σεβαστό από τους προσκεκλημένους.

4. Ποτέ ένας σούζυος δεν πρέπει να καθεται
πλάι στη γυναίκα του. Τό ίδιο ίσχύει και προ-
κειμένου για έναν άδελφό με την άδελφή του
και για μια ύπτερα με τη κόρη ή το γιού της.

5. Ποτέ έπίσης δεν πρέπει να τοποθετούνται
ο ένας πλάι στον άλλον δυο άνδρες ή δυο γυ-
ναίκες.

6. Τα παιδιά δεν πρέπει να καθωνται ποτέ σ'
ένα έπίσημο τραπέζι. "Όπωσδήποτε, ή θέσις τους
είνε στο άκρον. Τοποθετούνται τότε όλα μαζί
έκεί, για να ένοχλούν όσο τό δυνατόν λιγώτερο
τους μεγαλύτερους.

7. Οι οικοδόποινες φαντάζονται συνήθως ότι
πρέπει να καθώσουν τελευταίες. Αυτό είνε με-
γάλο σφάλμα. Άντιθέτως πρέπει να καθώσουν

στη δυο γυμνιστάς. "Ο μόνος
που φορούσε παντελόνι, σ'
αυτή την τελετή, ήταν ο ίδιος.
Δεν έπέβαινε τότε κανείς
στην "Ηλιούπολι, γιατί...
δεν ύπήρχε γιατρός! "Όταν
όπλαση άρρωστούς κάποιος,
τόν μετέφεραν στο γειτονικό
μεγαλύτερο νησί.

"Ο πόλεμος όμως άφισε βα-
θεία τά ίχνη του στον έ-
πίσημο παράδεισο. Οι
"Ιταλοί κι' οι Γερμανοί άπο-
βιδόσθηκαν στο νησάκι, λεη-
λάτησαν και κατέστρεψαν τά
σπίτια. "Η έλλειψις τροφίμων
έφερε έπίσης τά άποτελέσμα-
τά της. "Η άποικία διαλύθη-
κε σχεδόν. Παρ' όλην όμως
τη θύελλα, έμειναν εκεί, ρι-
ζωμένοι, 50-60 απ' τους
πιο πιστούς άποίκους, που εί-
νε τώρα ντυμένοι σαν όλο
τόν κόσμο, αλλά φιλοδοξούν
να ξαναδημιουργήσουν με
πρώτη εύκαιρία την πόλι των
γυμνιστών.

Z. ΚΑΡΕΛ

Πως άνεκαλύφθη ή ζαχαρίνη

"Η ζαχαρίνη που έπαίξε
και παίζει άκόμη σε μερικές
χώρες ένα σημαντικό ρόλο
στη διατροφή μας, άνεκαλύ-
φθη τυχαίως από έναν έπι-
στημονα.

Ο χημικός φάλυπεργκ πέ-
ρασε μια ημέρα από τό έρ-
γαστήριό του στην τραπεζα-
ρία του για να δείπνησθ. Μό-
λις όμως δοκίμασε τη σούπα
του, τη βρήκε γλυκεία... Τό
ψωμί ήταν κι' αυτό γλυκό,
καθώς και τό μπιφιέκι του!

"Η μαγειρίσά του τά έχασε
και δεν ύπορούσε να δώση
καμμία εξήγησι σ' αυτό τό
γεγονός. "Ο χημικός τότε έλεγε
την ιδέα να άγγίξη με τη
γλώσσα του τα χέρια του και,
κατάπληκτος, τά βρήκε...
γλυκά κι' αυτά!

Τι έλεγε λοιπόν συμψή; Γό-

Τό να προσκα-
λέσετε ένα ή π-
ρισσότερους άν-
θρώπους στο σπί-
τι σας για φα-
ντό είνε ένα
πράγμα πολύ άπλο. Τό να τους σερβίρετε όμως
καλά είνε άλλο ζήτημα. "Ο κυριώτερος ρόλος
από τη στιγμή αυτή, άνήκει στην οικοδόποινα.
Πώς θα κρατήση αυτό τό ρόλο; Να μερικές συμ-
βουλές που δεν θα είνε άκρηπτες σε καμμία
γυναίκα και που θα την βοηθήσουν στην εκ-

Η ΑΛΗΘΕΙΑ καὶ ἡ ψευτιά

Μπορεῖ νὰ υπάρξῃ
εὐτυχία χωρὶς φέμμα;

Ἀνάμεσα στοὺς τόσοι φέμματα ποὺ ἀνταλλάσσουν οἱ ἐρωτευμένοι, εἶνε κ' αὐτός: Νὰ λένε πάντα τὴν ἀλήθεια ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, νὰ μὴ κρύβουν τίποτε. Πραγματικά, ἡ ἀλήθεια κ' ὁ ἔρωτας εἶνε συνδυασμένα μεταξύ τους—ὅσο κι' ἂν γελούν μερικὸι κυνικά, κάνοντας τὴ σκέψη αὐτὴ κ' οἱ δύο αὐτὲς καταστάσεις δὲν διαρκοῦν πολὺ...

Ἀκόμη πὺ πολὺ ἀπαραίτητη ὁμῶς εἶνε ἡ εὐκρίνεια στὴ συζυγικὴ ζωὴ. Ἡ διαρκὴς συζυγικὴ εὐτυχία στηρίζεται πολὺ περισσότερο στὴν ἐμπιστοσύνη, παρὰ στὸν ἔρωτα. Καὶ τὸ παραμικρὸν φέμμα, στὰν ἀποκαλυφθῇ, ἀρκεῖ ὥστε γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν ὁριζόνη καὶ ἀρμονικώτερη συμβίωση. «Εἶνε φέμμα εἶνε ὁ πρῶτος κρίκος μίας ἀλυσίδας, στὴν ὁποία ὑποχρεώνεται καὶ νὰ προσέβῃ ἀδίκαια κ' ἄλλους κρίκους. Γιατὶ τὸ φέμμα εἶνε πολὺ πὺ λεπτομερὲς στὴν ἀλήθεια. Χρειάζεται συνεχῆς φροντίδας, γιὰ νὰ διατηρηθῇ ζωντανό... καὶ πιστευτό!

Ὅλα τὰ φέμματα εἶνε βαρὺα. Περιπλέκουν τὴ ζωὴ. Κλείνουν τὸν ἄνθρωπο μὲς σὲ πολὺπλοκα συστήματα, σ' ἕνα λαβύρινθο, ὅπου μπορεῖ μὴ μὲρα νὰ παραπλανηθῇ... Ἄν δὲν ἔχετε θυμὸ μὴνι, μὴ διακινδυνεύετε μὲς σ' αὐτὸ τὸ λαβύρινθο. Θὰ καταλήξετε νὰ χαθῆτε, νὰ ξεχάσετε τί ἔχετε πῆ... καὶ νὰ τὰ κάμειτε θάλασσα!

Ἔχετε, κύριε, ἀνάγκη ἀπὸ χαρτζί-λικο; Μὴ προσπαθεῖτε γι' αὐτὸ ν' ἀποκρύψετε ἕνα μέρος τῶν εἰσοδημάτων σας. Ἡ γυναικία σας θὰ μᾶς μὴ μὲρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, πόσα κερδίζετε. Ἐκείποτε, κυρία, ἕνα ἀτομικὸ ἔξοδο; Μὴν ἐπιχειρεῖτε νὰ τὸ χῶσετε στὸν προϋπολογισμὸ τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ ἄντρας σας θὰ τὸ καταλάβῃ κάποτε, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις σας.

Ἀκόμη καὶ τὰ πὺ περίτεχνα φέμματα ἀποκαλύπτονται μὴ μὲρα. Γιατὶ ὁ πᾶρχει πάντα κάποια λεπτομέρεια, πὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν προβλέψῃ—ὅποτε ἀκόμη κ' οἱ γυναίκες, πὺ εἶνε ὠστόσο, κατὰ τὴν ἀνδρική ἀντίληψη, οἱ πρῶταδλήτριες τῆς ψευτιάς!

Ἀποφεύγετε νὰ δημιουργήτε μὴ «δι-πλή ζωὴ», πὺ εἶνε τόσο συχνὴ σ' ἄν-δρῶνα καὶ πὺ ὀδηγεῖ πάντα σὲ πα-ρεξηγίσεις καὶ σὲ δράματα. Κρατᾶτε τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς σας ἐνήμερο γιὰ ὅτι κανεὶ. Μὴ τοῦ κρύψετε τοὺς φί-λους σας ἢ τὶς σχέσεις σας.

ὠστόσο ὅπαρχει ἕνα γυναικὸ τοῦ Ἰ. ν. κατὸλ Φράνκ, πὺ λέει: «Μόνο οἱ γυ-ναίκες κ' οἱ γιαιτροὶ ξέρουν πόσο τὸ φέμμα εἶνε ἀναγκαῖο κ' εὐεργετικὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους». Ἄπ' τὴ σκέψη αὐτῇ, προχωροῦμε στὸ σοβαρὸ πρόβλημα τοῦ ἔρωτος. Οἱ ἐρωτικοὶ πόνοι εἶνε οἱ πὺ ὀδυνηροί. Ὅταν λοιπὸν ὁ ἕνας δὲν ἀ-γαπᾷ πῶ, πρέπει νὰ πῇ φέμματα καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν κωμωδία τοῦ ἔρωτος, γιὰ νὰ μὴν κάμῃ τὸν ἄλλον νὰ ὑπο-φύγῃ.

Οἱ γνώμες διχάζονται ἐδῶ. Ἄλλοι σνισιστοὺν τὴν ἀπόλυτὴ εὐκρίνεια, ἐνῶ

ἄλλοι προτιμοῦν τὸ εὐεργετικὸ φέμμα. Τὸ πὺ σωστὸ εἶνε νὰ φροντίζετε νὰ μὴ βρεθῆτε σ' αὐτὸ τὸ δίλημμα, ἐπιδιώκον-τας νὰ μὴν ἀφίσετε τὸν ἔρωτά σας νὰ σέβῃ. Ἀναζητήστε ἀπ' τὴν πρῶτὴ στιγμὴ τοὺς λόγους, πὺ λιγοστεύουν σιγὰ-σιγὰ τὴν κλίσι σας πρὸς τὸ ἀ-γαπημένο πρόσωπο. Ποτὲ ὁ ἔρωτας δὲν τε-λειώνει βραχνικά, δίχως βάσιμες αἰτίες. Ἀνακαλύψετε ἐγκαίρως τὶς αἰτίες αὐ-τὲς κ' ἐξηγήστε τὶς μὴ τρόπο στὸν ἢ στὴν ἀγαπημένη σας. Μ' αὐτὴ τὴν εὐ-κρίνεια σας, ὅπαρουν μεγάλες ἐλ-πίδες ν' ἀποφύγετε τὴν καταστροφή.

Δὲν μπορεῖ ὠστόσο ν' ἀμφισβητηθῇ κανεὶς ὅτι ἡ ἀπόλυτὴ εὐκρίνεια εἶνε κατὰ τὸ ἀδύνατον, καὶ μάλιστα στὴ ση-μερινὴ κοινωνία. Ἄν ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ λερᾷ πάντοτε καὶ σὲ ὅλους τὴν ἀλή-θεια, ἡ πιθανώτερη κατάληξις θὰ εἶνε... νὰ τὸν κλείσουν στὸ φρονικόμειο!

Ἐπὶ ἀνὰ μέρος κατὸν τὸ φέμμα, πὺ ἐπιβάλλονται ἀπὸ ἀνότερα, εὐγενέστε-ρα ἐλαττώματα: π. χ. ἀπ' τὴν ἀνάγκη νὰ διασώζῃ ἡ εὐτυχία μίας οἰκογενείας, ἢ νὰ διατηρηθῇ τὸ ἥθος ἐνὸς ἀρρώστου. Ὁ ἀναφέρωμε ἀκόμη καὶ τὸ φέμμα, πὺ ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος μανίας, τὴ λε-γομένη «μυθομανία», καὶ πὺ συναντᾶ-ται ἰδίως στὰ μικρὰ παιδιὰ, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλοὺς ἐνήλικους, τύπους παθολο-γικούς. Ὑπάρχουν ὠστόσο κ' ἄλλοι λό-γοι, πὺ κάνουν τὰ παιδιὰ νὰ λένε ψέ-ματα, ἐκτός ἀπ' τὴν νευροψυχικὴ αὐτὴ πάθησι—π. χ. ἡ ἀνάγκη τοῦ νωθροῦ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴ, ὅταν δὲν περιβάλλονται ἀπὸ ἀρκετὴ τρυφερότη-τα κ' ἐνδιαφέρον. Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ τοὺς ἀναζητήσουν, γιὰ νὰ ἐξαρμώσουν ἐπειτα τὸ κατάλληλο σύστημα ἀνατρο-φῆς.

Ἄς ἴδωμε τώρα μερικὰς... ἀλήθειες γιὰ τὴν ἀλήθεια, ὅλαδὴ μερικὰ γνω-μικά διαστήματα φιλοσόφων:

Γκαίτε:

Ἡ φρόνησις βρίσκεται μόνο στὴν ἀ-λήθεια.

Προτιμῶ μὴ ἀλήθεια ἐπιβολὴ ἀπὸ ἕνα φέμμα ὠφέλιμο. Ἡ ἀλήθεια γιὰ-τρεῖται τὸν πόνο πὺ μὴς προκαλεῖ ἰσως.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε μὴ λαμπρά, τέτοια πὺ δὲν τολμοῦμε νὰ περάσουμε ἐμπρὸς τῆς δίχως φόβο μῆτρός κοῦμε.

Λαρσεν:

Στὶς κρίσεις τοὺς γιὰ μᾶς, οἱ ἔχθροι μᾶς πλησιάζουν περισσότερο στὴν ἀλή-θεια, ἀπ' ὅσο πλησιάζουμε σ' αὐτὴν ἑ-μεῖς οἱ ἴδιοι.

Ἡ ἀλήθεια δὲν κάνει τόσο καλὸ στὸν κόσμο, ὅσο καλὸ κάνουν τὰ προσχῆ-ματά της.

Μονταίνι:

Δὲν πρέπει νὰ λέμε πάντοτε ὅλα, γιὰ-τί θὰ ἦταν ἀνόησι. Ἐκεῖνα ὅμως πὺ λέμε, πρέπει νὰ εἶνε ὅπως τὸ σκεπτόμε-θα, ἀλλιῶς εἶνε κακία.

Ζήνων δ' Ἐλαϊάτης:

Ἄν λὲς πὺς λὲς φέμματα κ' ἂν λὲς ἀλήθεια, λὲς φέμματα. Λὲς ὅμως δι-λὲς φέμματα καὶ λὲς ἀλήθεια. Λὲς λοι-πὸν φέμματα, ἐφ' ὅσον ὅμως λὲς ψέ-ματα, δὲν λὲς ἀλήθεια, ἐπομένως δὲν εἶ-νε ἀλήθεια δι-λὲς φέμματα.

Α. Ζίντ:

Ὁ ἀληθινὸς ὑποκριτὴς εἶνε ἐκεῖνος πὺ δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸ φέμμα τοῦ, ἐκεῖνος πὺ λέει φέμματα μὴ εὐκρί-νεια.

Πασκάλ:

Ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶνε παρὰ μεταμ-φίσις, ψευτιά κ' ὑποκρισία, τόσο ἀπὲ-ναντι τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ὅσο κ' ἀπέναντι τῶν ἄλλων.

Οἱ ἐργάτες παρατοῦσαν τὴ δουλειά τοὺς ὅλη τὴν ἡμέρα τῆς Πέμπτης: τὸ πρῶτὸ γιὰ νὰ κάνουν οὐρὰ καὶ νὰ πᾶ-ρουν ἕνα εἰσιτήριο καὶ τὸ ἀπογευματινὸ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τοὺς ποδοσφαι-ρικούς ἀγῶνες.

Τὴν Παρασκευὴ ὅμως πὺ ξαναγύρι-ζαν στὴ δουλειά τοὺς, εὗρισκαν τὴ θέ-σι τοὺς κάποιον ἄλλο. Οἱ ἐπιχειρήσεις στὸ μεταξύ τοὺς εἶχαν ἀπολύσει!

Γιὰ νὰ διορθώσῃ λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἀνώ-μαλη κατάστασις, οἱ ἀθλητικὲς ὁργανώ-σεις ἀναγκάστηκαν νὰ ἀπαγορεύσουν τὰ ποδοσφαιρικὰ «μάτς» τῆς Πέμπτης. Ἐτοί, ἐργάτες καὶ θιομήχανοι βρῆκαν τὴν ἡσυχία τοὺς...

Δραματικὸ διήγημα

—Ποῦ διόβολο ἔχωσα πάλι τὸ σπᾶγγο γιὰ τὰ δι-χτυὰ; μουρμούρισε ὁ γερο-Μπατέσι. Μήπως τὸν κρεῖστικε ἡ μικρὴ;...

Βγήκε στὸ κατώφλι τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ καὶ φῶ-ναζε, πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ, πὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ ἐξωτερικοῦ κήπου.

—Μαρία!... Ἐ, Μαρία!

Δὲν τοῦ ἀπάντησε κανεὶς. Ξαναμῆκε στὸ ἐργα-στηρίο κ' ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ἀνάμεσα στὰ τόξα, στὰ βέλη, στὰ ἀκόντια, ποῦτιανε γιὰ τοὺς περιηγι-γὰς, ὅταν τελειῶνε τὸ διορῆμα τῶν διχτυῶν. Ἄλλὰ ὁ σπᾶγγος δὲν βρισκόταν πονθενά.

—Σίγουρα τὸν πήρε ἡ Μαρία, εἶπε ὁ γέρος. Κι' ἔ-χει τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μὴ βάζῃ ποτὲ τὰ πράγμα-τα στὴ θέσι τοὺς!

Ἀναψε τὴν πίπα τοῦ καὶ τράβηξε πρὸς τὸ σπῆ-τι, δίχως νὰ βιάζεται. Παρ' ὅλα τὰ χρόνια, εἶχε διατηρήσει τὴ νεανικὴ δύναμι κ' εὐκίνησι τοῦ. Τὸ κορμὶ τοῦ ἦταν μωδὲς, ἀθλητικὸ, ἡλιοκαμένο, σὰν μπροντίνζινο ἀγαλμα.

Ἄν κατέβηκε, φαίνεται, στὴν πόλι, ἡ Μαρία, συλλογιόθηκε, καθὼς ἐμπαινε στὸ σπῆτι.

Μὲ τὴν πρῶτὴ ματιά πὺ ἔβριζε, εἶδε τὸ σπᾶγγο πὺ ξεπρόβαλλε ἀπὸ ἕνα συρτάρι τῆς οἰκονομίας τῆς κόρης τοῦ. Καθὼς εἶχε νευρίσει τὸν τράβη-ξο ἀπὸ τὸ πόνο, ὅποτε πῆρε μαζὶ κ' ὁλόκληρο τὸ ἔλαφρὸ συρτάρι, πὺ ἔπεσε καταγῆς κ' ἀδείασε ὅλο τὸ περιεχόμενό τοῦ.

Ἐσκυψε γιὰ νὰ μαζέξῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικροπράγ-ματα, ὅταν ἔξαφνα διακρίνε κατὰ πὺ γυάλιζε: ἕ-να δαχτυλίδι χρυσο!

Τὸ πήρε, τὸ κούταξε, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ πῆρε λίγο-λίγο μὴ τραχεῖα ἔκφρασι... Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκουστήκαν ἤματα ἀπ' ἐξῶ, καὶ μῆκε ἡ Μαρία. Ἦταν μὴ ὠμορφὴ με-λαχροινὴ κοπέλλα, μὴ σαρκώδη χαλιν. Ὁ Μπατέσι τὴν εἶχε ἀποκτήσει ἀπὸ μὴ ἰθαγενῆ, λίγο ἀφῶ-ἐφτασε στὸ ἐξωτικό ἐκεῖνο νῆσι τῶν τροπικῶν. Ἐ-πειτα ἡ μητέρα εἶχε πεθάνει...

—Ποῖς σοῦδωκε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι; μούγκρισε ὁ Μπατέσι, μὴ μάτια πὺ πετούσαν φωτὶς.

Ἡ Μαρία θέλησε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐμπόδιζε.

—Κατάλαβα!... πρόφερε σὲ λίγο, δραχνά. Ἐοῦ, ἡ κόρη μου τόκανε αὐτὸ!...

Σωριάθηκε βαρὺα σὲ μὴ πολυθρόνα... Χθὲς ἡ προχθὲς, σὲ μὴ ταβέρνα τοῦ λιμανιοῦ, εἶχε ἀκού-σει ἕνα ξένο, ἕνα ἐμπορο-μαγαζιариῶν, νὰ λερᾷ ὅλες οἱ κοπέλλες τοῦ νῆσι πούλοῦσαν τὰ κάλλη τοὺς, κ' ὅτι μὴ ἕνα χρυσο δαχτυλίδι εἶχε χαρῇ τὴν ὠριότερη μινάδα τοῦ Πόρτο-Βίλα.

Τώρα καταλάβαινε ὁ Μπατέσι πὺ ἦταν αὐτὴ ἡ «πυλμένη»!

Ἡ κόρη τοῦ εἶχε γονατίσει δίπλα τοῦ καὶ τοῦ φιλοῦσε τὸ χέρι. Τὴν ἐπορεύε ἀπὸ τὸμα.

—Ζυγε!... μούγκρισε. Ἀπόψε κ' ὅλας, θὰ δώσω πῶς τὸ δαχτυλίδι στὸν ξένο!

Καὶ τράβηξε πρὸς τὸ ἐργαστήρι τοῦ, μὴ βῆμα ἀρ-γὸ καὶ κουρασμένο.

Τὸ πρόσωπό τοῦ ἦταν συννεφιασμένο.

Κατὰ τὸ τρομερὸ, κατὰ τὸ ἀπαίσιο σχεδίαζε... Ἐ-να φρικτὸ γέλιο παραμόρφωνε κάθε τόσο τὴ μορ-φὴ τοῦ.

—Ὅλος ὁ κόσμος γλυντοῦσε μὴ στὴν ταβέρνα, ὅταν ἐμπῆκε ὁ Μπατέσι. Κούταξε γύρω κ' ἀνα-γνώρισε τὸν ἐμπορο-τῶν μαγαζιариῶν. Πῆγε κον-τὰ τοῦ καὶ τοῦ εἶπε ἀπὸ τὸμα:

—Εἶμαι ὁ πατέρας τῆς Μαρίας... τῆς κοπέλλας πὺ τῆς δώσατε τὸ δαχτυλίδι!

—Ἄ, ἔτσι; Καὶ τί θέλεις; ρώτησε ἐκεῖνος σαρ-καστικά.

—Ἦρθε νὰ σὲ ἐπιστρέψῃ τὸ δαχτυλίδι σας, ἀπάντησε ἡσυχὰ ὁ γέρος.

—Νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψῃς; Γιατὶ; Δὲν παίρνω πῶς τὰ δῶρα μου... Εἶχα υποσχεθῇ ἕνα κόσμημα στὴ μικρὴ. Εἶνε δικό της.

Ὁ Μπατέσι ἔψαξε στὴν τσέπη τοῦ καὶ πρόφερε λίγο λαχανιασμένο:

—Λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ, κύριε! Δὲν σὰς εἶνε δυνατόν βέβαια νὰ μοῦ δώστε πῶς τὴν τιμὴ τῆς κόρης μου, ἐγὼ ὅμως μπορῶ νὰ σὰς ἐπιστρέψῃ τὸ χρυσάρι σας... Πάρτε το!

Εἶχε βγάλει τώρα ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ ἕνα πιστόλι καὶ τὸν πυροβόλησε κατὰσπῆ. Ὁ ἐμπορος σιω-πῆσε κάτω νεκρός.

Ἄν περᾶσε κάποτε ἀπ' τὸ Πόρτο-Βίλα, ἐπισκε-φῆτε τὸ νοσοκομεῖο τοῦ νῆσι. Θὰ σὰς δείξουν μὴ μικρὸ χρυσο σφαίρα. Ὅσο μικρὸ ὅμως κ' ἂν εἶνε, ἔφτασε γιὰ νὰ σκοτώσῃ ἕνα ἄνθρωπο.

ZOPZ BINTAL

ΕΝΑ ΔΙΣΥΛΟ γιὰ ὑποψηφίους ἀστέρας

Τὸ «Στούντιο Κλόμπ» τοῦ Χόλλυγουντ

Θὰ ξέρετε, βέβαια, τὴν κοινωνικὴ ὁργάνωσι «Χ. Ε. Ν.» (Χριστιανικὴ Ἐνοσί Με-ανισμ), πὺ ἰδρύθη τὸ 1855 ἀπὸ μερικὲς Ἀγγλίδες κυ-ρίους γιὰ τὴ βοήθεια καὶ τὴν ἐνίσχυσι τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν νέων γυναικῶν καὶ πὺ ἀπέκτησε γρήγορα διακλα-δῶσεις σ' ὅλοκληρο τὸν ὁμι-σμο. Δικὴ τῆς λοιπὴν δημιο-ούρημα εἶνε τὸ «Στούντιο Κλόμπ», τοῦ Χόλλυγουντ, ἕ-να εἶδος λέσχης-ο.κορπο-φίλων γιὰ τὴς ἐπιδόσεις ἡθο-ποιοῦς τοῦ κινηματογράφου.

Ἡ ἰδέα τοῦ ὀφείλεται σ' ἕνα βιβλιοθηκῆριο, πὺ εἶχε προσέξει ὅτι μὴ ὅμως ἀπὸ 10 κορίτσια σὺνταξαν τακτι-κά στὴ βιβλιοθήκη τοῦ γιὰ νὰ διαβάσουν ἔργα τοῦ «Ι. φεν». Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρω-πος ἀπευθύνθηκε στὴ Χ. Ε. Ν. καὶ τῆς συνέστησε νὰ βρῇ ἕνα κατάλληλο τόπο συγκε-ντρώσεως γιὰ τὰ κορίτσια ἑ-κεῖνα. Ἐτοί, λοιπὸν, μὴ τὰ χρήματα πὺ μαζεύει μὴ ἑ-ράνουν ἡ Χ. Ε. Ν. ἀπὸ τῆς κινηματογραφικῆς ἐπιχειρή-σεως, δημιουργήθηκε τὸ 1916, τὸ «Στούντιο Κλόμπ». Κι' ἔ-γινε κατὰ περισσότερο ἀπὸ ἄλλο ἀναγνωστήριο: εἶνε ἕ-να ἱδρυμα πὺ παρέχει ἀσυ-λὸ καὶ ὑποστήριξι σ' ἕνα ἀ-ριθμὸ κοριτσιῶν, πὺ φθάνουν στὸ Χόλλυγουντ μὴ τὸ δει-νὸ νὰ παίζου στὸν κινημα-τογράφο.

Τὰ κορίτσια αὐτὰ ἐρχονται ἀπ' τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἀ-μερικῆς ἡ ἀπὸ τὸ ἔξωτερικόν. Πολλὰς εἶνε ἀποφοίτες δραμα-τικῶν σχολῶν ἢ πανεπιστη-μίων, ἄλλες ἔχουν ἤδη ἐξα-σκηθῇ στὸ χορὸ ἢ στὴν ἡθο-ποιία. Μερικὲς φιλοδοξοῦν νὰ γίνουν ἀστέρις τῆς ὀπερας, τῆς λαϊκιστικῆς μουσικῆς ἢ τοῦ ραδιοφώνου. Ὁ περισσό-τερος ὅμως ἐνδιέχεται τὸν κινηματογραφικὸν στάδιο.

Κάθε νέα, πὺ γίνεται δε-κτικὴ στὸ «Στούντιο Κλόμπ», μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύ-χη τῆς ἐπὶ 3 χρόνια. Ἄν δὲν ἐπιτύχῃ στὸ διάστημα αὐτό, πρέπει νὰ γυρίσῃ κατὸν πὺ σπῆτι τῆς. Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ τὴ φιλοξενῇ αἰωνίως τὸ ἱδρυμα... Αὐτὲς δὲ πὺ φεύ-γουν, ἀποτυχημένες, εἶνε πε-νήντα, ἑκατὸ φορές περισσό-τερος ἀπὸ ἐκεῖνες πὺ ἐπι-τυγχάνουν.

Μολοντὶ ἔχουν τεθῇ περιο-ρισμὸ στὴν ἡλικία—γίνον-ται δεκτικὲς ὑποψήφιες μόνον 18—35 ἐτῶν—ὑπάρχει πάντα ἕνας καταλόγος ἀπὸ 75—100 κοπέλλες, πὺ περιμένουν ν' ἀδείασουν θέσεις γιὰ νὰ ἐγ-γραφθοῦν.

Τὸ «Στούντιο Κλόμπ» στε-γάζεται σ' ἕνα ἰδιόκτητο κτί-ριο κ' ἐξασφαλίζει σὲ κάθε οἰκτομό τοῦ ἕνα δωμάτιο καὶ δύο γεύματα τὴν ἡμέρα, μὴ ἐλαττώσει πληρωμὴ: μόνον 8—15 δολάρια τὴν ἑβδομά-δα. Προσφέρει ἐπίσης χλιδὴς διὰ εὐκολίας, πρὸ πάντων δὲ ἀρτία τηλεφωνικὴ, ταχυδρο-μικὴ καὶ τηλεγραφικὴ ὑπηρε-σία.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Στούν-τιο Κλόμπ» φροντίζει νὰ δια-τηρῇ στενὴ ἐπαφὴ μὴ τὰ σπουταῖα. Διοργανῶνε κάθε τόσο ἐρασιτεχνικὲς παραστά-σεις, στὶς ὁποῖες προσκαλεῖ παραγωγούς, διευνθύντας καὶ σκηνοθέτης, γιὰ νὰ δώσῃ εὐ-καιρία σὲ διάφορες κοπέλλες νὰ δείξουν τὴ ἀξίει.

Ἐγὼν γίνε κατὰ καιροὺς διευνθύνει τὸν διασημὸν ἡ-θοποιὸν, ὅπως ἡ Μαίρη Πικ-φορντ καὶ ἡ Λουίσι Γκλὴζον. Ἄλλοι εἶνε λαοφίλοι ἐπίτιμο μέλη τοῦ, ὅπως ἡ Μπέττυ Ντσίβις, ὁ Τζέι Μάκ Κρή,

ἡ Ζαννὲτ Μάκ Ντόναλντ, ὁ Γκρέγκορ Λά Κάθα, κλπ... Ὅλοι αὐτοὶ εἶνε εἰς θέσιν νὰ προσφέρουν πολὺτιμες ὑ-πηρεσίες, γιὰτὶ ξέρουν καλὰ τὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ ἀλληλοβοήθεια τῶν με-λῶν τοῦ «Στούντιο Κλόμπ» ἀ-ποτελεῖ τὸ κυριώτερον ὅπλο τοὺς γιὰ τὴν ἐπιτυχία. «Ὅ-ταν π. χ. τελευταίως τρεῖς κοπέλλες δὲν εἶχαν τί νὰ φο-ρέσουν, γιὰ νὰ παρουσια-σθοῦν σ' ἕνα σπουταῖο, ὅπου εἶχαν προσκληθῇ γιὰ δοκιμά-σι, συγκεντρώθηκε μὴ ἔρα-νὸ τὸ ποσὸν πὺ τοὺς χρεια-ζόταν γιὰ νὰ ντυθοῦν.

Ὅταν πρωτοφθάνουν στὸ «Στούντιο Κλόμπ» τὰ κορί-τσια εἶνε συνήθως ἀκομψα ντυμένα, ἄτεχνα μακιγιαρι-σμένα, μὴ σιλουέττα πολὺ πα-λαιά ἢ ὑπερβολικὰ λεπτή... Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγες ββο-μάδες, μὴ τὴν εὐκαιρία, τὰ ἡλιόλουτρα καὶ τὴν παρακο-λοῦσσι τῶν ἄλλων κορι-τσιῶν, οἱ νεοφερμένες ἀλλά-ζουν ὁλότλη καὶ γίνονται κατάλληλο ἔμφυμο ὀλίκο γιὰ τὸν κινηματογράφο.

Ἄν ἡ ὠραία αὐτὴ κοκκίνο-μαλλοῦσα στὰρ ἔχει στὴν Ἀμε-ρικὴ πολλοὺς θαυμαστές, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, τώρα μὴ ἀρχί-ζει νὰ γίνεται γνωστὴ. Οἱ Ἑλ-λινες φίλοι τῆς ὀθόνης δὲν ἐμειναι ἐκθαμβοὶ—ὅπως συνήθῃ ἄλλοι—μῆροστὰ στὰ πλοῖσις τῆς κολλιάς, στὰ ἐκθαρστικά καὶ σπινθηροβόλα μπλε-μάτια τῆς, στὸ καθαρὸν μελαχροινὸ δέρμα τῆς, στὸ καλλίγραμμα κορμὶ τῆς μὴ τις σκεδὸν ἰδεώ-δεις ἀναλογίαις, στὰ ἀφῶνα πόδια τῆς. Δὲν εἶνε πολλοί, ἐδῶ, ἐκεῖνοι πὺ μιλοῦν μὴ θαυμασμὸ γιὰ τὴν γλυκεῖα καὶ καθαρὴ φωνὴ τῆς. Ἀλλὰ ἡ Βί-βιαν Μπλεῖν εἶνε ἐνα ἀπὸ τὰ πὺ λαμπρὰ ἀστέ-ρια πὺ ἐμφανισθῇκαν τελευταία στὸ στερεῶμα τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ἀποτελεῖ μὴ ἀπὸ τῆς μεγά-λης ἐλπίδας τῆς «Θόξ» ἡ ὁποία τὴν ἀνακάλυψε καὶ τὴν ἀνέδειξε.

Γεννήθηκε πρὸ ἐικοσι περὶπου ἐτῶν στὸ Νιού Ἄρκ τῆς Νέας Ἰερσέης καὶ ἔζησε ἐκεῖ τὰ παι-δικὰ τῆς χρόνια χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτε τὸ ἐκτὸς: Σχολεῖο, κινη-ματογράφος κάθε Σάββατο ἀπο-γευμα. Ὁ κινηματογράφος ἀποτε-λοῦσε γιὰ τὴν Βίβιαν τὴν καλὴ-τερὴν διασκέδασι. Διὰ ἥσαν τὰ εἰ-δωλά τῆς, ὁ Κλάρκ Γκρέμπλ καὶ ὁ Γκάρρυ Κούπερ δὲν διστάζει ὅ-μως νὰ πῇ καὶ σήμερὰ ὅτι μὴ ποτὲ τῆς δὲν ἐκώφεσε τὴν Σίρ-λεϋ Τέμπλ, ἡ ὁποία σὺδποτε τὴ συγκίνησε.

Σὲ ἡλικία δεκατεσσάρων χρό-νων, ἡ Βίβιαν πρῶρα ἀνεπτυγι-μενὴ καὶ ἀρκετὰ ὠραία, τραγουδοῦ-σε σὲ διάφορες τοπικὲς ὀρχήστρες τὰ γνωστὰ ἀμερικανικά «μπαλὰδ». Τότε ἀκριβῶς τὴν ἀνακάλυψε ὁ Τόμμι Ντόρσεϋ ὁ ὁποῖος καὶ κα-τόρθωσε νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν ἀ-κολουθήσῃ στὴ Νέα Ἰόρκη. Ἐ-κεῖ προσλαμβάνεται στὸ περίφημο «Καζίνου τοῦ Πόρτλαντ» καὶ γίνε-ται τὸ «καίδεμένο παιδί» τῶν πλου-σίων θαμνῶν τοῦ κέντρο, ὅπου ποί-ζει ἡ περι-φημὴ ὀρχήστρα τοῦ Μπέννυ Γκούντμαν.

Ἀπὸ τότε ἡ φημὴ τοῦ ἀνόματος τῆς ἀρχίζει νὰ μεγαλύνει. Δὲν εἶνε μόνο μὴ ἐξαιρετικὴ τραγουδίστρια τ

Τροφή στα ψάρια

Ένας από τους τρομερότερους θανάτους που επέβαλλαν οι αρχαίοι Ρωμαίοι στους άπιστους δούλους τους, ήταν και το ριζικό των άτυχων αυτών ανθρώπων στις στέρνες όπου έτρεφαν τις σμέρνες, τα φειδια αυτά της θάλασσας. Οι σμέρνες έχουν δόντια και αγαπούν την ανθρώπινη σάρκα όπως και τα ψάρια.

Οι αρχαίοι Ρωμαίοι έτρεφαν στις δεξαμενές των πάρκων τους και των μεγάρων τους τα επίκινδυνα και αιμοδιψή αυτά ψάρια και πολλές φορές αντί για άλλη τροφή τους έδιναν ένα δούλο, ένοχο για κάποιο σοβαρό παραπτώμα.

Ένα χρονικό αναφέρει την περίπτωση της τιμωρίας μιας δούλης από την κυρία της. Η σκλάβος ήταν μια όμορφη κοπέλα είκοσι χρόνων και την είχε φέρει ο άνδρας της Ρωμαίας αρχόντισσας από την Μικρά Ασία. Δεν την αγόρασε. Ήταν από καλή οικογένεια, κόρη στρατηγού, αλλά πιάστηκε αιχμάλωτος και έπεσε στο μερίδιο του Ρωμαίου μαζί με άλλα λάφυρα.

Εκείνος την είχε αναγορεύσει από την πρώτη στιγμή και την περιποιήθηκε όσο μπορούσε. Όταν την πήγε στη Ρώμη, πολλές φορές την έσωσε από τα χέρια του φύλακα του σπιτιού, που ήταν μαζί και ο μπόνιας των δούλων, την στιγμή που η κυρία του τον πρόσταζε να την μαστιγώσει. Περιέμενε ωστόσο την ευκαιρία η Ρωμαία αρχόντισσα για να τιμωρήσει όπως της έπρεπε την άπιστη, γιατί ήταν βέβαιη πως είχε έρωτικές σχέσεις με τον σύζυγό της. Περισσότερο την εξώρριζε το ότι η νέα ήταν όμορφη και δροσερή.

Κι αυτές οι φιλενάδες της την εθάρμαζαν γι' αυτό, κι είχε καταλάβει ότι ο σύζυγός της την κτύπησε με φλόγα στα μάτια που δεν έδειξε ούτε για τη σύζυγό του.

Η ευκαιρία δεν άργησε ναρθή. Ο σύζυγος της Ρωμαίας αρχόντισσας εστάλη μαζί με άλλους στρατιώτες να καταστείλη μια επανάσταση σε κάποια επαρχία και θάλειπε κάμποσο καιρό. Το ίδιο απόγευμα της ημέρας που έφυγε ο σύζυγός της, η Ρωμαία δούλοιν κάλεσε τον πιστό της φύλακα, και του είπε ότι η άπιστη δούλη έπρεπε να τιμωρηθεί. Θα την έριχνε μέσα στη μικρή δεξαμενή του κήπου, όπου έτρεφε τις σμέρνες, για να την φάνε τα άγρια αυτά νεοφειδια.

Το ίδιο βράδυ ο φύλακας πήρε την ώρα της δούλης παρουσία της κυρίας του, χαρούμενη γιατί θα γλύτωνε από τον πειρασμό αυτό, της άφησε το κειτόνιο, της έδωσε τα χέρια πιθαγκώνα και σήκωσε το μαστίγιο του να την κτυπήσει. Αλλά τότε η αρχόντισσα επενέβη ξαφνικά:

— Όχι, φώναξε, Σύρε την από τα μαλλιά στη δεξαμενή.

Η δυστυχισμένη δούλη, που ήξερε τι την περίμενε, γονάτισε μπρος στην κυρία της κι άρχισε να την παρακαλά κλαίνοντας:

— Σκότωσέ με εδώ, τώρα άμέσως. Λυπήσου με. Όχι στις σμέρνες. Σκότωσέ με! Έλεος!...

— Από τα μαλλιά! μούγκρισε άγρια η αρχόντισσα δίνοντας μια κλωτσιά στο ώριο πρόσωπο της άμοιρης δούλης.

Ο φύλακας την άρπασε από τα μαλλιά, και την έσυρε προς τα δεξιά. Η κοπέλλα έσκουζε από τους πόνους και τον τρόμο. Όταν έφθασαν στη δεξαμενή το τρομερό κομμάτι της ήταν γεμάτο μύλητες πληγές και αίματα.

Η αρχόντισσα πήρε το μαστίγιο κι άρχισε να την κτυπά αλύπητα στο πρόσωπο, στα στήθη, στη ράχι, λέγοντας με λύσσα:

— Τώρα θα σου δώσουν οι σμέρνες τα

φιλά που δεν δοκίμασες ποτέ από τα χείλη του συζύγου μου. Άγρια φιλά που κόβουν τις σάρκες και τα κόκαλα!... Βοηθούμενη κατόπιν από τον φύλακα σήκωσε την ώραία κόρη και την έριξε στο νερό. Οι σμέρνες, που μυρίστηκαν ανθρώπινη σάρκα, ώρμησαν πειναλέες. Στις πρώτες δαγκωματιές η κοπέλλα αναπήδησε, γιατί το νερό δεν ήταν πολύ βαθύ, αλλά η αρχόντισσα με το μαστίγιο χτυπώντας την στο κεφάλι και το πρόσωπο, την ανάγκασε να βουλιάξει και πάλι.

Το φοβερό θασανιστήριο δε βάσταζε πολύ. Η κοπέλλα γρήγορα έχασε τις αισθήσεις της. Το νερό τώρα βαφόταν όλο και περισσότερο με το αίμα της, ενώ γύρω ο ήλιος, που πλάναινε να βασιλέψει, έβαφε κι' αυτός το βάθος του ορίζοντα και τις κορυφές των δένδρων με κόκκινες, ματωμένες λάμψεις.

Η αρχόντισσα καθισμένη στο πεζούλι, παρακολουθούσε το πλούσιο γεύμα που είχε προσφέρει στις σμέρνες. Τα άχόρταγα ψάρια έκοβαν τις σάρκες της νέας και ρουφούσαν το αίμα της διψασμένης.

Γύρισε κατόπιν η σκληρή Ρωμαία δούλοιν από το φύλακα, που εύρισκε κι' αυτός πολύ ενδιαφέρον στο θέαμα, και του είπε:

— Την φίλησε ποτέ με τέτοια λύσσα ο άντρας μου; Κτύπησε... Κτύπησε. Τώρα μαλινούν οι σμέρνες μεταξύ τους σαν αντράστια.

Και ξέσπασε σ' άγρια γέλια.

Όταν μετά δυο μήνες ο σύζυγος της αρχόντισσας γύρισε, η σύζυγός του του είπε πως η όμορφη σκλάβος είχε πεθάνει. Δεν λησθήκε όμως και πολύ ο Ρωμαίος άρχων, γιατί είχε φέρει από την επαρχία μια άλλη σκλάβος, πολύ πιο όμορφη και πολύ πιο νέα. Υποψιάστηκε όμως με τι τρόπο χάθηκε η άλλη σκλάβος γιατί μια μέρα είπε μ' ένα πονηρό χαμόγελο στη γυναίκα του:

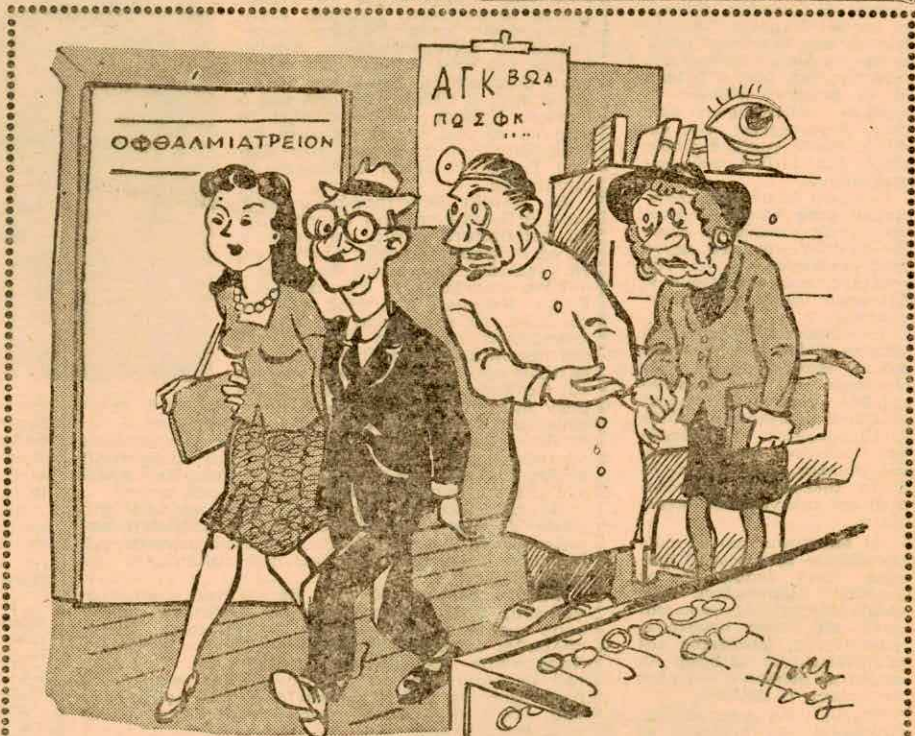
— Αγαπητή μου, βλέπω ότι κατά την άπουσία μου, οι σμέρνες της δεξαμενής πάχυναν υπερβολικά. Τι έκλεκτη τροφή τους έδωκες;

Η Ρωμαία αρχόντισσα δεν του απάντησε. Έγλασε μόνον άγρια, σαρκαστικά, απειλητικά...

★ Κάθε θρησκεία μάς προτρέπει να λατρεύουμε και κάθε ποίημα μάς ψιθυρίζει ν' αγαπάμε.

★ Είνε αξιοπαρατήρητο να βλέπει κανείς με πόση εύκολα τα ρομαντικά κορίτσια ξεχνούν τα όνειρά τους, όταν κάτι το καινούριο που τους παρουσιάζεται είναι λιγότερο ιδανικό, αλλά περισσότερο βέβαιο και ασφαλές.

ROMAIN ROLLAN

ΕΙΔΕ ΤΟ ΘΩΣ ΤΟΥ

Ο οφθαλμίατρος: Παρντόν, λάθος κάνατε... Αυτή, από εδώ είναι η γυναίκα σας!... (Σκίτσος Π. Παυλίδης)

ΜΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΓΩΝΙΑ στο κέντρον του Παρισιού

Το «μειραίο» φαρμακείο

Μέσα στο κέντρον του Παρισιού, στον αριθμό 51 της οδού Δουνιέρκας, υπάρχει ένα κατάστημα πραγματικά... στοιχειωμένο, αληθινά κακορίζικο. Είναι ένα φαρμακείο, που ανήκει στον κ. Μπεσνιέ. Πριν από μερικές μέρες, λοιπόν, ένα αυτοκίνητο έσπασε ξαφνικά τις βιτρίνες και χάθηκε μέσα στο φαρμακείο. Δεν υπήρχε βέβαια τίποτα το εκπληκτικό σ' αυτό. Και όμως... Πρόκειται για το 108ον αυτοκίνητο που μπαίνει με τον ίδιο τρόπο μέσα στο φαρμακείο του κ. Μπεσνιέ!

Αυτές οι περιέργες «έπισκέψεις» αυτοκινήτων μέσα στο φαρμακείο του κ. Μπεσνιέ συνεχίζονται από πολλά χρόνια, μ' όλο που η αστυνομία έχει εγκαταστήσει στη γωνία του δρόμου έναν πόλυμαν, για να ρυθμίσει την κίνησή. Η αλήθεια είναι, όμως, ότι στο μέρος αυτό ο δρόμος έχει μια πολύ επικίνδυνη στροφή. Τελικά, μια αμερικανική κινηματογραφική εταιρεία έπρεπε στον κ. Μπεσνιέ να εγκαταστήσει πάνω στο τραπέζι του μια μηχανή, για να μπορέσει να... γυρίσει την επομένη «έπισκεψή» αυτοκινήτου μέσα στο κατάστημά του.

Το τελευταίο γεύμα ενός μελλοθανάτου

Είνε πολύ παλιά η συνήθεια που επιτρέπεται σ' ένα μελλοθανάτο να παραγγείλει την προηγούμενη της εκτέλεσής του ένα πλούσιο γεύμα, κρασιά, λικέρ κλπ. 'Αλλ' η διαφορά είναι ότι πρέπει να πληρώσει με δική του έξοδα αυτή την τελευταία γαστρονομική απόλαυση. Συνέβη, λοιπόν, στο Παρίσι το εξής παράδοξο: Πριν από μερικές ημέρες έπρεπε να εκτελεσθεί ως συνεργασθείς με τους Γερμανούς ο Εγγένιος ντε Μπαλινφύλ, που είχε περισσότερο γνωστό με το όνομα Βαρώνος Νταϊνός. Δεν είχε, όμως, καθόλου χρήματα για να παραγγείλει το τελευταίο του γεύμα, γιατί όλη η περιουσία που είχε αποκτήσει είχε δημευθεί από το γαλλικό δημόσιο. Παρακάλεσε τότε το διευθυντή των φυλακών να του στείλουν έναν οδοντίατρο, που του έδινε από το στόμα του τρία χρυσά δόντια. Με το αντίτιμό των παραγγέλων έπαιτα ένα αληθινά λουκούλειο γεύμα, που, όπως έδωλες κατόπιν, ήταν το καλύτερο της ζωής του. 'Αλλά και το τελευταίο!

ΑΞΙΟΛΑΤΡΕΥΤΗ φιλεναδίτσα

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΙΖΕΤ (23 ετών, μελαχροινή με φωτεινά μάτια, πλατύ μέτωπο και καλοκαίριον σωματάκι).

ΖΑΚ: (26 ετών, ψηλός, δυνατός, αθλητικός τύπος).

ΖΥΛ: Φίλος του, κατά επτά χρόνια μεγαλύτερος, παντρεμένος ήδη και χωρισμένος).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στο πάρκο. Η Λιζέτ και ο Ζάκ κάθονται σ' ένα παγκάκι σε μια έρημη γωνιά και συνομιλούν).

ΖΑΚ: Δεν είναι καλύτερο, Λιζέτ, να μου μιλήσεις με ειλικρίνεια;

ΛΙΖΕΤ: Όχι, δεν είμαι της ίδιας γνώμης.

ΖΑΚ: Αγαπήθηκαμε έτσι στην τύχη, χωρίς να γνωρίζαμε.

ΛΙΖΕΤ: Δεν είναι προτιμότερο αυτό;

Η πολλή γνώριμα διώχνει καμιά φορά τον έρωτα.

ΖΑΚ: Μου είπες ότι εργάζεσαι, αλλά δεν μου είπες πού.

ΛΙΖΕΤ: Είμαι ταμίας... σ' ένα ζαχαροπλαστείο... όπου επιμένεις τόσο να το μάθεις! Νά γιατί σου φέρνω πάστες κοκ κάθε φορά που έρχομαι μαζί σου.

ΖΑΚ: Σ' έλατρεύω!

ΛΙΖΕΤ: Κι' εγώ, Ζάκ.

ΖΑΚ: Για πόσον καιρό;

ΛΙΖΕΤ: Για πάντα.

(Φιλιούνται)

ΖΑΚ: Τα χείλη σου είναι γλυκύτερα κι' από τα κόκκι! Σ' αγαπώ, Λιζέτ, και μπορώ να σ' όρκιστώ πως είσαι η πρώτη γυναίκα που αγάπησα πραγματικά. Σ' αγάπησα γιατί δεν ήσουν καμιά κοινή και εύκολη γυναίκα, αλλά αντίθετος με εργασία νέα που δεν έρχεται μαζί μου παρά για να ακούω γλυκόλογα και να δέχεται τα χάδια μου και τα λουλούδια που της προσφέρω.

Ήσουν και παραμένεις τόσο γοητευτική και αθάνα, ώστε στην αρχή της γνωριμίας μας δεν εδρίασα καν το θάρρος να σε φιλήσω. (Υστερα από ολίγον στιγμή σιωπής): Δεν μου είπες όμως που εργάζεσαι.

Ασφαλώς σε κάποιον αριστοκρατικό δρόμο. Η μήπως δεν θέλεις να μου το πής κι' αυτό;

ΛΙΖΕΤ: Αν σ' αυτό πάλι, θάρρασε να τριγυρίζεις διαρκώς γύρω μου και θα τα καταλάβουν όλα εκείνοι, που θα σε ιδούν... Δεν θα ήταν σωστό να μ' έκθεσης. Δεν το νομίζεις κι' εσύ;

ΖΑΚ: Σ' έφαντάζομαι πίσω από ένα μαρμάρινο πάγκο, στολισμένο με σκουλές και καρναβάλια, δυστυχώς όμως τα ζαχαροπλαστεία έχουν και πελάτες (Ζαρωμάροντας τα φρύδια του): Μήπως σου κάνει κανείς κόρτε;

ΛΙΖΕΤ (χαμογελώντας): Όμολογώ πως η δουλειά μου μ' αναγκάζει ν' ακούω κάπου κάπου και έρωτικές εκμυστηρεύσεις.

ΖΑΚ: Αυτό είναι πάρα πολύ!

ΛΙΖΕΤ: Έγώ όμως δεν σκέπτομαι παρά μονάχα εσένα!

(Η διαβεβαίωση αυτή καθησυχάζει τον Ζάκ. Εκείνη ρίχνει ένα βλέμμα ένθουςιασμού στην ανδομένη από φλογόκκινα τριαντάφυλλα που της προσφέρει, όπως κάθε φορά, ο αγαπημένος της. Σηκώνονται. Εκείνη τον εύχαριστεί για τα λουλούδια του και χωρίζουν αφού ανταλλάξουν ένα φλογερό τελευταίο φίλημα).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Όταν είναι κανείς νέος, δεν μπορεί να κρατήσει αποκλειστικά για τον εαυτό του μια εύτυχια τέτοιου είδους. Έτσι και ο Ζάκ αισθάνθηκε την ανάγκη ν' ανοίξει την καρδιά του στον μοναδικό του φίλο, τον Ζύλ. Τον επισκέπτεται λοιπόν στο σπίτι του, όπου τον βρίσκει χαρούμενο, κατεβουσιασμένο).

ΖΑΚ (σφίγγοντας το χέρι του φίλου του): Τι γίνεται, αγαπητέ μου; Μήπως σ' ενοχλώ;

ΖΥΛ: Μά τι λές; Ξέρεις πόσο χαίρομαι πάντοτε, όταν σε βλέπω... Και τώρα τελευταία έχεις γίνει ακριβοθώρητος!

ΖΑΚ: Είμαι πολύ άσηχολημένος και με τρώει πολύ ο ενοχλισμός... Έχω νέα ξέρεis...

ΖΥΛ: Τό φαντάζομαι... Κι' εγώ το ίδιο.

ΖΑΚ: Μια χαριτωμένη νέα μπήκε στη ζωή μου και μου την έκανε πολύ πιο ωραία.

ΖΥΛ: Και στη δική μου!

ΖΑΚ: Μια γυναίκα γοητευτική, σοβαρή που εργάζεται για να ζήσει και που δεν μου ζητά παρά χάδια, γλυκόλογα και λουλούδια... Είναι ξέρεis ταμίας σ' ένα ζαχαροπλαστείο.

ΖΥΛ: Η δική σου εργάζεται σ' ένα ανθοπωλείο, δεν ξέρω πού ακριβώς, αλλά είναι γοητευτική, μελαχροινή και ψηλή.

ΖΑΚ: Είναι ποιητικό να έχω κανείς να κάνει διαρκώς με λουλούδια!

ΖΥΛ (με κάποια λαϊμογυρία): Και τα γλυκά δεν είναι άσχημα. Όπωςδήποτε είναι αυτή τη φορά έρωτευμένος στα σοφάρα. Και όμολογώ πως ήμουν τυχερός, γιατί βρήκα μια γυναίκα που πάκουσε και άφλοκερδη. 'Αρκείται σ' ελάχιστο πράγματι και με λατρεύει...

Αν ήξερες πόσο καλό κάνει λίγη τρυφερότης, όταν την έχω κανείς στερητική τόσον καιρό. Δεν φαντάζεσαι πόσο με προσέχει η καμμένη!...

Ξέρει επί παραδείγματι πως μ' άρσενον τα λουλούδια και κάθε φορά που έρχεται να με συναντήσει, μου φέρνει μια ανθοδέσμη απ' το κατάστημά της και στολίζει μ' αυτήν το δωμάτιό μου... Το πράγμα είναι ίσως ασήμαντο, αλλά συγκινητικό... Την γνώρισα ξέρεis τυχαίως μέσα στο ζαχαροπλαστείο. Δεν είχε φίλα και της πλήρωσα εγώ το εισιτήριο... Όταν θέλει το πεπρωμένο, μάς φέρνει την ευτυχία...

ΖΑΚ: Ασφαλώς!

(Ο φίλος Ζύλ εξακολουθεί να εξιστορεί την φιλενάδα του, ενώ ο φίλος του τον ακούει πια αψηχημένος. Ο νους του Ζάκ βρίσκεται μακριά. Βλέπει με τα μάτια της φαντασίας του ένα ζαχαροπλαστείο με μια ώραία μελαχροινή ταμία που βιάζεται να κλείσει τους λογαριασμούς της, να φορέσει το παλτό της και να πάρει μερικά κόκ για να τα πεί στο φίλο της).

ΖΥΛ (συνεχίζοντας την αφήγησή του): Δεν έχει παρά ένα μόνο ελάττωμα: Είναι λαίμαργη. 'Αλλά είναι άσρανε ελάττωμα αυτό; Τρελλανιέται για τα κόκ! Ένοιαίνει ότι κάθε φορά που θα συναντηθούμε της προσφέρω από τ' αγαπημένα της γλυκά, τα οποία καθώς φαίνεται σ' άρσενον και στη μητέρα της, γιατί φευγόντας παίρνει μαζί της τρία τέσσερα γι' αυτήν.

ΖΑΚ (συνεργόμενος απ' τις διειρητολήσεις του): Κόκ!... (Κυττάζει τον φίλο του κατάπληκτος. Μια υποψία περνά απ' το μυαλό του. Σκέπτεται τα κόκ που του φέρνει τακτικά η Λιζέτ).

ΖΥΛ (συνεχίζει): Είναι σπάνια μια τέτοια γυναίκα! Είναι τόσες εκείνες που προσποιούνται και που κοροϊδεύουν τους άνδρες, για να τους μπλέξουν!... Έλα να δής τα λουλούδια που μου φέρεις χτές.

(Σηκώνεται και οδηγεί τον Ζάκ στην κρεβατοκάμαρά του).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στην κρεβατοκάμαρα του Ζύλ).

ΖΥΛ (βλέποντας την παράξενη έκφραση του φίλου του): Μά τι έπαθε; Θά έλεγε κανείς πως δεν σ' άρσενον τα τριαντάφυλλα της φίλης σου... Ξέρεις όμως τι ακριβώς που είναι τα άνθη αυτή την εποχή;

ΖΑΚ (που έχει χλωμάσει αναγνωρίζοντας τα τριαντάφυλλα που είχε προσφέρει στη Λιζέτ, καταρθώνει με δυσκολία να ασφάρισει): Να!... είναι πολύ ωραία... και ξέρω καλά πως κοστίζουν ακριβά!

ΠΗΡ ΛΑ ΜΠΑΤΥ

Κρητικές μαντινάδες

Ανάθεμα, ανάθεμα την κουρούλη μαμά σου, που δεν σ' αφήνει μοναχή μέσα στην καμαρά σου.

Πουλάτι μου που μ' έθρεψες με τον κελαϊσμό σου, μά τώρα πως τον έβαστώ τον αποχωρισμό σου.

Ό έρωτάς δεν είν' φαί να φάς να σωχρέσεις, ούτε τσαι ρίζωμα να βγιάς ν' αποσταθής να θέσης.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ 65

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μεγάλη εορτή της Χριστιανισμού. — Στρατιωτικό παράγγελμα. — Δείχνει πως είμαι πολύ βιαστικός.

2) Συνδυασμός της αρχαίας. — Χρησιμοποίησε πρώτη τα φύλλα για τουαλέτα.

3) Έδωσε το όνομά του σε περίφημο όμηρικό έργο. — Γάλλος συγγραφέας αστυνομικών έργων.

4) Ίδρυς ή σύστημα ανεπίδεκτο πραγματοποίησης.

5) Αριθμός που δείχνει αριθμητική σειρά. — Απαραιτήτως σ' ένα θέατρο.

6) Πρωταγωνιστής ή πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου.

7) Τρομερή άρρώστια. — Ζώο που θα συναντήσετε μόνο σε βουδαία.

8) Πάνω σ' αυτό διεξάγεται ένας πυγμαχικός αγών.

9) Δεν είμαι βέβαιος. — Αφορούν τα μάτια και την όραση.

10) Κομμάτι ξηρής μέλας στη θάλασσα.

11) Θερμός και ζηρηντικός άνεμος. — Το μέρος

12) Θεός των αρχαίων.

13) Πόλις της Φωκίδος. — Επυρόπλοος μια ιστορική πόλη.

14) Γυναίκα εξαιρετικά όμορφη. — Επιδόνημα κάθε άλλο παρά εύγενες.

15) Τιμωρείται απ' την δικαιοσύνη. — Όμαλά. — Συμπλήρωμα της γυναίκας γοητείας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Την δοκίμασε κατά την κατοχή. — Μοιάζει πολύ με την πάπια. — Η ανθρώπινη φωνή.

2) Πρόθεσις. — Ιστορική απάντηση.

3) Υπάρχει μια κοντά στη Πυραμίδα της Αιγύπτου. — Έπαινος να συντάραξη με τις εκρήξεις της την γηραιά Ευρώπη.

4) Χρησιμοποιούν σε κάτι.

5) Ανόθευτο, γνήσιο (καθαρό). — Όπλο που χρησιμοποιούσαν άλλοτε στον πόλεμο.

6) Αδελφότητα του Μωυσέως.

7) Άγριο θηρίο των βορείων περιοχών. — Έκνοποιούν τις αισθήσεις.

8) Νησί του Αιγαίου.

9) Διασκεδαστική. — Οκτάστιχος στροφή με 8 όμοιοκαταληξίες αυστηρώς συμπλεκόμενες.

10) Είναι για πέταμα.

11) Δυστυχισμένος. — Αριθμητικό.

12) Αποφύγει τους αστυνομικούς και το φως.

13) Το Πάσχα είναι από τις πιο μεγάλες (ένικ.). Διασκεδάσεις.

14) Δημοσιεύονται στις εφημερίδες. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος.

15) Ουρλίσμο ζωών. — Βγήκε ανέσπαστο από μια δύσκολη κατάσταση. — Θυσιάστηκαν για να εορτασθεί το Πάσχα.

Α. Δ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 64ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΕΡΣΙΑ — ΑΚΡΙΒΑ. 2) ΧΩΡΙΣΜΑ. 3) ΟΥΔΕΝ — ΣΩΡΟΙ. 4) ΟΛΥΜΠΟΣ. 5) ΘΑΣΙΣ — ΑΓΙΟΙ. 6) ΝΟ — ΜΙΓΑΣ — ΜΑ. 7) ΣΠΙΤ — ΦΑΕΙΑ. 8) ΣΤ — ΔΗΜΟΣ — ΔΕ. 9) ΡΕΙΤΑ — ΤΟΚΟΙ. 10) ΜΙ — ΣΕΙΡΑ — ΚΙ. 11) ΙΛΙΩΝ — ΟΣΜΑΝ. 12) ΟΠΛΙΤΗΣ. 13) ΥΓΙΝΟΣ — ΙΣΤΟΙ. 14) ΟΚΝΗΡΙΑ. 15) ΙΣΑΕΛΙΑ — ΣΙΝΑΪ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΛΟΙΟΝ — ΜΙΟΥΝΙ. 2) ΑΥΣΤΡΙΑ. 3) ΡΟΔΟΣ — ΠΕΝΝΑ. 4) ΙΛΙΓΓΙΟ. 5) ΙΚΝΟΣ — ΝΟΣΟΙ. 6) ΑΡ — ΜΙΔΑΣ — ΚΑ. 7) ΡΟΥΠΗ — ΕΛΛΗΝ. 8) ΣΙ — ΓΑΜΟΙ — ΗΝ. 9) ΣΕΠΙΑ — ΡΗΤΟΡ. 10) ΑΜ — ΣΩΣΤΑ — ΙΣ. 11) ΚΑΞΑ — ΟΣΙΑΙ. 12) ΓΛΕΥΚΟΣ. 13) ΙΕΡΟΙ — ΜΕΤΡΑ. 14) ΟΜΑΔΙΚΑ. 15) ΑΔΙΚΙΑ — ΙΝΑΙΔΙΑ.

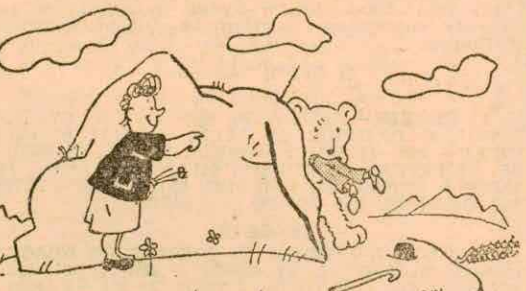

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗ

—Το ραντάρ μας λέει ότι δεν υπάρχει φράγμα μέσα!... (Σκίτσο Π. Παυλίδης)

—Εφυνε και δεν πρόφτασα να σου τον συστήσω, καυμένη, αλλά ήταν απαρράλακτος σ' αυτόν!... (Σκίτσο Π. Παυλίδης)

—Μην κρύβεσαι, αγάπη μου... Σε είδα!... (Σκίτσο Π. Παυλίδης)

Πώς ζή σήμερα ο Μικάδος

“Ένα γκρεμισμένο είδωλο

Πριν από τη συμμαχική νίκη έναντι της Ιαπωνίας, ο Χιροχίτο ήταν ένα ιερό πρόσωπο. Ένας θεός σχεδόν, που μόνο είκοσι μία ημέρες το χρόνο, σε ωρισμένες τελετές, ήταν ορατός για τους υπηκόους του. Στην πραγματικότητα, μάλιστα, δεν προφθάνει να τον ιδούν καθόλου. Γιατί, μόλις η αυτοκρατορική συνοδεία εμφανιζόταν από μακριά, όλοι, άνδρες και γυναίκες, έπρεπε να κατεβάζουν τα μάτια και να πέσουν κατά γης για να προσκυνήσουν το Μικάδο.

Αλλά σήμερα, όταν το αυτοκρατορικό αυτοκίνητο εμφανίζεται κάπου-κάπου στους δρόμους του Τόκιο, κανείς δεν κατεβάζει τα μάτια του και κανείς δεν πέφτει κατά γης. Δεν είναι σπάνιο μάλιστα να ακούσει κανείς μερικές φωνές αποδοκιμασίας και να ιδεί μερικά χέρια να υψώνονται απειλητικά προς το μέρος του «Τέννο», το γκρεμισμένο πια είδωλο της Ιαπωνίας.

“Ετσι, ο Χιροχίτο, ξανάγινε άνθρωπος όπως όλοι οι άλλοι. Για την ακρίβεια, μάλιστα, φαίνεται πως είναι περισσότερο ένας υπάλληλος του στρατηγού Μάκ “Αρθουρ.

Κάθε πρωί, ένα αυτοκίνητο γεματικό κατασκευής ξεκινάει από τα ανάκτορα προς την κατεύθυνση του στρατηγείου του Μάκ “Αρθουρ. Μέσα σ' αυτό βρίσκεται ο ιδιαίτερος γραμματέας του Χιροχίτο, που έρχεται να πάρει τις καθημερινές διαταγές του πραγματικού κυρίαρχου της Ιαπωνίας.

Από της εποχής της ήττας του, ο Χιροχίτο έχει επιδοθεί σε διάφορες επιστημονικές μελέτες. Λέγεται μάλιστα, ότι έζησε τελευταία από τον Μάκ “Αρθουρ, να του δανείσει το βιβλίο του “Αμερικανού σοφού “Οπινγκάιμ για την ατομική ενέργεια. Είναι άγνωστο, όμως, ποιά απάντηση έδωσε σ' αυτή την αίτηση ο στρατηγός.

Το ενδιαφέρον του Μικάδου για την ατομική ενέργεια είναι εύλογο. Γιατί και η Ιαπωνία επίσης η σχολείτο με το πρόβλημα της κατασκευής «βόμβας βαρέος ύδατος» και οι Ιάπωνες επιστήμονες είχαν εγκαταστήσει πελώρια «κυκλοτρόνια» στο Τόκιο, το Κόμπε, τη Γιοκοχάμα και σε άλλα σημεία των Ιαπωνικών νήσων.

“Αλλά όπως αποδείχθηκε αργότερα, τα αποτελέσματα που είχαν επιτύχει ήταν ανάγια λόγων, αντίθετα προς τους Γερμανούς, που είχαν φθάσει στα πρόθυρα σχεδόν της ανακάλυψης της ατομικής βόμβας.

Γι' αυτό η έκρηξη των ατομικών βωμών στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι ήταν μία αληθινή έκπληξη για τους Ιάπωνες, που δεν υποπτεύονταν καθόλου ότι οι σύμμαχοι είχαν κιάλας στα χέρια τους το ακαταγνώστο όπλο. Είνε φυσικό λοιπόν, το να επιθυμεί σήμερα ο Χιροχίτο να μάθει σχετικά με την ατομική βόμβα, που ήταν η αφορμή του γκρεμίσματός του από το βεικό θρόνο του.

Εκτός από την ατομική ενέργεια, ο Μικάδος ενδιαφέρεται επίσης για τη βιολογία, τη βοτανική και ιδιαίτερα για τα φύκια και άλλα θαλάσσια φυτά.

“Έχει επίσης τη μανία των στατιστικών και με μία ασυνήθιστη για έναν Ευρωπαίο όμοιοη μπορεί να κάνει δέκα, είκοσι και περισσότερες φορές τον ίδιο λογαριασμό. Τον απασχολούν ακόμη τα μαθηματικά και η αστρονομία.

Το πρωί, μετά την έγερσή του, παίρνει το πρόγευμά του, που, σύμφωνα με την αγγλοσαξωνική μόδα, απολείται από ζαμπόν, αυγά και μαρμελάδα.

“Επειτα, φορεί το πατροπαράδοτο κιμονό του και εκτελεί με μεγάλη ακρίβεια τα καθήκοντά του ως αρχιερέως της συνιστικής θρησκείας. Σ' αυτή τη θρησκεία, ο Χιροχίτο, που έργαζεται ως τις δώδεκα μαζί με τον ιδιαίτερο γραμματέα του.

Το μεσημέρι ακριβώς τον επισκέπτονται η σύζυγος και τα τέκνα του, οι δυο κόρες και τα τέσσερα αγόρια του. “Η μεγαλύτερη από τις κόρες του, η πριγκίπισσα Σιγκέρο, είναι σήμερα 19 ετών. “Ο διάδοχός του “Ασκίτο είναι μόλις δέκα ετών.

“Ο στρατηγός Μάκ “Αρθουρ υπεγράψε το νεαρό πρίγκιπα να φοιτήσει στο δημόσιο σχολείο μαζί με τα άλλα παιδιά της ηλικίας του. Το μοναδικό πρόνιόμο που του άνεγνωρίσε ήταν ότι του επέτρεπε να πηγαίνει και να έρχεται στο σχολείο με αυτοκίνητο.

“Ο Χιροχίτο εξακολουθεί πάντα να λατρεύει τη γυναίκα του, που ήταν ο μεγάλος πόθος της ζωής του και που με την επιμονή του να την παντρευτεί λίγο έλειψε άλλο να χάσει το θρόνο του.

“Η κατάρρευσις προσηγγισε ακόμη περισσότερο τους δυο συζύγους.

Προσύτερα, ο αυτοκράτωρ και η αυτοκράτειρα έμεναν χωριστά, ο ένας στη δεξιά και ο άλλος στην αριστερά πτέρυγα του πελώριου ανακτόρου του Νακικάκα. “Αλλά από τον περασμένο “Ιανουάριο, ζουν μέσα στο ίδιο δωμάτιο και κοιμούνται σε δυο κρεβάτια, που είναι τοποθετημένα το ένα πλάι στο άλλο. “Ετσι, τουλάχιστον, μπορούν να αλληλοπαρηγορηθούν για τα μεγάλα που έχασαν και που—αλλοίμονο γι' αυτόν!—δεν πρόκειται να τα απολαύσουν ποτέ άλλοτε.

ΑΝΤΡΕ ΓΚΕΡΜΠΕΡ

“Η σκηνή, στην τραπεζαρία. “Εχουν αποφάσει και η πασαδουλεύτρια τους σερβίρει το καφέδάκι, έτοιμη να σπύσει την άγκυρα, μόλις σπύσει το τραπέζι και πλύνει τα πιάτα. “Εκείνη, νόστιμη καστονή, με ανοιχτόχρωμα κραστάκια, μάτια πολύ γλυκά, χείλη λεπτά, που κάνουν χαριτωμένα λακκάκια στην άκρη. Είκοσιπέντε ως είκοσιέξη χρονών, μ' ένα φουστάνι με μέτριο, απροσδιόριστο, πάντως περυσινό. Καννίζει ένα κοινό σιγαρέττο του δελτίου. “Εκείνη, ξανθός, ωραία ματία σκούρα γαλάζια, ύψος αρρενωπό, αθλητικό παρόστημα, κουτομπόι κουρασμένο. Καννίζει κι' αυτός το ίδιο σιγαρέττο.

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζοντας όμιλία): Τη Λαμπρή, αγαπητέ μου, την πέρασα μ' αυτό το μαλλινάκι, το χειμωνιάτικο που φοριέται και... ντεμ-σαιζόν. “Αλλά τωρο σόθηκαν τα φέμισμα! Θέλω φουστάνι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρομαγμένος): Φουστάνι;... Δεν διορθώνεις, παιδί μου, το περυσινό σου;...

ΕΚΕΙΝΗ (ειρωνικά): Δεν μου κάνεις τη χάρη αγόρι μου, να μου πής ποιο περυσινό μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' αφέλεια): Τό ρόζ! Σου πήγαινε τρέλλα, σ' έκανε κουκλί!...

ΕΚΕΙΝΗ (τό ίδιο): Μά έχει χάλια, χρυσό μου! Δέ φοριέται.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά το φρεσκάρες κομμάτι, αγάπη μου!... “Εσύ τα καταφέρνεις κάτι τέτοια.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν παίρνει από φρεσκαρίσματα!... Είναι τσελεβόλε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας): Σάμπως αν έπαρνε κανονόγιο φουστάνι τσελεβόλε δεν θα ήταν πάλι;... Τό μεταξύ δεν είναι πιά για μας!...

ΕΚΕΙΝΗ (έλαφρά αγανακτισμένη): “Α, όχι!... “Εφέτος, μπουλούκο μου, θα προδιδαστώ! Θα πάρω μεταξωτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ευθύς): “Αφού εγώ δεν προδιδάσκω στην Τράπεζα... πώς θα προδιδασθής εσύ;...

ΕΚΕΙΝΗ: “Ελα, μην τρομάξεις!... Είναι μεταξωτό... αρτιφισιέλ... ένα πετρόλ θαύμα!... Τό είδα στη βιτρίνα... Είχε και τιμή επάνω... Είναι πάλι φρόνη, δώδεκα ο πήκας, μεγάλες ανοιξιατικές εκπτώσεις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (λογαριάζοντας): Θέλες έννια πήκε... ένενηντα και δύο έννεα δεκαοκτώ... έκατόν οκτώ χιλιάδες το ύφασμα... Και άλλ...

Δυσκοι ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

ΟΛΑ Θ' ΑΛΛΑΞΟΥΝ...

“Ο χειμώνας πέρασε για μας, πολυαναμμένη, σαν ένα έφιαλτικό όνειρο...

Τό σκοτάδι μας βάραινε την καρδιά...

“Ο θολός ορίζοντας μας προένουσε κάποιο φόβο...

“Η παγωνιά μας έμουδιαζε τις αισθήσεις...

Μά ή άνοιξη έφτασε σαν ένα γοητευτικό κι' αίσιοδοξο ζήτημα...

Και τώρα όλα θ' αλλάζουν πολυαναμμένη...

“Ολόκληρο το κορμί σου θα ξεμουδιάσει και θα ρουφήξει απλήστα την ανοιξιατική θαλαπύρη που σκορπίζεται τόσο σπτάλα...

Τα μάτια σου θα πάρουν μια θελκτική χαρούμενη έκφραση αντικρύζοντας το ανοιξιατικό θαύμα...

Τα μαλλιά σου θα κλέψουν το φως του ανοιξιατικού ήλιου και θα δερκτούν μ' εύγνωστη την ανοιξιατική πνοή που θα τα χιδεψή απαλά σαν το επιδέξιο χέρι ενός τρυφερού έραστου...

Τα χείλια σου θα πάρουν το χρώμα του αίλου, ρόδο και θα μισοανοίξουν σ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο...

Και οι... ποδάρες σου θα κυκλοφορούν γεμνές και θα πάψης επι τέλους να μου λές ότι έχεις ανάγκη από κάλτσες!...

Γ. ΓΙΑΝ.

‘Ο Πέρσης Σάχης ζωντοχήρος

Αυτοκρατορικό διαζύγιο

Περισσότερο απ' την πολιτική, απ' τον άγγλοσοβιετικό ανταγωνισμό, απ' τις εξεγέρσεις των υπηκόων του, μία άλλη στενοχώρια, έντελως διαφορετικής φύσεως, βασίλει την ψυχή του νεαρού Σάχη της Περσίας Μωχαμέτ Ρεζά Παχά: “Η γυναίκα του, η αυτοκράτειρα Φαούζια ζητεί διαζύγιο. Κι' έμπρός σ' αυτή τη συζυγική συμφωρά, δεν λογαριάζεται καμιά άλλη, κακοτυχία, για τον αίσθηματικό μονάρχη.

“Ο Σάχης είναι απαρηγόρητος, άπογοητευμένος και συγχρόνως πληγωμένος βαθιά στον εγωισμό του. Παρ' όλη τη δύναμή του, τα πλούτη του—θεωρείται ένας απ' τους δέκα πλουσιωτέρους ανθρώπους του κόσμου—τα 27 μόνο χρόνια του και την ευρωπαϊκή του μόρφωση, δεν εγκατέλειψε η γυναίκα του, σαν τον κοινότερο θνητό.

“Αφού έφυγε απ' την Τεχεράνη και γύρισε στην πατρίδα της, την Αίγυπτο, με την πρόφασι ότι υπέφερε απ' την ψυχική της, η αυτοκράτειρα Φαούζια, αδελφή του βασιλέως Φαρούκ, φρόντισε να πάρη κρυφά το διαζύγιο της κατά τους αιγυπτιακούς νόμους. Και τώρα ζητεί την αναγνώρισή του από τα δικαστήρια του “Ιράν, παρουσιάζοντας επιχειρήματα βάσιμα κι' αρκετά σοβάρα.

“Η Φαούζια είναι η ωραιότερη απ' τις τέσσερες αδελφές του βασιλέως της Αίγυπτου Φαρούκ—που έχουν όλες δνόματα που αρχίζουν από Φ, γιατί το γράμμα αυτό θεωρείται τυχερό για τη δυναστεία.

Λες εκατό... φασόν... μας κάνουν 208 χιλιάδες!... Πάνε τα δυο τρίτα του μισθού για τό... πετρόλ! Και τί τρώει ο κόσμος έπειτα;... Τί θα μείνει για το γάλα του παιδιού, παρακαλώ;

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττάζει περιεργά): “Ωστε; Τί θέλεις να πής;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα νούμερα είναι αμελίκτα: Θέλω να πώ... τσελεβόλε!... Προχωρεί!...

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλω ακόμα ένα ζευγάρι κάλτσες! Αυτές που φοράς, τις βλέπεις, έρεψαν στα πόδια μου!... Θα φύγουν!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ευθύς): Και θα κάνουν καλά!... Βρισκόμαστε στο Μάη... έρχεται καλοκαιράκι... κάλτσες δεν χρειάζονται!... Θα φορέσης το θαμναίο... δέσμα σου, που κρυώνει σαν στάχτι!...

ΕΚΕΙΝΗ (ειρωνικά): Ευχαριστώ για το κομπλιμέντο... αλλά δεν ήρθε ακόμα το καλοκαίρι!... Κι' έπειτα που χρειάζεται απαραίτητα ένα καπελλάκι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό περυσινό σου πήγαινε βεία!... ΕΚΕΙΝΗ: Δέ φοριέται πιά! “Εφέτος συνθίζονται μικρά τα καπέλλα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ευθύς): Πάρε φαλλίδι και κόψε γο! ΕΚΕΙΝΗ (έντονα): Μά, χριστιανέ μου, σοβαρά μιλάς; Οί φόρμες είναι απόλυτα διαφορετικές!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Κάνε μία φτηνοεπισκευή το περυσινό! Και τελείωσε!...

ΕΚΕΙΝΗ (άπογοητευμένη): “Ωστε δεν πρέπει να έλπιώ τίποτα;

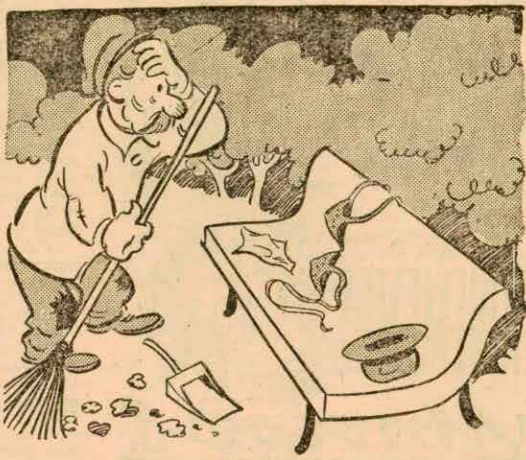
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιος σου είπε να πάρης υπάλληλο; ΕΚΕΙΝΗ (έντονα): Και ο Περικολάδης είναι υπάλληλος!... “Ομως έφέτος έρραψε της Πιπίτας δυο φουστάνια!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξέσπασμα): Τρία έπρεπε να τής ράψη αυτός!... Και δεκατρία!... Έχει τριπλάσιο μισθό από μένα!... Κι' έπειτα είναι νέρος!... Δεν έχει τί άλλο να τής προσφέρει!...

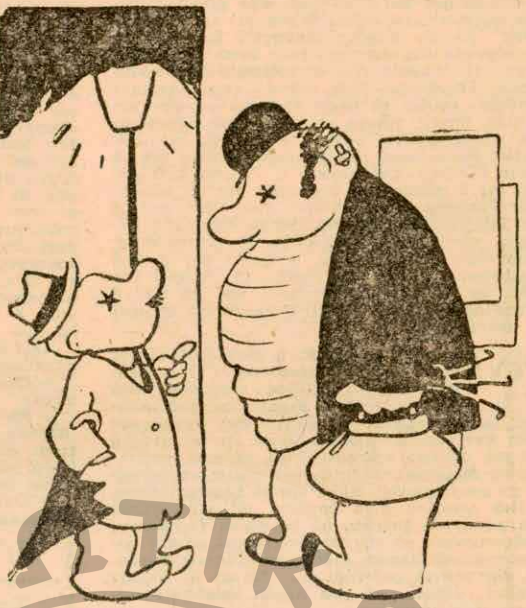
ΕΚΕΙΝΗ (μαλακωμένη, πονηρά): “Ενώ έσύ;... ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά): Σου προσφέρω την... κατανόησή!... (οπκνείται, την αγκαλιάζει): Δεν είν' έτσι, αγάπη μου; (τη φιλά). “Εχεις την κατανόησή σε όλα!...

ΕΚΕΙΝΗ (άφημένη στην αγκαλιά του): Αυτό είναι αλήθεια! (άκουμπάει στο στήθος του το κεφάλι της): “Ας μείνω και φέτος με το τσελεβόλε!... Σ', αγαπάω τόσο!... (Αυλαία).

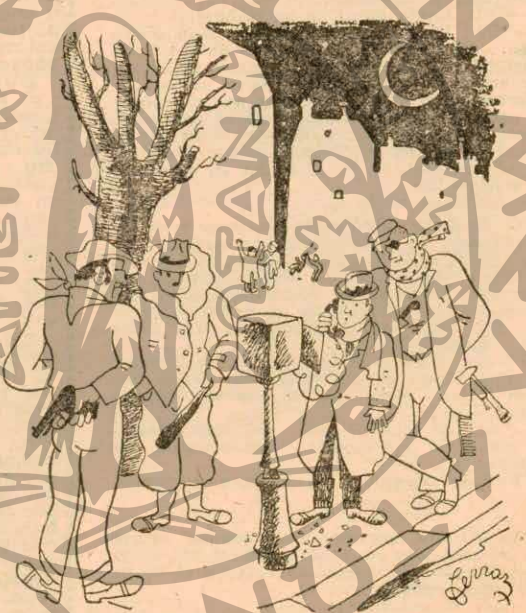
ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

—Τι άφηρημένη που είναι η σημερινή νεολοία!... (Σκίτσο Μ. Γάλλια)

—Αν βρής κανένα άδαιο διαμέρισμα, κάνε μου τη χάρη να με είδοποιήσης... (Σκίτσο Μ. Γάλλια)

—Εμπρός!... Σταθμός Πρώτων Βοηθειών;... Στείλτε γρήγορα το φορείο!... (Σκίτσο Μ. Γάλλια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στο κτήμα του Μπελλορέ, στο χωριό Ρεσού, ενώ μαζεύουν τα μήλα, η νέα κι' όμορφη εργάτρια 'Αλμπιν Μιράντ άδισαθεί ελαφρικά κι' άποσύρεται στο σπιτάκι της, όπου ζή όλομύναχη. 'Η 'Αλμπιν είνε σ' ένδιαφορούσα κατάστασι. Γεννά την ίδια νύχτα, χωρίς καμιά βοήθεια, κρύβει το μωρό της για να μην καταλάβη κανείς τίποτα κι' έπειτα το μεταφέρει μιά νύχτα, με την ψυχή στα δόντια, στο Σατινιόν, όπου έμενε μιά καλόκαρδη θεία της, η 'Αννα Πεϊρόν. Στο μεταξύ η 'Αλμπιν έχει μάθει, ότι ό όστιος της συμφοράς της, ό μαρκήσιος Γκασπάρ ντε Λεγκυλλύ, ένας νέος που ζή ζωή όργιωνό, παντρεύεται με την Μαθίλδη Ρεϊθερόν, την κόρη του πλουσιού ιδιοκτήτη σιδηροοργείων του Σαλαμπό, η όποια τον άγαπά παράφορα και του έχει δοθή. 'Η 'Αλμπιν δέν θέλει να γίνη αυτός ό γάμος, που θα είνε η καταστροφή της. Μά και η Μαθίλδη άγωνιά κι' άνυπομονεί.

2ον Αύτη τη φορά, η Μαθίλδη έμεινε κοντά στον πατέρα της. 'Ο μαρκήσιος βρέθηκε μόνος του μέσα στο δάσος. Καθώς έτρεχε σε μιά πλατεία δεινδροστοιχία, το άλογό του σταμάτησε από άπότομα, ώστε λίγο έλειψε να τόν πετάξει απ' τη σέλλα, μολονότι ήταν τέλειος καβάλαρης. Μουρμούρισε μιά βλαστήμια και σήκωσε το μασιτίγιο του, αλλά δέν τό έναγκατέδασε. Μιά γυναικία είχε όρμησει κι' είχε σταθή στη μέση του δρόμου, με τα χέρια τεντωμένα, κινδυνεύοντας να την πασάρουν και να την ποδοπατήσουν το άλογο. 'Όταν τό είδε να σταματά, άπασε το χαλινάρι του. 'Ηταν η 'Αλμπιν Μιράντ, γλωμιά, με μιά λάμψη άποφοσιτιστικότητος στα μάτια.

—Τι θέλεις πάλι; της είπε άπότομα ό μαρκήσιος.
—Νά σοι μιλήσω.
—Λέγε γρήγορα. Δέν έχω καιρό.
—'Ισως θ' άργήσω...
—Τότε λοιπόν άφίσε το γι' άλλοτε.
—'Όχι. Μπορεί να μη ξαναβρώ άλλη εύκαιρία... Σέ παρακολουθώ σήμερα απ' το πρωί. Κύτταξέ με! Περπάτησα τόσο μέσα στ' άγκάθια και στα βάτα, ώστε τα ρούχα μου κουρελιάστηκαν, τα χέρια, τα πόδια και το πρόσωπό μου μάτωσαν... Περιμένα να σέ βρω μόνο, χωρίς την άρραβωνιαστική σου. Τώρα δέν σ' άφίνω να φύγης, άν δέν μ' άκούσης πρώτα.
—Είσαι τρελλά! Νομίζεις ότι με σκοτίζουν οι φοβέρες σου;
—Δοκίμασε να φύγης...

—'Ο Γκασπάρ μασιτίγισε και σηπρόνισε το άλογό του. Τό ζώο ώρμησε τραβώντας μαζί του την 'Αλμπιν. Σαφνικά χλιμίντρισε με πόνου, τινάχθηκε και σωριάστηκε κάτω, πετώντας στα γόρτα τόν Γκασπάρ. 'Η 'Αλμπιν είχε χάσει στο λαϊμό του ένα μαχαίρι ως τη λαθή.
—Και τώρα είσαι άναγκασμένος να μ' άκούσης. Γκασπάρ, πρόφερε.
Τό άλογο προσπάθησε μάταια να σηκωθή. Τό αίμα έτρεχε σε κύματα απ' την πληγή του. 'Η 'Αλμπιν έπιασε απ' τό χέρι τόν τρομαγμένο Γκασπάρ.
—'Ας μη μείνουμε εδώ, τού είπε. Μπορεί ά μάς έβουν από μακριά. 'Ελα άνάμεσα στα χαμόκλαδα...

★

'Η 'Αλμπιν κρατούσε τόν Γκασπάρ σφιχτά απ' τό χέρι, σάν να φοβόταν μήπως της φύγη. —Θά μού πής λοιπόν επί τέλους τί θέλεις από μένα; πρόφερε έκείνος.
—Δέν τόν παντεύεις;
—Δέν μαντεύω ποτέ τίποτε. Είμαι κούτσος! Θά με εύχαριστή ό άλλωστε ν' άκούσω απ' τά χείλη σου τις έπιθυμίες σου.
—Δέν μ' ένδιαφέρουν οι ερωτήσεις σου. 'Ακουσέ με, Γκασπάρ. 'Υπήρξα έρωμένη σου...

—Είνε μιά εύνοια, την όποια συμμερίζεσαι με μερικές άλλες. Αυτές όμως δέν παραπονοιάζουν άποσ έός.

—Γιατί δέν σ' άγαπούς... Για τό δικό μου όμως έρωτα δέν μπορείς να άμφισβόλλης, έφ' όσον σου δόθηκε δίχως ύπολογισμό, μόνο με την ύπόσχεσί σου, ότι δέν θα μ' άφισες ποτέ. Σου είχα έμπιστοσύνη, κι' έρχομαι σήμερα να σου ζήτησω να κρατήσεις την ύπόσχεσί σου... 'Εμαθα ότι σκοπεύεις να παντρευθής με την Μαθίλδη Ρεϊθερόν. 'Ηξέρεις ώστόσο ότι έπαρπείτο να γίνω μητέρα! Πρό 8 ήμερών, έφερα στον κόσμο το παιδί σου!

—'Ο μαρκήσιος ζάρωσε τα φρύδια του, δάγκασε τα χείλη του, αλλά δέν άπάντησε.
—Δέν νοιώθεις λοιπόν τίποτε μέσα σου, έπειτα απ' αυτό που έμαθες; πρόσθεσε η 'Αλμπιν. Κι' όμως είσαι ό πατέρας αυτού του παιδιού! Σ' άγάπησα, σ' άγαπάω πάντα με όλη μου την ψυχή, και δέν έχω άπελπισθή άκόμα, ότι θα σέ ξαναφέρω κοντά μου... Σκέψου πόση πρέπη να είνε η άγάπη μου, για να γίνη άπελπισώμαι, έφ' όσον, κάθε φορά που ήλθα στον πύργο σου με κάποια πρόσφασι για να σου μιλήσω, έδωλες τούς ύπνρέτες σου να με διώξουν.

Μιλούσε άργά, χωρίς φανερή ταραχή, μολονότι έπαίξε τη ζωή της τη στιγμή εκείνη—τη ζωή της, που κρεμόταν απ' την άπάντησι του Γκασπάρ. 'Ο μαρκήσιος εξακολουθούσε να σιωπών.

—Σέ ίκετεύω, Γκασπάρ, γιατί δέν μ' άρέσει να καταφύγω σε φοβέρες! Εξακολουθώ η κοπέλλα, μ' άφισες τόσο καιρό να πιστεύω ότι μ' άγαπούσες. Δέν μπορεί να με γέλασες σε τέτοιο σημείο! Δέν μπορεί να άδιαφορής τόσο, βλέποντάς με δυστυχισμένη και άτιμασμένη... Μήπως χρειάζεται, για να φτάσω στην καρδιά σου, να σου θυμίσω τις περασμένες γλυκές σχέσεις μας;... 'Η μητέρα μου ήταν άλλοτε παρυσία σου. Σέ θυμούμαι απ' τά μικρά μου χρόνια, γιατί έρχόσουν συχνά στο σπίτι μας. Σ' άγαπούσα πάντα, δίχως να τό ξέρω. 'Όταν έστριανέ το καλοκαίρι στον πύργο σου, ήμουν εύτυχισμένη, κι' όταν ξανάφευγες έκλαιγα... Δέν θα μάντευα ποτέ ότι αυτό ήταν έρωας, άν μιά μέρα δέν πρόσσεγες για πρώτη φορά ότι ήμουν όμορφη και δέν έπεδιώκεις να με κατακτήσης, με τις φλογερές ματιές σου και τά έρωτικά σου λόγια! Σ' έσπρωχνε ένα άπλό καπρίτσιο... 'Αλλά έγώ σέ πίστεψα κι' ένγινά δική σου!

—'Ο Γκασπάρ δάγκανε νευρικά τη λαθή του μασιτίγιου του.

—Επί τέλους, τί θέλεις από μένα; είπε. Χρήματα;

—Μή με προσβάλλης! άπάντησε ήσυχα η 'Αλμπιν. 'Ημουν έρωμένη σου. Σήμερα, που είμαι πιά μητέρα, έχω τό δικαίωμα, για τόν έαυτό μου και για τό παιδί μου, να γίνω γυναίκα σου.

—'Όχι δά! φώναξε ό Γκασπάρ γελώντας.

Γι' αυτούς που συγκρατούκουν

Συμβουλές στ' άντρώγυνα και στα πεθερικά

Με τη σημερινή έλλειψη στέγης, πολλά νέα άντρώγυνα συγκρατούκουν και' άνάγκην με τούς γονείς του γαμπρού ή της νύφης. Σ' αυτή λοιπόν την περίπτωση, χρειάζεται πολλή προσοχή και τάκτ, για ν' άποφύγουνται οι δυσάρεστες προστριβές και ψυχρότητες. Συμβουλές στο άνδρώγυνο: Νάχετε τό δικό σας κλειδί της έζωπορτας. Νά μην άναστατώνετε τη πρόγραμμα της ζωής του σπιτιού. Προσφέρετε κάπου-κάπου μικρά δώρα στα πεθερικά σας. 'Εοεία, κύριε, επικαλοσθήτε όλη την ήρεμία, την λογική και τη σταθερότητά σας. 'Εοεία, κυρία, ύποστηρίξτε τις άπόψεις του άνδρός σας, έμπρός στα πεθερικά σας. 'Αν δέν συμφωνήτε, επιφυλαχθήτε να τόν μεταπειλέσετε όταν βρεθήτε μόνη μαζί του. Φροντίζετε να δίνετε πάντα την εικόνα ενός ταιριαστού άντρώγυνου.

Συμβουλές στους γονείς: Μή ξεχνάτε ότι υπήρξατε και σεις νέοι. Μή μιλάτε διαρκώς με νοσταλγία για τόν 'παλιό καλό καιρό'. Μή δίνετε συμβουλές για την ύγεια, το ντύσιμο, την περιποίηση της όμορφιάς, κλπ., έκτός αν σας τις ζητήσουν. Κανονίστε εξ άρχης, καθαρά και ζάστερα, τη συνεισφορά καθενός άνδρώγυνου στα κοινά έξοδα. Μή άπασχολείθε ποτέ με τό οικονομικά τών παιδιών σας. Μή τούς επιβάλλετε τη δική σας διαίτα. Μή δίνετε στο γυίο σας τά καλλίτερα κομμάτια του φαγητού. Μή άγγίζετε ποτέ τίποτε στην κάμαρά τους. 'Αφίστε τους να φτιάσουν όπως τούς άρέσει το δωμάτιό τους, να τό κάμουν ένα μικρό ιδιωτικό σαλονάκι τους, όπου θ' άποσύρουνται όταν έπιθυμούν να μείνουν μόνοι.

'Ονειρεύεσαι πραγματικά τόν τίτλο της μαρκήσιας ντε Λεγκυλλύ, μαζή με μερικά έκαστομύρια εισόδημα; Νομίζα ότι μιλούσες σοβαρά. 'Εσύ όμως άστεινεύεσαι.

—Κύτταξέ με, και θα καταλάβης, άν άστειεύομαι!... Σέρεις καλά τί δέν είμαι φιλόδοξη. Τώρα δέ που σέ γνώρισα, νιώθω να γίνω γυναίκα σου... Δέν πιστεύω να νομίσω ότι, όταν σου δόθηκε, ύπολογίζα ότι μπορούσα μιά μέρα να γίνω μαρκησιαντέ Λεγκυλλύ! Τί μ' ένδιαφέρουν ό τίτλος σου κι' η περιουσία σου; Είμαι μιά άπλή χωριατοπούλα, συντησιμένη στη φτώχεια μου. Σέρω ότι δέν μου ταιριάζει ό ρόλος της μαρκήσιας...

—Κι' όμως θέλεις να σέ παντρευτώ! —Πρέπει! Χρειάζεται να άποκτήσω τό όνομά σου, για τό παιδί μου και για τόν έαυτό μου. 'Αμέσως κατόν, θα χαδώ... θα σ' άφίσω έλεύθερο... Πρώτον γιατί δέν μ' άγαπάς, και δεύτερον για να σου άποδείξω ότι δέν με άδίκησες ούτε στιγμή τό συμφέρον! Δέν θ' άκούσης πιά να γίνη λόγος για μένα... Θα έχω πεινάει!

—Θά λάβω τά μέτρα μου, ώστε να πιστέψουν όλοι, ότι έπαθα δυστύχημα, και να μη σέ ύποπτευή κανείς. Θα με πεινώθεις μερικώς μήνες, για τά μάτια του κόσμου. 'Επειτα θα είσαι πιά τέλειως έλεύθερος.

—Είνε ένα σχέδιο τρελλά, που δέν μπορεί να πραγματοποιηθή...

—Γιατί;
—Πρώτον, γιατί δέν θέλω να έχω τούφεις συνειδήσεις για τό θάνατό σου. Δεύτερον, γιατί δέν είνε τόσο εύκολο ν' άποφασίσω να πεθάνη μιά κοπέλλα για να γίνω άφισα, άφού μάλιστα ένγινε μαρκησία ντε Λεγκυλλύ!

—Δέν με πιστεύεις λοιπόν... Σέ ίκετεύω, Γκασπάρ!... Δέν μπορεί να είνε η τελευταία σου λέξις. Δέν μπορεί να είσαι τόσο κακός, όσο θέλεις να φαίνεσαι...

—Φτάνει πιά! Πρέπει να φύγω... 'Εχω να κάμω πολύ δρόμο πεζός. 'Αντίο!

—Γκασπάρ! Σ' άγαπά!... Μ' έκανες μητέρα και τώρα μ' άφίεις!

—'Ετσι είν' η ζωή, άπάντησε ό μαρκήσιος κυνικά. 'Εσύ έπαυσαμάνω ότι είσαι πρόθυμος να σου δώσω για τό παιδί σου, όσα χρήματα μού ζητήσης... τριακόσιες, τετρακόσιες χιλιάδες. Μά τέτοια ποσεία και με την όμορφιά σου, θα βρής εύκολα στο χωριό ένα εύζυγο διατεθειμένο να δεχθή τό παιδί για δικό του. 'Ετσι δέν γίνεται συνήθως; 'Ακουσέ με, και μην άπελπιζέσαι, άγαπητή μου!

—'Ο άθλιος!... μουρμούρισε η 'Αλμπιν με άψία.

Και πρόσθεσε, με φωνή υπόκωφη, πνιγμένη:

—Μά δέν με φοβάσαι λοιπόν;

—'Όχι, καθόλου! Γιατί να σέ φοβήθω;...

Τό περίμενα ότι θα με φοβέριζες. 'Ετσι γίνεται πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις... Θέλεις μάλιστα να σου πώ την αλήθεια; Σέ προτιμώ σ' αυτό τό ρόλο! Είσαι πού ένδιαφέρουσα, σάν ήρωίδα μυθιστορήματος. Τί σκοπεύεις να κάμης;

—Θά τό μάθης σε λίγο.

—'Ισως δέν έχεις άποφασίσει ακόμα... Θέλεις να σέ βοηθήσω; 'Η πρώτη σου ένέγνοια θα είνε να πάς να βρής τόν κύριο Ρεϊθερόν και να τό πής όλα.

—'Ακρίβως!

—'Ελπίζεις ότι αυτό θα τόν έμποδίσω να μού δώση την κόρη του;

—Είμαι βεβαία!

—Γελιάσαι!... Θα θυμώσω μαζί μου, θα βλήση να πάρη πίσω τό λόγο του... άφού όμως κουδεντιάσει λίγο με την κόρη του ή μ' έμένα, θα μετανιώσει!

—Θά έξηγηθώ τότε με την άρραβωνιαστική σου!

—Τό αποτέλεσμα θα είνε να γίνη γρηγορώτερα ό γάμος μας.

—'Η 'Αλμπιν έσκυψε τό κεφάλι της κι' έμεινε για λίγο άμλητη, γλωμιά, με τά δόντια σφιγμένα. 'Επί τέλους, είπε:

—Δέν καταλαβαίνω καλά αυτά που μου λές... Είχε αδύνατον να γίνη συνέννοχος σου ένας άνθρωπος τίμιος και ήθικός σάν τόν κύριο Ρεϊθερόν... Πάντως όμως, αν άκόμα συμφέη αυτό, δέν θα έχουν τελειώσει όλα για σένα, Γκασπάρ!... 'Ημουν άποφασισμένη να πεθάνω, άφού παντρευθώ με, για να σ' άφισω έλεύθερο. Βλέπεις λοιπόν ότι δέν λογαριάζω τη ζωή μου... Πρόσεξε! Δέν πρόκειται να ταπεινωθώ και πάλι, να σέ παρακλέσω, γιατί μπορεί έτσι να ξεχάσης ότι είνε δικαίωμά μου αυτό που σου ζητώ.

—Μπορείς να φύγης τώρα. Δέν σέ κρατώ πιά! Πήγαινε να βρής την άρραβωνιαστική σου, και φρόντισε να μην καταλάβη από την έκφρασί σου ό,τι συνέβη... Θα με ξαναβρής στο δρόμο σου, πριν παντρευθής!

—'Αφισε έλεύθερο τό χέρι του Γκασπάρ, πονεμένο απ' τό νευρικό σφιγμένο της.

—'Αντίο, μικρή μου, της είπε έκείνος με άδιαφορία. Μην ξεχάσης ότι είμαι έτοιμος να έξασφαλίσω τό μέλλον του παιδιού σου!

Κι' άπομακρύνθηκε, σφυρίζοντας ένα τραγούδι.

—'Η 'Αλμπιν έμεινε κορφομένη στη θέση της, κυττάζοντάς τον να φύγη. Δέν σκεπτόταν τίποτε. Τό μυαλό της ήταν άδειον... Τά μισοανοιγμένα χείλη της άνέπνεαν λαχανιασμένα. Σαφνικά σωριάστηκε κάτω, σάν κερανοβόλημένη, με τά χέρια άπλωμένα σε σχήμα σταυρού.

βού... 'Εμεινε έτσι για πολλή ώρα, άκίνητη. 'Επί τέλους έδωσε και πάλι σημεία ζωής, όταν είχα άρχισει πιά να βραδυάζη.

Λυγμό και βολητά βήκαν απ' τά χείλη της, και δάκρυα γοντρά κούσαν απ' τά μάτια της στα κατάγλυφα μάγουλά της.

—Λυπήσου με, Θεέ μου!... λυπήσου με!

τραύλασε.

Σηκώθηκε κι' άπομακρύνθηκε τρεκλίζοντας. Περπάτησε δίπλα από τό σκοτεινό άλογο, είδε εκεί κοντά τό μαχαίρι που είχε μεταχειρισθή. 'Ανατρίχιασε, σταμάτησε, τό κύτταξε μιά στιγμή, έπειτα έσκυψε, τό πήρε και τό έκρυψε σόν κόρφο της.

Τά μάτια της είχαν τώρα μιά λάμψη τρέλλας...

★

Την άλλη μέρα, έγραψε στον Γκασπάρ: —Θά περιμένω και θα ελπίσω δυό μέρες ακόμα "Επειτα θα έκδικηθώ".

Δέν υπέγραψε τό γράμμα της. 'Ηταν περριτό. 'Ο Γκασπάρ θα μάντευε πάντως την προέλευσί του.

—'Επειτα ξανάγινε να δουλεύη στο κτήμα του Μπιλλορέ. 'Ηταν αδύνατη, έξασθενισμένη, αλλά τη συγκρατούσαν τα νεύρα της κι' η άνάγκη να μη κινήση ύποψιες.

Οι δυό μέρες πέρασαν, χωρίς καμιά άπάντησι απ' τόν Γκασπάρ. 'Όλοι στο χωριό κουδεντιάσαν τώρα για τις προετοιμασίες του γάμου του μαρκησιού. 'Η 'Αλμπιν άναγκαζόταν κάποτε να λάβη μέρος στις συζητήσεις αυτές, να πή μιά λέξι, γελώντας, ενώ η καρδιά της σπαράζονταν από πόνου. Πόση προσπάθεια έπρεπε να καταβάλη για να μη ξεσπάση σε λυγμούς, να μη προδοθή!

Τό βράδυ της δεύτερης ήμέρας, έπιασε στο κρεβάτι, τρέμοντας δόλοληρη. 'Η καινούργια ζωή που την περιμένα, της φαινόταν άδυσσοος άνοιγμένη έμπρός στα πόδια της.

Πέρασε τη νύχτα σάν τρελλά. Εύχόταν να μη έξημερώση ποτέ. Γιατί ήταν άποφασισμένη να πάη τό πρωί στο σιδηροοργείο του Σαλαμπό και να φανερώση όλη την αλήθεια στο Ζάν Ρεϊθερόν!

Κατά τις 7, σηκώθηκε, ντύθηκε και ξεκίνησε. Τό κρύο ήταν δυνατό. 'Απότομο η 'Αλμπιν δέν τό ένοιωσε καθόλου. Άποροφημένη δολοκληρωτικά απ' τις σκέψεις της...

Σε μιά ώρα, έφτασε στο Σαλαμπό. Κοντά στο εργοστάσιο, βρισκόταν τό μοντέλο, άπλό και άνετο σπιτί του ιδιοκτήτου. 'Ο Ρεϊθερόν είχε σηκωθή από πολλή ώρα, κι' εργαζόταν στο γραφείο του. Δέχθηκε την 'Αλμπιν, δίχως ύσκολία, με την ιδέα ότι έρχόταν να του ζητήση κάποια βοήθεια.

—'Η κοπέλλα είχε σκεπασμένο τό πρόσωπό της με μιά σάρπα. Τό ξεσκέπασε μόνον όταν βρέθηκε έμπρός στον Ρεϊθερόν. 'Εκείνος την κύτταξε, λίγο έκπληκτος, και τη ρώτησε με καλώςήν:

—Τι θέλετε από μένα, παιδί μου;

—Νά με προστατεύετε, κύριε, να με βοηθήσει να βρω τό δικό μου!

—'Εγώ;... Δέν καταλαβαίνω!

—Θά σας έξηγήσω άμέσως. Προηγούμενως, όμως ύποσχέθητε μου να κρατήσετε μυστικό απ' όλους αυτό που θα μάθετε! 'Ορκισθήτε μου ότι δέν θα τό φανερώσετε σε κανένα, ούτε στον καλύτερο φίλο σας, ούτε στην κόρη σας... ό,τι κι' άν σμιή!

—Σας τό όρκίζομαι.

—Ευχαριστώ, κύριε. 'Ακούστε τώρα. Πρόκειται να παντρεύεστε την κόρη σας με τόν μαρκήσιο ντε Λεγκυλλύ. 'Ε λοιπόν, ό γάμος αυτός είνε αδύνατος!

—'Αδύνατος; Γιατί;

—'Ο Ρεϊθερόν είχε σηκωθή όρθιος. Σαναγύριζαν τώρα στο νού του όλες οι παλιές ύποψιες και άντιρρήσεις του...

—Γιατί ό μαρκήσιος είνε άτιμος και άναγδρος! άπάντησε η κοπέλλα. Δέν μπορείτε να του δώσετε την κόρη σας... άφού υπήρξε έραστής μου!... Σέρω, βεβαία, ότι δέν θεωρείται άσπαρό για έναν άντρα τό να έχη έρωμένες. 'Απ' τις σχέσεις μου όμως με τόν κ. Λεγκυλλύ γεννήθηκε ένα παιδί. Κι' ό πατέρας του έχει ύποχρεώσεις άπέναντί του!

—'Η άποκάλυψι αυτή είχε συγκινήσει ζωηρά τόν Ρεϊθερόν. Σανακάθισε στην πολυθρόνα του, άνησυχος, με την προαίσθησι κάποιας τραγωδίας...

—Μά γιατί μού άπαιτήσατε τόσο έχευμόδης; παρατήρησε. Τό παιδί σας φωνάζει σε όλους τό σφάλμα σας.

—Γέννησα μιά νύχτα, πρό δυό εβδομάδων, κι' έκρυψα τό παιδί μου, ώστε να μη τό ίδω κανείς... Εύτυχώς, τό σπιτί μου είνε μοναχικό. Κανείς δέν άκούσε τις φωνές της, τη νύχτα εκείνη... Πόσο θάρρος, πόση δύναμι μου χρειάσθηκε!...

—Και τώρα που βρισκείται τό παιδί αυτό; —Σε μιά θεία μου, τη μόνη που ξέρει τό μυστικό μου, μαζί με σας και τό μαρκήσιο.

—Κι' ό έραστής σας δέν θέλει πιά να σας άκούση;

—Οι ύπνρέτες του μ' έδιωξαν, όταν ζήτησα να τόν ίδω.

—'Ο άθλιος!... 'Όταν μάβατε ότι σκόπευε να παντρευθής, δέν έκάνατε μιά τελευταία προσπάθεια, για να τού μιλήσετε;

—Μάλιστα, πρό δυό ήμερών, στο κυνήγι.

—'Α, έτσι;... Δέν ξέραμε τότε τί τού συ-

νέθη. Είχαμε άρχισει ν' άνησυχούμε για την άπουσία του, όταν τόν είδαμε να γυρίζει, πεζός. Μας διηγήθηκε μιά κάποια ιστορία, για να μας έξηγήση...

—'Εγώ σκότωσα τό άλογό του, για να τόν άναγκάσω να σταματήσει και να μ' άκούση...

—Και τί τού είπατε;

—Τόν παρακλέσα! Τού ζήτησα να μού ξαναδώση την τιμή, να δώση τό όνομά του στο παιδί του.

—Θέλετε να σας παντρευθής;

—Ναι. Σας φαίνεται έκπληκτικό, έπειδή είμαι μιά φτωγή χωριατοπούλα. Σκεπτόσθε και σεις, όπως έκείνος, ότι ήμουν άρκετά όμορφη για τό κέφι του μαρκησιού, αλλά όχι άξια να γίνω γυναίκα του!

—Γελιάστε! Φρονώ ότι πρέπει να σας παντρευθής. Είνε καθήκον του άπέναντί σας.

—Ω, κύριε, τί καλός που είσθε! πρόφερε η 'Αλμπιν, κλεισιώντας με λυγμούς. 'Αν έέρατε πόσο περιφορητικά μού μιλάτε αυτές! 'Εγώ, μαρκησία ντε Λεγκυλλύ! Τί γελοία άπαιτήσεις!... Δέν θέλω να σκεφθώ ώστόσο ούτε στιγμή ότι τού τό ζήτησα από φιλοδοξία! Τού ύποσέθηκα, άφού νομιμοποίησι τις σχέσεις μας κι' άναγνωρίση τό παιδί μου, να πεθάνω, για να τόν άφισω έλεύθερο.

—Θά κάνατε ένα τέτοιο πράγμα;

—Μάρτυς μου ό Θεός, που διαβάζει μέσα στη βασανισμένη ψυχή μου! Σας λυπούμαι με όλη μου την καρδιά.

—Θά σας στενοχώρησε ώστόσο η άποκάλυψι μου... 'Ανατρέπει όλα τά σχέδια του γάμου της κόρης σας, η όποια άγαπά τό μαρκήσιο και θα πονέση πολύ όταν μάθη την άτιμία του. Μπορείτε να της τά διηγηθήτε όλα, χωρίς όμως να πτήε τό όνομά μου...

—Καταλαβαίνω πόσο θα ύποφέρει για τη ματαιία αυτού του γάμου... Πέστε της ότι δέν την ήλπεω, ότι, παρ' όλη την κοινωνική άπόστασι που μάς χωρίζει, νοιώθω καλά τη θλίψι της... κι' ότι θα παρακαλώ πάντα τό Θεό να την παρηγορήση!

—'Ο Ρεϊθερόν έμενε βυθισμένος σε σκέψεις. Προέβλεπε κι' αυτός ότι η κόρη του θα πονούσε βαθιά, γιατί άποσπούσε τόν Γκασπάρ κι' όνειρευόταν να ένωθη μαζί του... Πώς να της τό πής, πώς να της δώση ένα τέτοιο γτύχημα;... 'Η 'Αλμπιν σηκώθηκε για να φύγη.

—Θά κάμω ό,τι εξαρτάται από μένα, για να πείσω τό μαρκήσιο, τη βεβαίως ό Ρεϊθερόν. 'Όσο για τό γάμο της κόρης μου μαζί του, είχατε δικίω να σκεφθήτε ότι δέν θα δεχόμουν ποτέ, έπειτα κι' όσα μού είπατε. Θα κλάψη, βέβαια, η κόρη μου. Τί είνε όμως τά δάκρυά της έμπρός στα δικά σας; Δέν εξασταίται όλη η ζωή της απ' αυτό τό γάμο... 'Ελάτε τώρα μαζί μου. Θά σας συνοδεύσω ως την πόρτα...

—'Από που μπηκάτε;

—'Από τό μέρος της δεινδροστοιχίας.

—Σας είδε κανείς;

—'Όχι.

—'Ο ύπνρέτης μου σας γνωρίζει.

—Δέν πιστεύω. 'Αλλωστε φορούσα βέλο.

—'Ωραία! Τώρα θα βγείτε απ' την πόρτα του κήπου. Οι προφυλάξεις αυτές είνε άπαραίτητες, άφού θέλετε να μη φανερωθή τό μυστικό σας.

—Είσθε πολύ καλός, κύριε! Θά σας εύγνωμώ άιώνια.

Πραγματικά, η 'Αλμπιν έφυγε, χωρίς να την ίδω κανείς. 'Ο Ρεϊθερόν την κύτταξε, ως ότου χάθηκε. 'Η δυστυχισμένη κοπέλλα περπατούσε

με τό κεφάλι σκυμμένο, κλαίγοντας και σκούπίζοντας κάθε τόσο τά μάτια της.

—'Επειτα ό έργοστασιάρχης γύρισε στο γραφείο του, γτύπησε τό κουδούνι κι' είπε στον ύπνρέτη του:

—'Όταν κατεβή η κόρη μου, πέστε της ναρθή έδώ.

—Θέλησε να συνεχίση τη δουλειά του, αλλά δέν μπόρεσε. Συλλογιζόταν ότι είχε δική, όταν προσπάθησε να ξεριζώση απ' την καρδιά της Μαθίλδης τόν έρωτά της. 'Αν είχε έπιμείνει τότε πώ πολύ!... Πώς όμως ν' άντισταθή, έφ' όσον έβλεπε την κόρη του να χλωμιάζει και να λυώνει;

Μιά ώρα άργότερα, η Μαθίλδη βρισκόταν έμπρός του, χαμογελαστή, εύτυχισμένη, γοητευτική.

—Θέλετε να μού μιλήσετε, μπαμπά; ρώτησε.

—Ναι, παιδί μου. Κάθισε εδώ, κοντά μου... άπάντησε ό Ρεϊθερόν.

—'Ο σοβάρος τόνος του κι' η φανερή ταραχή του έκαμαν την κοπέλλα ν' άνησυχήση κάπως.

—Για ποιά ζήτημα πρόκειται; είπε.

—Πιά σένα, για τό γάμο σου, για την εύτυχία σου.

—'Η άνησυχία της Μαθίλδης μεγάλωσε. 'Ο πατέρας της φαινόταν σκυθρωπός... Μήπως είχε μάθει ότι η κόρη του, που τη νόμιζε άγνη και περήφανη, είχε ξεχαστή στην άγκαλιά του άρραβωνιαστικού της και τού τά είχε δώσει όλα;... Μήπως είχε μαντέψει ότι, την ήμερα που θα της φορούσαν τό νυφικό στεφάνι, θα έσκυβε τό κεφάλι της, ντροπισαμένη για τό σφάλμα και για την ύποκρισία της;

—'Ηταν έτοιμη να πείση στα πόδια του Ρεϊθερόν και να ζητήση τη συγγνώμη του.

—Πατέρα μου!... μουρμούρισε με συντριβή.

—'Ακούσε με, Μαθίλδη, με θάρρος και ψυχραιμία, άπάντησε ό Ρεϊθερόν.

—'Η κοπέλλα τόν κύτταξε με άπορία... Γιατί έπρεπε να έχη θάρρος; Είχε συμψή κανένα δυστύχημα;

—Συχώρεσέ με άν σέ κάνω να πονέσης, πρόσθεσε χαμηλόφωνα ό έργοστασι

ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Από την ημέρα που ο Κλαύδιος, περνώντας έξω από το μοναστήρι των 'Αδελφών της Σιωπής, είδε σ' ένα παράθυρο την καλόγρια 'Ισαβέλλα, ζούσε πιά όνειρευόμενος τη γλυκειά και πονεμένη μορφή της.

Το μοναχικό σχήμα της νέας αυτής, που την κρατούσε άπομονωμένη απ' όλο τον κόσμο, δεν ήταν ικανό να πνίξει την αγάπη του Κλαυδίου. Για πρώτη φορά αγάπησε το νεαρό ευπατρίδα. Για πρώτη φορά ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά τόσο γοργά. Τιποτα πια δεν μπορούσε ν' αναγκάσει την όρμη του πάθους του.

Δεν γνώριζε τίποτα από το παρελθόν της 'Ισαβέλλας. 'Η μόνη πληροφορία που του έδωσε η θυρωρός του μοναστηριού, ήταν ότι η καλόγρια αυτή ονομαζόταν 'Ισαβέλλα.

Δεν ήξεραν στο μοναστήρι τίποτα από την ιδιότητα της ζωής. 'Ενα πρωί χτύπησε ξαφνικά την πόρτα, παρουσιάστηκε στην ηγουμένη και της είπε ότι ήθελε να μείνει για πάντα εκεί. 'Η ηγουμένη σεβάστηκε το μυστικό της και την κράτησε κοντά της, χωρίς να την ενοχλήσει μ' αδιάκριτες ερωτήσεις.

Τί σημασία είχε η καταγωγή της και ποιοι λόγοι την έκαναν να εγκαταλείψει τη ζωή τόσο νωρίς και να θάψει τα νεύρα της στους κρύους και μεγαλοχολικούς τοίχους του μοναστηριού;... Το γεγονός ήταν ότι είχε ανάγκη ν' αναπαυθεί και να λησμονήσει κάποιο μεγάλο πόνο...

Φαινόταν από καλή οκογένεια, συμπλήρωσε η θυρωρός, αφού έδωσε στον Κλαυδίο τις παραπάνω πληροφορίες. 'Ολες οι άλλες αδελφές την λατρεύουν, γιατί είχε γλυκειά και ήσυχη... Σπανίως άνοιγε το στόμα της να μιλήσει. Κρατάει μεγαλύτερη ησυχία από όλες τις καλόγριες... 'Ο Θεός να την λυπηθεί και να γιστρέψει την πληγή της καρδιάς της!...

Από την ημέρα εκείνη ο Κλαύδιος πέρασε πολλές φορές από το μοναστήρι, με την ελπίδα να ξαναδεί την 'Ισαβέλλα στο παράθυρο του κελιού της. Τού κάκου όμως, 'Ισαβέλλα!... Μήπως η μοναχή είχε αντιληφθεί ότι ο καθάλαρος αυτός την είχε προσέξει κι απόφυγε να εμφανιστεί και πάλι μπροστά του, έρωτα και από μακριά; Μήπως είχε αρρωστήσει;

'Ο Κλαύδιος προσπάθησε να ελπίσει και πάλι σ' έπαφή με τη θυρωρό. 'Αλλά κι' αυτό στάθηκε αδύνατο. 'Ισως να μετάνιωσε η θυρωρός που φάνηκε φλύαρη. Μία νύχτα, ύστερ' από ατέλειωτες ώρες αγωνίας και διαλογών ο Κλαύδιος πήρε μία τολμηρή απόφαση, μίαν απόφαση που μονάχα η παραφορούνη θα μπορούσε να την υπαγορεύσει: Νά μη δηλαδή, έστω και διά της βίας, στο μοναστήρι, να παραβιάσει το ιερό αυτό άσυλο, να συναντήσει την 'Ισαβέλλα, να της εξομολογήσει το φλογερό έρωτά του και να την παρακαλέσει να τον ακολουθήσει μακριά για να χαρούν μαζί τη ζωή. 'Ετσι, χωρίς να κολοουλογιόσθι τί σκόπευε να κάνει, έτρεξε στο σταύλο, σέλλωσε το άλογο του, το καθάλαρε κι' ώρμησε σαν άστραπη μέσα στη νύχτα.

Βρήκε την πόρτα του μοναστηριού κλειστή. Χωρίς να διατάση δίδου, σκαρφάλωσε σε κάτι προσεχόμενους τοίχους

και πήδησε στην αούλη. Πέρασε από την πόρτα του μοναστηριού και μπήκε σ' ένα μακρύ διάδρομο, φωτισμένο αμυδρώς από ένα λυχναρί.

Προχώρησε, ανέθηκε μία σκάλα, βρέθηκε σ' ένα άλλο διάδρομο και πλησίασε μία πόρτα. Την άνοιξε σιγά-σιγά και δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία ανασφώνση χαράς.

Είθε την 'Ισαβέλλα γονατισμένη μπρος σ' έναν 'Εσταυρωμένο, να προσεύχεται στο φως ενός λυχναριού...

'Η 'Ισαβέλλα άκουσε την κραυγή του κι' έγύρισε τρομαγμένη το κεφάλι της. 'Οταν είδε τον άγνωστο αυτόν άνδρα έμπρός της, σηκώθηκε κι' έτρεξε να κρυφτεί, κάτωρη από το πόδι της, σε μία γωνία του κελιού της. Διά να μπορούσε ν' ανοίξει το στόμα της και να μιλήσει.

'Ο Κλαύδιος προχώρησε σαν όντωτισμένος, την πλησίασε, γονάτισε μπρος της και την κοίταξε μ' έκσταση.

—Ω, τώρα που σε βλέπω από κοντά, ψιθύρισε, μου φαίνεται χίλιες φορές ωραιότερη!...

—Ποιος είσαι σύ; ψέλλισε η 'Ισαβέλλα. Πώς μπήκες εδώ μέσα; Δεν σε δάσκαλεις την ιερότητα αυτού του τόπου; Πόδι ανδρικό δεν πάτησε ποτέ σε τούτο το μοναστήρι... Φεύγα, Ιερσούλε, πριν πέσει άπάνω σου η όργη του Θεού!...

—Αν ήξερες πόσο σ' αγαπώ, αν ήξερες τι ώρες αγωνίας πέρασα από την ημέρα που σε είδα για πρώτη φορά στο παράθυρο, θα με λυπόσουν και δεν θα μιλούσες έτσι... Τά χαρακτηριστικά της μορφής σου έμειναν χαραγμένα στη μνήμη μου... Το μυστήριο της ζωής σου μ' έχει αιχμαλωτίσει... Πές μου, ποιά είσαι!...

Είμαι μία δούλη του Θεού, και τίποτα περισσότερο! —Δεν μού στάνει αυτή η έξηγησι! Ήλω να μάθω γιατί αποφάσισες να κλειστής σ' αυτό το μοναστήρι!...

—Με τί δικαίωμα με ρωτάς; —Με το δικαίωμα της αγάπης μου!

—Δεν χρειάζομαι την αγάπη σου! Δεν χρειάζομαι πια τίποτα από τον κόσμο... Θέλω να μείνω μόνη!...

—'Ισαβέλλα!... —Πώς έμαθες τ' όνομά μου; —Δεν μπορώ να σου το πω. —Πρέπει να φύγεις άμέσως, πριν σε αντιληφθεί καμιά αδελφή. Κι' ο Θεός να σε συγχωρήσει για το αμάρτημα που έκανες να μπεις στο κελλί μιας καλόγριας!

'Ο Κλαύδιος έβριζε στην 'Ισαβέλλα μίαν ικετευτική ματιά κι' άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της.

—Μη με διαώνης! της είπε. Σ' αγαπώ! Σε είδα μία μέρα από μακριά κι' έγινες για μένα ένα δολοφόνο ο κόσμος. 'Ενα ψηλό τεύχος μάς χωρίζει. Το τεύχος αυτό θέλω να το κρεμμύσω... Δεν μ' ενδιαφέρει ποιά ήσουν πρώτα! Σ' αγαπώ! Θέλω να σε πάρω, να συναντηθώ με σ' από αυτόν τον τόπο της σιωπής και της μοναξιάς. Θέλω να σε κάνω εύτυχισμένη!...

Μη μού αρνήθης αυτή τη χάρι! —Δεν σε έδεσσε τον πόνο μου ξένοι; —'Η χαρά είναι η ζωή. Πρέπει να γνωρίσεις τη ζωή και τη χαρά.

—'Η ζωή είναι για μένα η προσευχή κι' η διαρκής λατρεία 'Εκείνου που σταυρώθηκε για τους ανθρώπους. —Είσαι νέα... —'Ημουν κάποτε νέα.

—Δεν έχεις το δικαίωμα να δάψης τα νεύρα σου εδώ μέσα.

—Φεύγα, ξένοι! 'Αρκετά σ' άκουσα ως τώρα! Είπε θυμωμένη η μοναχή. 'Αν δεν φύγεις, θα φωνάξω ζητώντας βοήθεια.

—'Ισαβέλλα, σ' αγαπώ! ψιθύρισε ο Κλαύδιος! Λυπήσου με!...

—Θέε μου! Γλύτωσέ με από αυτό το μαρτύριο!...

'Η αντίστασι της 'Ισαβέλλας απέληξε τον Κλαύδιο. Σηκώθηκε όρθιος, και, μη ξέροντας πιά τί κάνει, ώρμησε στην 'Ισαβέλλα και την άγκάλιασε άποφασισμένος να την πάρει μαζί του. Μία σπαρτακτική κραυγή τρόμου βγήκε από το στήθος της ώραιας καλόγριας.

—Μη! φώναξε. Δεν πρέπει να μ' άγγιξής! Κάνεις Ιεροσυλία! Δεν άνηκα πια στον έαυτό μου! Μ' εξουσιάζει ο Θεός.

Την ίδια στιγμή συνέθε τον Κλαύδιο κάτι τρομακτικό...

Τού φάνηκε ότι μεγάλες φλόγες σκέπασαν την 'Ισαβέλλα. Αυτός όμως εξακολουθούσε να την κρατά στην άγκαλιά του και να την σφιγγει μ' απειλησμένη δύναμη. 'Οταν όμως οι φλόγες μεγάλωσαν περισσότερο και κινδύνευε να καί, σηκώσε την 'Ισαβέλλα ψηλά και γιά ν' άπαλλαχθεί από τον τρομερό αυτό έφιάλη, την πέταξε έξω από το παρβούρο...

Αυτάς τις κραυγές και θρήνη έζήτησαν τις καλόγριες. Βγήκαν έξω από τα κελιά τους και είδαν ένα νέο να τρέχει στο διάδρομο και να κραυγάζει χειρονομώντας.

—'Οσο γιά την 'Ισαβέλλα βρήκαν το πτώμα της κάτω στην αούλη... Τά ρούχα της ήσαν άθικτα... 'Η απότομη πτώσι της στο μαρμαρα της αούλης δεν παραμόρφωσε τα άρμονικά χαρακτηριστικά του προσώπου της. Στά χείλη της προσιόταν ένα πονεμένο και μυστηριώδες χαμόγελο.

'Ο Κλαύδιος παρεφρόνησε. Τόν έδεσαν μ' άλυσιδες σ' ένα κελλί, γιατί συχνά έβλεπε έμπρός του το λευκό φάντασμα της καλόγριας και ζητούσε από την άπελπισία του να σπάσει το κεφάλι του στους τοίχους...

—'Ετσι τελείωσε η θλιτερή αυτή ιστορία.

E. ΣΟΥΛΙΒΟΝ

Ένα ατόκινητε εξοφλήσει σε 6 αιώνας!

'Ο Τζες Μάνιν, που είχε χάσει το ένα του πόδι στη Λιβύη, περιέμενε μία μέρα το λεωφορείο σε κάποιο δρόμο του Λονδίνου, όταν έξαφνα σταμάτησε δίπλα του ένα ιδιωτικό ατόκινητο, κι' ο οδηγός πρόσφερε μ' ευγένεια στον άνάπηρο μία θέση στο πλευρό του. —Εσείς πρέπει να χέσετε ένα ατόκινητο δικό σας, τού είπε σε λίγο. Δεν είναι ουστό να κουράζεσθε περιμένοντας έτσι όρθιος.

'Ο Μάνιν γέλασε με το άστείο 'Ο μικρός μεθόδς πού παίρνε ως τηλεφώνητής, τού άρκοσε μόλις γιά να ζήσει. —'Αυτόσο, την άλλη μέρα έλαβε ένα γραμμαά απ' τον εύγενικό κύριο, που δεν ήταν άλλος απ' τον Μάλγκολμ Μάκ.

—'Αλιν, διευθύνει μεγάλο εργοστασίον ατόκινητων. 'Ο έπιστολογράφος τόν προσκαλούσε στο γραφείο του, γιά να τού παραδώσει ένα ατόκινητο! Και πράγματι, τούδωσε ένα πολυτέλειστο, γιά να μη τον προσβάλει, τού δήλωσε ότι δεν τού το χάρει, άλλα τού το πουλούσε με δόσεις, εξοφλητό σε... 600 χρόνια! Κάθε χρόνο, ο Μάνιν θα πληρώνει μία χάρτινη λίρα!...

—'Η μόνη χάρη που σ' άς κάνομε, πρόσθεσε ο Μάκ 'Αλιν, είναι ότι δεν θα μ' άς πληρώσετε τούτους!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ διαμάντια του κόσμου

Πώς γίνεται ή κατεργασία των

Τά 99 % της παγκοσμίου παραγωγής αδαμάντιων περνούν από τά χέρια ενός ανθρώπου, που έχει την έδρα του στο Λονδίνο, άλλα που οι πρακτορές του διασπείρουν όλο τον κόσμο, από την άγγλική Γουάιναν και τη Βραζιλία ως το βελγικό Κογκ και τις χίρες της 'Απω 'Ανατολής.

Τό όνομα του δεν είναι πολύ γνωστό στο μεγάλο κοινό, άλλα γιά τούς ειδικούς έχει την ίδια αξία όπως θα είχε τό όνομα μίας θεότητας. Και, πραγματικά, οι αποφάσεις του 'Ερνστ 'Οππενχάιμ έπαισιον νόμους γιά την παραγωγή, τη διάθεσι και τις τιμές των διαμαντιών, που συγκεντρώνονται από όλα τά μέρη του κόσμου σ' ένα χέρι αυτού τού ανθρώπου.

Μετά την κατεργασία τους πηγαίνουν και πάλι σ' ένα θαυαυροφυλάκιο τού 'Ερνστ 'Οππενχάιμ. Από εκεί θα διακετευθούν έπειτα σ' τις παγκόσμιες αγορές, που την πρώτη θέσι άναμέσα σ' αυτές κατέχει πάντοτε ή 'Αμερική.

'Η κατεργασία των διαμαντιών αποτελεί μίαν άληθινή επιστήμη και μία πολύπλοκη τέχνη.

'Οταν βγαίνει από τη γή, τό διαμάντι, δεν διαφέρει από ένα κοινό χαλκί, που ή λάμψη του μόλις διαφαίνεται άναμέσα από τις «κουριές» που τό σκεπάζουν.

Από τό στιγμή αυτή θα χρειασθεί μίαν πολύπλοκη εργασία, που διαρκεί μήνες και κάποτε χρόνια ολοκληρω. Τό κατεργασμένο διαμάντι δ' άρχι χάνει τότε τά 40 % τού βάρους του, άλλα θ' άρχι κερδίζει περισσότερο από 100% τό λαμπρότητα.

Την πραγματική αξία του στο διαμάντι την δίνει ή κατεργασία του. 'Ενα καλό διαμάντι πρέπει να έχει πενήντα όκτώ έδρες. Τά μικρά διαμαντάκια που μόλις μπορεί ν' ά τή πιάσι κανείς με τό χέρι του, έχουν τρείς τουλάχιστον έδρες. Τά διαμάντια που χρησιμοποιούνται γιά δακτυλίδια έχουν από 9-33 έδρες.

Προτού ν' άρχισή ή κατεργασία του, τό διαμάντι παραδίδεται σ' ούς ειδικούς που μελετούν επί ήμέρας και κάποτε επί μήνες τις γωνίες, τις κλίσεις, κλπ. που πρέπει να τό δώσουν. Καταστρώνουν τότε πολύπλοκους υπολογισμούς, που απαιτούν άξιόλογες γεωμετρικές γνώσεις και κυρίως τά μεγάλα ακρίβεια. Γιατί τό παραμικρό λάθος μπορεί ν' άχρη σ' ενσύνεσι γιά την στυλινότητα και την λάμψη του.

Στό τέλος της κατεργασίας τά διαμάντια παίρνουν ένα λουτρό μέσα σε μίαν πυκνή διάλυσι από βιτριόλι.

Απ' τό στιγμή αυτή είναι πιά έτοιμα και μπορούν ν' προσφερθούν στο έμποριο.

'Ενα από τά περιφημότερα διαμάντια της τελευταίας συγκομιδής είναι ο «Κουάλλιναν» που βρέθηκε σ' άδαντωχώρας της Πρωταρίας.

Πριν από την κατεργασία του έζυγίσε 3024 καράτια. Σήμερα, όμως, μόλις ζυγίζει 1622 καράτια. Παρά τό σημαντική αυτή άπώλεια σε βάρος, είναι πάντοτε ένα από τά μεγαλύτερα και ώραιότερα διαμάντια τού κόσμου.

Από τά παλαιότερα διαμάντια τό μεγαλύτερο είναι ο «Μεγάλος Μογγόλος» και τό λαμπρότερο ο «Κοκινρόν» που έρχεται δεύτερο στο μέγεθος.

Τό μεγαλύτερο κέντρο κατεργασίας διαμαντιών είναι και σήμερα ή 'Αμβέρσα, στο Βέλγιο. Πριν από τον πόλεμο άποκόλοζοντο σ' αυτή την εργασία 25.000 εργάτες, έκτός από 3000 μεσίτες, έμπορους κλπ. Σήμερα, ο αριθμός των εργατών πλησιάζει τις 16.000, υπολογίζεται όμως ότι θ' αύξησθι πολύ σύντομα και θ' ανέλθι στο προπολεμικό επίπεδο.

Τά ήμερομίσθια των εργατών είναι τά μεγαλύτερα της Ευρώπης, όχι όμως και της 'Αμερικής. Οι εργάτες αυτοί εργάζονται κάτω από συντηρότα έλεγχο, γιάτί και αυτή ή σκάνη που άπομένει έπειτα από την κατεργασία τού διαμαντιού έχει αξία.

'Αλλά κέντρα κατεργασίας διαμαντιών, που άνεδείχθησαν κυρίως κατά την διάρκεια τού πολέμου, είναι ή Βραζιλία, ο Καναδάς και ή Πολωνία, όπου έχουν συγκεντρωθεί οι πλουσιώτεροι έμποροι διαμαντιών έθραϊκής καταγωγής.

Η ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΑ

'Η Βραζιλιάνα είναι ή 'Αγγλίδα τού Νότου. Οι γυναίκες τού Βόρρα έχουν κάτι το άγγελικό και τό εϊδανικευμένο με τά γαλάνα μάτια τους και τά χρυσοξανθά μαλλιά τους. Στη Βραζιλία θ' αναμνηστές τον τελευταίο τύπο της αλσθητικής ώμορφιάς με μία έντονη ήδυσία και μία άκατανίκητη γοητεία. 'Ο Μπλάσκο 'Ιμπάνιεζ γράφει κάπου, ότι όλες οι φλογερές ματιές των γυναικών της Σεβίλλης, που φημίζονταν γιά τό έρωτικό πάθος τους, δεν μπορούν ν' συγκριθούν με τη μεθυστική γλώσσα και τη φωτιά τού Βλέμματος μιας «Καριόκας» ή μιας 'Ισαουλιόρας, δηλαδή μιας Βραζιλιάνας από οποιαδήποτε περιοχή της άπέραντης χώρας της.

Οι γυναίκες της Βραζιλίας με τά υπαίθερα μάτια μαλλιά τους που έχουν κυανές άποχρώσεις και τό θερμό μελαχροινό χρώμα τού προσώπου τους είναι «ένα έρωτικό όνειρο χωρίς μυστήριο». 'Εχουν πλαστικό και λυγρό σώμα, ωχελείς κινήσεις και θαθείες μελωδικές νότες σ' αυτή φωνή τους. 'Αγριες λίγο και πρωτόγονες στον τρόπο της ζωής τους, σ' τις σκέψεις και σ' τά έρωτικά αισθημάτα τους σπληνούν τον άνδρα με μία έμφυτη κομψότητα, σχεδόν παρρησία. Είναι τολμηρές και συγχρόνως βίονουν την έντοπεί της άδωστής, πράγμα που σ' άς κάνει ν' αψηλάφητε τόσο από αυτές, όσο κι' από τον ίδιο τον έαυτό σας, γιάτί φοβάστε έντοτικωδώς μία ώραία, άλλα άγνωστη κι' ίσως επικίνδυνη και θανάσιμη έρωτική περιπέτεια.

Στη Βραζιλιάνα βρίσκει κανείς την περσιονία όλων των βελήτρων της μεσημρινής γυναικής. 'Οταν γερνή έρωτικά στην άγκαλιά σας, τά φίλια της, από τά όργα και σαρκώδη χείλη της, έχουν τη γεύσι ενός ώριμου καρπού τού παρθένου δώσου. 'Ενα δυνατό άρωμα ναρκώνει τις αισθήσεις σας και ή φαντασία σας ταξιδεύει σε άνεξερεύνητους κόσμους άπερληπτής ώμορφιάς. 'Ο έρωτας της Βραζιλιάνας έχει τό θαληπτό ενός φαντασμαγορικού όνειρου, μίας μαγικής έπισκέψης σ' ούς «τεχνητούς παραδείσους» των τοξικομανών. Ναιμίζει κανείς πως έχει ανάγκη από κανιούργιες λέξεις γιά ν' έκφράσει ένα πλήθος από θαθείες συγκινήσεις που τις δοκιμάζει γιά πρώτη φορά.

Τά έρωτικά λόγια της άπό τις μελαχροινές αυτές καλλονές που συνεντάει κανείς τ' άπογεύματα σ' ή λεωφόρο Ρίο Μπράνκο, στο Ρίο 'Ιανείρο. Είναι απλά, παυσίτονα, χαριτωμένα, έρχονται σ' τά χείλη με άφέλεια, με ένα τόσο άλυστική, που μεθούν και σκοτώνουν έναν τά άλλόκοτα έξωτικά δηλητήρια.

'Ενας φίλος μου 'Αμερικανός έμεινε δέκα όλοκληρα χρόνια στο Σάο Πάουλο γιά τά παραένα θαληπτα μίας σασηνευτικής Βραζιλιάνας.

—'Αγαπούσα σ' αυτήν την γυναίκα, μού έέφηγε, μ' έταν έρωτα που τόν δοκιμάσα γιά πρώτη φορά. 'Ο αισθησις μου ήσαν διαρκώς έρεθισμένες από μία έρωτική εύτυχία που δεν την χόρταινα ποτέ! Μόνο εκείνος που θ' άγνοησθι μίαν καλλονή σ' αυτή της χώρας, μπορεί ν' άκαταλάβη τί θ' ή ήδυσία... Βρες μίαν τέτοια γυναίκα, έγκαταλείψου σ' ή γοητεία της, λησμονήσε την παλιά σου και κάθε προηγούμενη ιδέα γιά τον έρωτα και θ' ά με θυμηθείς... Θ' ά γνωρίσης μίαν κανιούργια αισθησιακή ζωή και θ' ά πιστέψης ότι μόνο με μία τέ-

τοια έρωτική ζωή μπορεί κανείς ν' άβη την εύτυχία...

Κι' έπειδή τόν κούταζε έκπληκτος και με κάποια δυσπιστία, έπρόσθεσε: —Είχα κι' εγώ τις ιδέες που έχει όλος ο κόσμος γιά τον έρωτα... Και κατά βάθος, περιφρονούσα σ' άντρας τις γυναίκες. 'Επαίξα μαζί τους, δεν τις έπαίρινα σ' ασοβάρ, άπέφυγα τις μακροχρόνιες σχέσεις, γιάτί πίστευα ότι καμμία γυναίκα δεν θ' άπορούσε ποτέ ν' ά με κ' άνθηνα εύτυχισμένο. 'Ε, λοιπόν, εδώ στη Βραζιλία, άλλαξα γνώμη γιά τις γυναίκες. Μία έρωτική περιπέτεια, που δεν είχε τίποτε τό μυθιστορηματικό, με έξολόγισε τόσο, που έμεινα χρόνια και χρόνια κοντά σ' ήν άσπλημένη μου...

Τόν κούταζε πάλι και χαμογέλασε: —'Ο μόνος τρόπος ν' ά με πείσης, τού είπα, είναι ν' ά μού διηγήθης την έρωτική ιστορία σου...

Καθώμαστε σ' ή βεράντα ενός έξωχικού σπιτιού. 'Η βροσία της νύχτας ήταν γεμάτη από τά μεθυστικά άρώματα των κολοιδιών. Μία άπέραντη γαλήνη έκούραζε την ψυχή και τό πνεύμα.

—'Η έρωτική μου ιστορία, άρχισε ο φίλος μου, είναι ή ιστορία μίας εύτυχίας, ενός εύτυχισμένου έρωτικού όνειρου. Είχα πάει στο Σάν Πάουλο ν' αγοράσω κάτι διαμάντια από ένα Βραζιλιάνο κι' εκεί σ'τό σπίτι του γνώρισα την ώραιότερη γυναίκα τού κόσμου. 'Ηταν έγκοσι έξη χρόνων και την έλεγαν Παλόμα. 'Ηταν ή γυναίκα του... 'Εκείνος άδιαφορούσε γιά τον έρωτα, ήταν άπογοητευμένος από τη ζωή, δεν τόν ένοιαζε γιά τίποτα!...

«'Η Παλόμα δέχθηκε την έρωτική έξομολόγησί μου μ' ένα αίνιματικό χαμόγελο. Μά δεν άργησε ν' ά με γνωρίσει καλύτερα κι' έγκατέλειψε τις έπιφυλάξεις της. 'Από τότε, δεν την συναντούσε πιά τίποτα. 'Ηταν έτοιμη ν' ά σίσησθι και τη ζωή της άκόμη σ'όν έρωτά της.

«Συναντηθήκαμε σ' μία μικρή κι' άπόκριστη βίλλα, σ' ήν άρχη τού δώσου. Μία γρηά μινάς υπηρέτρια ήταν ο φύλακας αυτής της μυστικής έρωτικής φιλίας μας. 'Η Παλόμα είχε πάντοτε τό χαμόγελο σ' τά χείλη και την καλσύνη σ' ήν καρδιά. Δεν νευρίασε ποτέ, δεν μού έκανε σκηνές, δεν με βασάνιζε με τη ζήλεια της. Μάστευε με τη διασθήση της ότι ή αγάπη μου γι' αυτήν ήταν άληθινή κι' είχε έπιστοσύνη σ' ήν έλικρινεία μου.

Γιά τον άνδρα της μιλούσε με άδιαφορία. Κι' ήταν έτοιμη ν' ά τον έγκαταλείψει σ' ήν τύχη του, μόλις μάθαινε τις σχέσεις μας και της ζητούσε έξηγήσεις. 'Ηταν πρωτόγονο σ' ή στήθη τού έρωτος, γιάτί μόνο τό αισθημα αυτό κυριαρχούσε σ' ή ζωή της.

—Εκεί λοιπόν, στη θερμή και μωρομένη άγκαλιά της άσπλημένης μου, βρήκα τον άγνωστο δρόμο ενός έπιευου παραδείσου.

—Ναι, φίλε μου... 'Η Παλόμα, όπως όλες οι Βραζιλιάνες, που δεν ξέρουν ν' ά μιλούν ώμορφα γιά τον έρωτα, άπασ οι Ευρωπαίες, με μεθούσε με τις αισθήσεις της. 'Ο έρωτικός ματίς της, οί παθητικοί στεναγμοί της, τά τεράλια χάρια της, τά γλυκά φίλια της μ' έρίχναν σ' ένα ατέλειωτο όνειρο εύτυχίας.

«'Η ζωή μου άλλαξε ξαφνικά από τη μία μέρα ως την άλλη, σ' άν ν' ά με ήγε άγγίζει μίαν Κίρκη με τό μαγικό ραβδί της. Κέρδιζα άρκετά χρήματα και υπορούσα ν' ά κ' άν τά π' ά τεράλια δώρα σ' ήν αγαπημένη μου. Μά ή Παλόμα τά κούταζε χαμογελώντας και μού έέφηγε σε πως δεν έπιθυμούσε τίποτα άλλο παρά μίαν έρωτική ζωή σ' ήν τη δική μας.

«'Η μικρή βίλλα σ' ήν άρχη τού δώσου ήταν ένας τόπος όνειρου, τό άδούτο ενός κόσμου που τόν έξερωνούσα εγώ πρώτος, με διαρκώς έκπληξες και με άποσοδότητες συγκινήσεις. 'Αλλοτε άγαπούσα με την καρδιά. 'Η Παλόμα μ' έμαθε ν' αγαπώ μ' όλες τις αισθήσεις μου. Κι' αυτό μ' έφερε π' ά κοντά σ' ήν εύτυχία...

«'Η έρωτική ιστορία τού φίλου μου, που κράτησε τόσα χρόνια και που τελείωσε μόνο με τό θάνατο της αγαπημένης του, μάς δίνει την καλύτερη ιδέα γιά τη Βραζιλιάνα. Είναι ή μόνη γυναίκα που χαιρέτα τον έρωτα με τις αισθήσεις της, χωρίς ν' ά καταστρέφει ή εδδαμονία του με τις άνησιες τού πνεύματος και τά μαρτυρικά αισθηματά της καρδιάς.

Όταν μιλούν τα χέρια

Η χειραψία και ο χαρακτήρας

Πόσα γυναικεία χέρια δεν έχετε σφίξει σ' ή ζωή! Συνηθέστερα, τό μόνο πράγμα που δεν προσέχετε είναι τό σφίξιμό τους. Και όμως αυτό είναι εκείνο που θ' άπορούσε ν' άς πληροφορήσει γιά χίλια δυο πράγματα και ν' άς κάμνι ν' ασημειώσει μίαν πρώτη έντύπωση γιά τον χαρακτήρα, την ιδιαιτερή ψυχοσύνθεσι και την προσωπικότητα της γυναίκας που έχετε μπροστά σας...

«'Η τύπος της άθλητικής γυναικας έχει χέρι σ' ήν. Τό σφίξιμό του είναι αούδρημο και σχεδόν όρμητικό. Προδίδει ελκρινεία και άυτοπεποίθησι. 'Η ύποκρισία και ή έπιθόευσις της είναι άγνωστες. Ρίξτε μίαν ματιά σ' αυτό τό χέρι... 'Εκτός από μία βέρα ίσως, δεν θ' ά ίπτε κανένα άλλο δακτυλίδι, ούτε κανένα βραχιόλι σ'όν καρπό. Τά νύχια είναι προσεκτικά κομμένα, άλλα τό βάψιμό τους είναι άνάλαφρο, χωρίς τό ζώρη ή έκκεντρία εκείνα χρώματα, που χρησιμοποιούν άλλες γυναίκες.

«'Ο άνθρωπος που θ' άγαπήσθι μίαν τέτοια γυναίκα μπορεί ν' ά βασισθι σ' ήν άνεπιφύλακτη ύποστήριξί της. Αυτό τό σ' ήν χέρι φροντισμένο, άλλα χωρίς καμμία έπιτήδευσιν, χέρι θ' ά είναι τό σύμβολο μίας ελκρινούς συμβίωσης, χωρίς διαφορούμενα, όπου ή αγάπη θ' άσυμπληρωσθι από ένα αισθημα συντροφικότητας και άλληλεγγύης.

«'Η ΤΡΥΦΕΡΗ —'Αλλά θ' ά έχετε σφίξει χωρίς άμφιβολία και άλλα χέρια, που είναι π' ά τρυφερά και που ή «έκφρασις» τους είναι λιγώτερο άπότομη και όρμητική. Τό σφίξιμό τους είναι μετρημένο. Είναι τό σφίξιμο μίας γυναικας, που έξέρε τό ίδιο καλά ν' ά ξεκούραση τό βαρύ από φροντίδες μέτωπο τού σ'όντου της, όσο και ν' ά κάμνι ν' ασημειώσουν τά κλάματα τού παραξενου παιδιού της.

Τά χέρια αυτά σ'όν π' ά τρυφερά και που ή άρεμία, ή στοργή, άμυρογούν μίαν άτιμ' σφαιρα άρμονίας, χωρίς ν' ά δίνουν την έντύπωσι πως καταβάλλουν καμμία προσπάθεια γι' αυτό!...

Τό σφίξιμο αυτών των χεριών είναι πάντοτε τό ίδιο, είτε σ' ήν χαρά, είτε σ' ήν λύπη... Άδίνουν την άληθινή χαρά της ζωής με μίαν άπαράμιλλη φυσικότητα, γιάτί άποτελούν την έκφρασι μίας φυσικής ώμης από καλωσύνη και πού αισθάνεται την άνάγκη ν' ά σ'όν π' ά τρυφή και την τρυφερότητα της.

Στό χέρι αυτής της γυναικας ένα παλιό δακτυλίδι παίρνει μίαν ξεχωριστή αξία. Γιάτί άποτελεί ένα σύνδεσμο με τό παρελθόν, ένα σύμβολο συνεχείας μέσα σ' ήν άδιάκοπη ροή τού χρόνου.

«'Η ΠΕΡΙΠΛΩΣ —'Υπάρχουν άκόμη χέρια που μοιάζουν σ' άν ν' ά «λύνουν» μέσα σ' ήν δική σας, χέρια καμμένα γιά χάρη και γιά φίλι.

Μ' ήν άπατημένη από τό άπαλό και καϊδευτικό σφίξιμό τους. Ρίξτε μίαν ματιά σ' αυτά νύχια τους... Θ' ά τά ίπτε χωρίς άμφιβολία μακριά και μακριά... Γιάτί έχουν την συνήθεια ν' ά γροστούν... Τό βάψιμό τους είναι έντονο βίαιο, σ' άν ν' ά ήθελαν ν' ά προκαλέσουν την προσοχή πάντων τους... Τό ίδιο βίαιος και ζωηρός είναι οί πληγές που άνοιγουν...

Τά χέρια αυτά έχουν μίαν χριτωμένη άπαλότητα, που έξαφανίζει προκαταβολικά κάθε ύποψία από τον άνθρωπο σ'όν όποιον δίδονται. 'Αλλά κάτω από ήν άπαλότητα υπάρχει πάντα ένα τρεμουλιόμα, μίαν άνυπακοή, μίαν άδεδαιότητα γιά την κανιούργια κατάκτησι που θ' ά ήθελαν ν' ά κάμνουν...

Τά ώρεια ώρματα, τά στολίδια, τά άρώματα, ή θαληπρη μίαν γυνάος ή ενός μαγικού είναι άπαρσιτά σ' τις γυναίκες που έχουν τέτοια χέρια. Γιάτί π' ά σ'όν πόσο της κατακρήσεως, υπάρχει ή έπιθυμία της έπιθόευσης, που παραωμύνει τά αισθημα τους και άφαιρεί απ' αυτά κάθε βάθος.

Είναι μ' άλλα λόγια τά χέρια που είναι καμμένα γιά την πολυτέλεια και την έπιθόει. Αυτό όμως δεν θ' ά επιδοεί ν' ά είναι πάντοτε ώρεια και ν' ά κάνουν τους άνδρες ν' ά ν' άνειροπολούν και ν' ά προτιμούν από πολλά άλλα, που είναι, ώστόσο, περισσότερο ελκρινή και άνεπιτήδευτα.

«'Η ΨΥΧΡ

ΤΑ ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ ΚΑΝΟΥΝ γόνιμη τη γη

Σκάβουν, ποτίζουν και λιπαίνουν το έδαφος

Στο προηγούμενο φύλλο μας γράψαμε λίγες λέξεις για τα σκουλήκια, που διευκολύνουν την ανάπτυξη των δένδρων. Είναι μια πρωτότυπη μέθοδος, που άρχισε να εφαρμόζεται σε διάφορα αγροκτήματα των Ηνωμ. Πολιτειών. Ένα αμερικανικό περιοδικό την έπειθε για λεπτομέρειες, στο τελευταίο τεύχος του.

Καθένα απ' τα κοινά σκουλήκια της γης είναι ένα σωστό μικροσκοπικό χημικό εργοστάσιο. Τρώει δηλαδή όλες τις νεκρές φυτικές και ζωικές ύλες, που πέφτουν στην επιφάνεια της γης, και τις μεταβάλλει μέσα στο σώμα του σ' εκείνες ακριβώς τις ουσίες που χρειάζονται για τη ζωή και την ανάπτυξη των φυτών. Τα υπολείμματα της χοντροσεως του, που βγαίνουν απ' το σώμα του, περιέχουν πενταπλάσιο άζωτο, έπταπλάσιο φωσφόρο και ένδεκαπλάσιο κάλιο απ' όσο περιέχει η τροφή τους. Αυτό απέδειξαν τα πειράματα, που έγιναν υπό διάφορες συνθήκες και σε διάφορα έδαφη. Μ' άλλα λόγια, τα σκουλήκια κάνουν ένα πρώτης τάξεως λίπασμα στη γη.

Είναι όμως επίσης δραστήριοι κι' ακούραστοι σκαφτιάδες. Σκαλίζουν και βολιολοπούν την γη, φθάνοντας κάποτε σε βάθος 1 1/2 μέτρου, για να βρουν τη τροφή τους. Αν βάλουμε μέσα σε μία μεγάλη γλάστρα χωριστά στρώματα από διάφορα χώματα, άμμο, κλπ., καθώς και μερικά σκουλήκια, θα βρούμε σε λίγες μέρες όλα αυτά τα στρώματα ανακατεμένα μεταξύ τους. Το ίδιο λοιπόν γίνεται και στο έδαφος. Κάνουν να εισχωρήσει βαθειά το επιφανειακό στρώμα γόνιμου χώματος και να τροφοδοτήσει τις ρίζες των φυτών.

Συγχρόνως συντελούν στο καλύτερο ποτισμα των φυτών. Το νερό της βροχής, πέφτοντας πάνω σε χώμα σκληρό και συμπαγές, κυλάει και φεύγει. Όταν όμως το έδαφος είναι γεμάτο απ' τα σκουλήκια, τα τούνελ που ανοίγουν τα σκουλήκια, το νερό εισχωρεί μέσα σ' αυτά και φθάνει ως τις ρίζες των φυτών. Τα πειράματα απέδειξαν ότι το έδαφος αυτό απορροφά σ' ένα τέταρτο της ώρας την ίδια ποσότητα βροχής, που απορροφάει σε 3 ώρες από ένα έδαφος δίχως σκουλήκια. Τέλος, μετά το θάνατο των σκουληκιών, το σώμα τους σπίζεται κι' αποτελεί λίπασμα για το χώμα.

Δεν είναι ακόμη μετρηθεί συστηματικά τα αποτελέσματα της επιδράσεως των σκουληκιών στην ανάπτυξη όλων των φυτών. Έχουν γίνει ελάχιστα μόνο τέτοια πειράματα. Φυτεύθηκαν π. χ. όμοιοι σπόροι σε δύο γλάστρες, στη μία με σκουλήκια και στην άλλη δίχως, κι' υπολογίσθηκε η διαφορά της ανάπτυξεως των φυτών στις δύο περιπτώσεις. Προκειμένου για βρώμη, η διαφορά αυτή ήταν άσχημη. Άλλα στη σίκαλη, στις πατάτες, στον αρακά και στα μπιζέλια, τα σκουλήκια θάισαν τούρηναν: Απέθωσαν 64% περισσότερη σίκαλη, 136% περισσότερες πατάτες, 140% αρακά και 300% μπιζέλια.

Να τώρα ο τρόπος της χρησιμοποίησε των σκουληκιών στα αμερικανικά αγροκτήματα: Δίπλα σε κάθε σπαρμένη σειρά, σκάβεται ένα βαθύ αυλάκι και σκορπίζεται μέσα σ' αυτό λίγο χώμα από μία τριμενείνια δέξα-

μενή, μέσα στην οποία ανατρέφονται σκουλήκια κατά τις λίστες. Σκεπάζονται κατόπιν τ' αυλάκια με κοινό χώμα, κι' απ' τη στιγμή εκείνη τα σκουλήκια αρχίζουν να κάνουν εδουνηδία τη δουλειά τους. Προκειμένου για δέντρα, ρίχνεται μία χορτά χώνμα με σκουλήκια μέσα σε μία τρύπα βάθους 30 πόντων, άνοιγμένη ανάμεσα στις ρίζες τους.

Τα σκουλήκια που συνηθίζουν μέσα στη δέξαμενη, διατρέφονται με άλευρο, ζάχαρη και έλγυκι. Αποδίδουν όμως κέρδη άσυγκρίτως μεγαλύτερα απ' τις δαπάνες της

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Το καινούργιο ηλεκτρικό ξυπητήρι, που λανσάρισε μία μεγάλη αμερικανική εταιρεία, αναλαμβάνει να ξυπνήση τον κάθοντα του σιγά-σιγά κι' εύχρηστα, δίχως απότομο κούνησμάς. Πρώτα ανάβει μία λάμπα. Έπειτα το ραδιόφωνο αρχίζει να μεταδίδει το πρώτο μουσικό πρόγραμμα. Τέλος, ακούγεται ένα βουητό, όχι θορυβώδες, αλλά από μιάς μύγας.

Το ρεκόρ της ταχύτητας στην ανάπτυξη των φυτών φαίνεται πως ανήκει σ' ένα πείρασμα μανιτάρι, που φυτρώνει στη Χαβάη. Ο Αμερικανός βοτανολόγος Κόλμπερ, που παρακολούθησε την ανάπτυξη αυτού του μανιταριού και φωτογράφησε τις διαφύες φάσεις της, μάς έδειξε ότι στις τρεις ή ώρα το πρωί το μανιτάρι βγαίνει από το χώμα σε σχήμα μ-

Ένα από τα μεγαλύτερα τεχνικά έργα, θάυμα της σύγχρονης μηχανικής, θα είναι το πελώριο φράγμα που πρόκειται να κατασκευασθεί στον κινεζικό ποταμό Γιανγκτζέ. Τα σχέδια έχουν γίνει ήδη από Αμερικανούς μηχανικούς, που πληρώθηκαν 500 χιλιάδες δολάρια απ' την κινεζική Κυβέρνηση γι' αυτή την εργασία. Πρόκειται δέ ν' αναλάβη την κατασκευή ο αρχιμηχανικός Τζών Σέιτς.

Το φράγμα αυτό θα είναι το μεγαλύτερο του κόσμου, με ύψος 230 μέτρων, αποτελούμενο από 30.000.000 κυβικά μέτρα μπετόν. Δύο αμερικανικά φράγματα, που κρατούσαν ως τώρα το ρεκόρ, είχαν το μόνον ύψος 220 μέτρων, το δέ άλλο 15.000.000 κυβικά μέτρα μπετόν.

Ο ποταμός Γιανγκτζέ είναι μεγάλος σαν τον Μισισσιππί. Στο σημείο όπου ξεκινάει στις πεδιάδες της κεντρικής Κίνας - κι' όπου ακριβώς πρόκειται να κατασκευασθεί το φράγμα - η κοίτη του έχει τόσο μικρό πλάτος, ώστε το μήκος του φράγματος δεν θα υπερβεί το 800 μέτρα. Πίσω απ' τον κυκλώπειο αυτό τοίχο, θα συγκεντρωθούν 70 δισεκατομμύρια τόνοι νερό. Τόση ποσότης νερού θα μπορούσε να σκεπάσει ολόκληρη την Ελλάδα μ' ένα στρώμα πάχους 55 περίπου πόντων! Η στάθμη του ποταμού πάνω απ' το φράγμα και κάτω απ' αυτό θα έχει διαφορά 160 μέτρων.

Τεράστιες υδροηλεκτρικές εγκαταστάσεις με 96 μεγάλες «γεννήτριες» θα παράγουν 10.560.000 κιλοβάτ ηλεκτρικού ρεύματος. Όλες δέ αυτές οι εγκαταστάσεις θα είναι τελείως άνοιγες, προφυλαγμένες κάτω από βράχους πάχους εκατοντάδων μέτρων και συνεντες απόρροιας από βομβαρδισμούς. Η απόδοξη των σε ηλεκτρισμό θα είναι πενταπλάσια από ενός αμερικανικού υδροηλεκτρικού εργοστασίου, που θεωρείται σήμερα το μεγαλύτερο του κόσμου. Ο ηλεκτρισμός αυτός θα διχετεύεται στην απέραντη Κίνα, για να προσφέρει στους κατοίκους της τα αγαθά του σύγχρονου πολιτισμού, τον ηλεκτροφωτισμό και την κίνηση μεγάλων καινούργιων εργοστασίων. Θα βοηθήσει επίσης στην κατασκευή κι' άλλων φραγμάτων - γιατί το φράγμα του Γιανγκτζέ θα είναι το πρώτο μιάς σειράς τεραστίων υδροηλεκτρικών έργων που προβλέπονται για την ανάπτυξη και τη διο-

διατροφή των. Υπάρχει μάλιστα ένας κτηματίας στο Όχάιο, που ασχολείται με τη... σκουληκοτροφία και πουλάει κατόπιν τα σκουλήκια του στα άλλα αγροκτήματα.

Τα χημικά λιπάσματα είναι περιττά, στο έδαφος που γίνεται εύφορο μ' αυτό τον τρόπο. Φαίνεται μάλιστα ότι κάνουν κακό στα σκουλήκια.

Η παραγωγή διαφόρων δ-πρωφωρών δένδρων τριπλασιάζεται, χωρίς στα σκουλήκια. Οι ντομάτες ωριμαίνουν δυό βδομάδες νωρίτερα. Τα καρπούζια και τα καλοκόβια γίνονται μεγαλύτερα και γευστικότερα. Τα διακομητικά δένδρα ανθεκνουν σε διπλάσιο ύψος. Το χορτάρι γίνεται πιο πράσινο και πυκνό.

Το σπουδαιότερο δέ είναι ότι τα γερά αυτά φυτά παρουσιάζουν μία φυσική αντίσταση στις άρρωστιες και στα παράσιτα, όπως οι γεροί άνθρωποι στα μικρόβια, κι' έτσι δεν χρειάζονται φάρμακα κι' έντομοκτόνα για να προ-κώσουν.

Κρούς αγγού. Ύστερ' από μισή ώρα το αγγύ αυτό αλλάζει σχήμα και χρώμα και αρχίζει να μεγαλώνει. Στις εξη και τρία τέταρτα το παρόμοιο αυτό μανιτάρι έχει φθάσει σε ύψος δέκα μέτρων!

Κατά τον Κόλμπερ, το φαινόμενο αυτό είναι από τα πιο αξιοσημεία της φύσεως.

Τα μέλη του αμερικανικού Κογκρέσσου αναμένουν με αγωνία την έναρξη του λόγου ενός συναδέλφου των, του γεροισιαστού Θεοδώρου Μπλάμπερ, από το Μισισσιππί, για το ζήτημα της αδιέξεως των μισθών και ημερομισθίων. Ο τρομερός αυτός άνθρωπος δηλώνει ότι θα μιλήσει επί 30 ημερες! Στο μεταξύ, έτοιμάζει το λόγο του και... τα παραπλήσια τρώει και άλλα δυναμωτικά φάρμακα που θα του επιτρέψουν να κρατήσει το βήμα σ' όλο αυτό το διάστημα.

Το μεγαλύτερο φράγμα του κόσμου

Ένα θαύμα της σύγχρονης μηχανικής

Μηχανοποίοι της Κίνας. Με την πύλη δέ του ηλεκτρισμού αυτού σε φθινόγατη τιμή, θα έξοφληθ όλο το κόστος του φράγματος μέσα σε χρονικό διάστημα λιγώτερο από 20 χρόνια.

Είκοσι μεγάλα τούνελ, που θ' ανοιχθούν στο πλευρά του ποταμού, θα διχετεύουν προσηρινά το νερό του σε άλλους παραποτάμους, ως ότου κατασκευασθεί το φράγμα.

Χάρη στο τεράστιο φράγμα, θα διατίθενται στο έξω 100 δισεκατομμύρια τόνοι νερό το έτος για το πότισμα 40 εκατομμυρίων στρεμμάτων που έμεναν ως τώρα ακαλλήρυγτα εξ αιτίας της ξηρασίας, και που θα γίνουν τόσο γόνιμα ώστε θ' αποδίδουν δυό συγκομιδές το έτος! Έξ άλλου, θ' αποξηρανθούν τεράστια έλη, έστιες έλαιοσσίας, που σκηματιζόντουσαν στις όχθες του ποταμού. Τέλος, θα λειψουν οι καταστρεπτικές πλημμύρες που συνέβαιναν σχεδόν κάθε χρόνο. Η μεγαλύτερη απ' τις πλημμύρες αυτές, του 1931, προκάλεσε ζημίες 478 εκατομμυρίων δολλαρίων κι' έπνιξε χιλιάδες ανθρώπους.

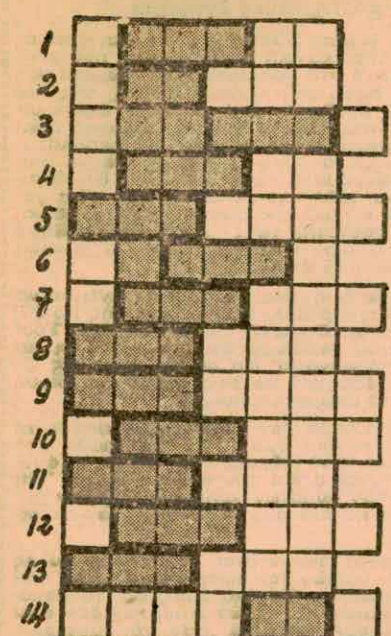
Ο ποταμός Γιανγκτζέ θα γίνει πλωτός για υπερωκεάνεια των 10 χιλιάδων τόννων! Θα διερωτηθεί τώρα πως θα περνούν τα πλοία απ' το φράγμα. Ανεβαίνοντας τον ποταμό, θα μπαίνουν σ' ένα παραπόταμο, θα περνούν έπειτα από ένα τούνελ μήκους 400 μέτρων, σκαμμένο μέσα στο βουνό, και θα σταματούν δίπλα απ' το φράγμα. Θα πρέπει κατόπιν ν' ανυψωθούν κατά 160 μέτρα, περισσότερο δηλαδή απ' το διπλάσιο του ύψους των καταρρακτών του Νιαγάρα για να βρεθούν πάλι μέσα στο ποτάμι, πάνω απ' το φράγμα. Αυτό λοιπόν θα επιτυγχάνεται με όκτω πελώριους γερανούς, που θα πιάνουν το πλοίο κάτω απ' την κορήνα, θα το σπώνουν ψηλά, έπειτα θα μετακινούνται πάνω σε οριζοροχίες και θα μπαίνουν ν' αψιθούν πάλι το σκάφος μέσα στο νερό, πάνω απ' το φράγμα.

Η αντίθετη διαδικασία θ' ακολουθήται, όταν το πλοίο θα κατεβαίνουν το ποτάμι. Προκειμένου για μικρά σκάφη, θα μπαίνουν πολλά μαζί σ' ένα είδος δεξαμενής και θ' ανεβοκατεβαζονται μαζί μ' αυτήν, δημοδικά.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο - Παροιμία

Εάν βρήτε τις σωστές λέξεις που έξηγησόμε κατωτέρω και τις τοποθετήστε στις αντίστοιχες θέσεις εντός του

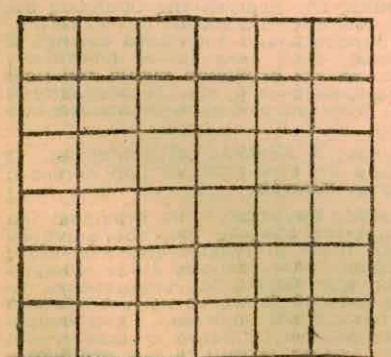

σχεδίου μας, τότε μέσα στα σκούρα τετραγωνίδια, θα σχηματισθή μία γνωστή παροιμία. Τα γράμματα που τη σχηματίζουν πρέπει να διαδοστούν στη φυσική τους σειρά και εκ των άνω προς τα κάτω.

- 1) Σταθερός, μόνιμος.
- 2) Πλήθος ανθρώπων.
- 3) Στενός συγγενής μας, αρκετά μεγάλος στα χρόνια.
- 4) Εκκρίνουν ύδρα χρήσιμα για την κανονική λειτουργία του οργανισμού μας.
- 5) Τα της αρχαιότητος ήταν 7.
- 6) Πολλοί Έλληνες δέ περιμένουν με άνυπομονησία απ' την Αμερική.
- 7) Το ανθεβόμε τον καλλωπισμό της κεφαλής μας.
- 8) Μένει πολύ κοντά μας.
- 9) Ορεινό συγκρότημα της Συρίας και η περί αυτό περιοχή.
- 10) Η πρωτεύουσα των Φιλιππίνων.
- 11) Θα βρήτε πολλά μέσα σ' ένα δάσος.
- 12) Οι Γερμανοί στήριζαν μεγάλες ελπίδες σ' αυτά τ' αεροπλάνα τους.
- 13) Ατμοσφαιρική κατάσταση.
- 14) Μυθικό γένος θεών, παιδιά του Ουρανού και της Γης.

Οι 12 κοκκίδες

Σημειώνετε 12 κοκκίδες μέσα σε ισάριθμα απ' τα τετραγωνίδια του σχήματος. Προέτι όμως να τις βάλετε σε τέτοιες θέσεις, ώστε κάθε οριζοντία γραμ-

μή, κάθε κάθετος και κάθεμιά απ' τις δυό κύριες διαγώνιες του μεγάλου τετραγώνου να περιέχη ανά 2 κοκκίδες.

Ένα παιχνίδι με χαρτιά

Τοποθετήστε μπροστά σας πάνω σ' ένα τραπέζι τρία χαρτιά με την διμ προς τα κάτω. Βάλτε κατόπιν πάνω στο καθένα από τα τρία αυτά χαρτιά ένα δεύτερο, ένα τρίτο κ. ο. κ. μέχρις ότου σχηματιστεί τρεις σωρούς από επτά χαρτιά τον καθένα.

Αφάνετε τότε κατά μέρος την υπόλοιπη τράπουλα και αντίστρέψετε τους τρεις σωρούς, ανοίγεται τα χαρτιά του καθενός σωρού, χωρίς να χαλάσετε την σειρά τους και προτείνετε σ' ένα φίλο σας να διαλέξη ένα χαρτί και να σάς πη μόνο σε ποιά σωρό βρίσκεται.

Μαζεύετε τότε τους τρεις σωρούς, τοποθετώντας ανάμεσα στους δύο άλλους τον σωρό που περιέχει το χαρτί που διάλεξε ο φίλος σας.

Ξανατοποθετείτε τα χαρτιά σε τρεις σωρούς, από επτά χαρτιά στον καθένα, όπως και πρώτα και ξαναπροτείνετε στο φίλο σας, ανοίγοντας και πάλι τα χαρτιά, να σάς πη σε ποιά σωρό βρίσκεται τώρα το χαρτί που είχε διαλέξει.

Κατόπιν ξαναμαζεύετε τα χαρτιά, τοποθετώντας και πάλι στο μέσον των σωρών που σάς υπέδειξε ο φίλος σας.

Για τρίτη φορά τοποθετείτε τα χαρτιά, σχηματίζοντας τρεις σωρούς από επτά χαρτιά τον καθένα.

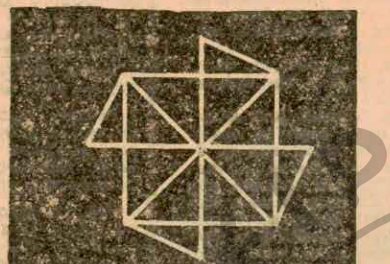
Τέλος, αφού ζητήσετε για τελευταία φορά από τον φίλο σας να σάς πη σε ποιά σωρό βρίσκεται τώρα το χαρτί του, μαζεύετε τα χαρτιά κατά τον ίδιο πάντοτε τρόπο και βγάζετε τα δέκα πρώτα. Έπειτα, λέτε στον ίδιο το φίλο σας να πάρη μόνος του το πάνω-πάνω χαρτί απ' αυτά που μένουν στο χέρι σας. Αυτό είναι το χαρτί που είχε διαλέξει.

Προτού εφαρμόσετε το παιχνίδι αυτό, φροντίστε να εξασκηθήτε κάπως μόνος σας προηγουμένως.

Γρίφος

MM. MM. Τα τέσσερα αυτά M να διαδοστούν με τέτοιο τρόπο, ώστε ν' αποτελέσουν το όνομα ενός δημικου ήρωος.

Μονοκινδυλιές

Μπορείτε να σχηματίσετε αυτά τα δύο αγέδια τραδώντας για το καθενα μία μόνο γραμμή από την άρχη ως το τέλος;

Συλλαβόγριφος

Γράμμα είναι το πρώτο μου, λάμψη το δεύτερό μου, και μες στα κομμάτια θα βρήτε το σύνολό μου.

Γεωγραφικό αίνιγμα

Μπορείτε να βρήτε που υπάρχουν θάλασσες χωρίς νερό, πόλεις χωρίς οπία και χώρες δίχως κατοίκους;

Το πηγάδι

Δυό Άραβες, που ταξιδεύουν από πολλές ημέρες στην έρημο, φθάνουν σ' ένα πηγάδι. Είναι φοβερά δίψασμένοι. Μία έπιγραφή λέει ότι το νερό είναι πόσιμο. Κι' όμως οι δυό Άραβες δεν πίνουν. Γιατί;

Οι λύσεις στη σελ. 40

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ της «αύγοβιολογίας»

Μία εξωφρενική διάλεξη

Η βελγική πρωτεύουσα διασκεδάζει με την καρδιά της, τον τελευταίο καιρό. Το όφειλε δέ σε μία νέα επιστήμη, την «αύγοβιολογία», που διδάσκει ένα άνθρωπος για τον οποίο μιλεί όλο το Βέλγιο: ο Ρομπέρ Βαντελανότ. Η πλήρης ονομασία της καινούργιας αυτής επιστήμης είναι - κρατήστε την άναπνοή σας! - «βεία δημιουργία της κοσμογενεο-μικροφυσιολογικής θερμοαυτοβιολογίας».

Όλοι οι φοιτητές των Βρυξελλών έχουν γίνει ενθουσιασμένοι από την όλη υπόθεση. Αθηνάιοι ακολουθούν το κόμμα του Δελαπαρτιέρι! Κι' ο «μπαίρ» έξηγει διεξοδικά τη θεωρία του στα περιοδικά που εκδίδει και που έχουν αρκετή καταναλωσι.

«Η γη είναι ένα αύγο - γράφει ο' ένα απ' αυτά - κι' η απόδειξη είναι ότι αποτελεί μία όμελέττα δικής αυγά. Ζούμε όλοι μας πάνω στην γήνη όμελέττα. Ο θεός, που ήταν κι' αυτός έν' αύγο, δημιούργησε το αύγο - άνθρωπο και το αύγο - σύμπαν. Έτσι κι' εγώ θα κατορθώσω να δημιουργήσω τον άνθρωπο απ' την άδρανση αλλά ζωντανή ύλη».

Οι νεαροί όπαδοί των τόσο επαναστατικών αυτών θεωριών ζητούν τελευταίως απ' το «μπαίρ» να ρίς αναπτύξη πιο ξεκάθαρα σε μία σειρά διαλέξεων.

Η επιτυχία της πρώτης του διαλέξεως υπήρξε πρωτοφανής. Χιλιάδες ακρόατοι σπρυνώνονταν έμπροσθ στις πόρτες, πολύ πριν ανοίξει η αίθουσα. Κι' όταν ο Ρομπέρ Βαντελανότ ανέβηκε στο βήμα, όλοι οι ακρόατοι την υποδέχθηκαν τραγουδώντας, με το σκοπό του «Βαρκάρι του Βόλγα»!

«Θέλουμε τ' αύγό!... Θέλουμε τ' αύγό!...». Αφού ήκούσε το ακρόατήριο, ο «μπαίρ» άρχισε ν' αναπτύσσει τις ύψηλες θεωρίες του.

Τα όραματα του ανθρώπου είναι άθανάτα! Η Γη είναι ένα έζο με δύο φύλα. Όλα ζούν σ' αυτό τον κόσμο. Ένας όγκος γρανίτη είναι το ίδιο πνευματικός όσο μία σκέψις του Παοκάλ, κι' η θερμότης τελειώνει εκεί που αρχίζει το κρύο. Σέρω έτι δεν είναι καθόρας ό θεωρίες μου αυτές, αλλά ός φαίνεται κανείς πιο δυσκολονόητος, τόσο είναι σφωτέρως!

Το ακρόατήριο ξέσπασε φυσικά σε ένθουσιώδη χειροκροτήματα και ζητωκραυγές:

«Ζήτω τ' αύγό!... Έσένα θέλουμε!».

Ενθουσιασμένος απ' τις ζωηρές αυτές επιδοκιμασίες, ο έφευρτέρας συνέκισε:

«Ο έκθωρος ύπ' άριό, 1 της αύγοβιολογίας είναι ο Δαρβίνος, με τη θεωρία της εξέλιξεως. Ο άνθρωπος δεν κατάγεται απ' τον πίθηκο, αλλά από μία όμελέττα! Ποία γυναίκα απέκτησε ποτέ παιδί από ένα πίθηκο; Και ποιάς πίθηκος γέννησε ποτέ μία γυναίκα;

Πριν τελειώσει, ο «μπαίρ» ζήτησε απ' το ακρόατήριο του να προσέξη σε δυό σπουδαίες αποκαλύψεις που είχε να κάνει.

Μία μέρα, είπε, μου ήρθε η ιδέα ότι δεν ήμουν παρά το ζωντανό προϊόν ενός αγαπητύν πλάσματος. Τού πατέρα μου και της μητέρας μου, των δυό μεγάλων αυτών και ζωντανών μορίων, που είχαν ένωθ, για να δημιουργήσουν την ύπαρξή μου.

Τι μεγάλη ανακάλυψη, αλήθεια!... Η δεύτερη όμως ήταν ακόμη πιο άπρόσπτη.

Πρό 10 έτων, ανεκάλυψα την ατομική βόμβα, με το ελαστικό ελατήριο - έμβολο της τσεσεως!

Κατόπιν, ο «μπαίρ» άρχισε να δέχεται έρωτήσεις απ' τους φοιτητές.

Μας μιλήσατε για τ' αύγό, του είπε ένας απ' αυτούς. Σκεφθήκατε ποτέ να μελετήσατε στη θεωρία σας και... το αύγο σκόν;

Ναι, απάντησε ο φιλοσοφός, κάνω ήδη σχετικά πειράματα.

Είπατε ότι η Γη είναι ένα μεγάλο γονιμοποιό μόριο. Έν τοιαύτη περίπτωση, δεν είναι έπικινδυνο... να κάθωνται καταγής οι κύριες κι' οι δεσποινίδες;

«Όχι, δόλωσε ο Βαντελανότ, άρκεί μόνο να υπάρχει στρωμένη, από κάτω τους μία έφημερίδα, μία κουβέρτα ή μία κοπαντίνα».

Έτσι, οι Βρυξελλες διασκεδάζουν... φαίνεται άλλωστε ότι υπάρχει το σχετικά κέφι, γιατί το Βέλγιο έχει μπει στο όδρομ της μεταπολεμικής ανα-συγκροτήσεως κι' οι κάτοικοι του ζούν άνετα.

Ένα πρωτότυπο πείραμα

Ένας Άγγλος καθηγητής μιλούσε εσχάτως στους μαθητές του για το παλαιό κινεζικό μαρτύριο της σταγόνας του νερού. Μία τέτοια σταγόνα, πέφτοντας συνεχώς στο κεφάλι ενός ένοχου, τον ανάγκασε ύστερ' από λίγο να όμολογήσει.

Κάποιος όμως από τους μαθητές του Άγγλου καθηγητού χαμογέλασε ειρωνικά και δήλωσε ότι ήταν πρόθυμος να υποστή αυτό το μαρτύριο, επί ώρες ολόκληρες, γιατί δεν μπορούσε να του κάνει τίποτα μία σταγόνα νερού πέφτοντας στο χέρι του! Το πείραμα λοιπόν έγινε και στη 200ή σταγόνα ο μαθητής έπαψε να χαμογέλα. Στη 300ή το χέρι του άρχισε να κοκκινίζει και να φουσκώνει. Έπειτα το δέρμα τρύπησε κι' άρχισε να σκηματίζεται μία πληγή. Στη 420ή σταγόνα ο μαθητής όμολόγησε την ήττα του κι' έτρεξε σ' ένα γιατρό για το χέρι του.

Τραγικὸν διήγημα

ΣΥΦΑ ΛΟΙΙΑ

κατεμένη και μια γυναίκα.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

στην θεραπεία της κόρης σας. Παλαιάν
αναγνώστριαν, ένταύθα: Σας εύχαρι-
στούμε γιά τά καλά σας λόγια. Τή δι-
εύθυνσι πού θέλετε τή δημοσιεύμε πάρα
πάνω. Γ. Νταδίτην, ένταύθα: Θά τή
βοήθεϊ πάλι έπανά.

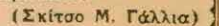
Ἐνα μυστηριώδες ἔγκλημα

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερον

αρυήθηκε ακόμη μία φορά
αί εξαφανίσθηκε από το Βυ-
άντιο.
Το Μεσαίωνα, από τότε

Οι μάγοι τους όμως ξέ-

...άρτημα.
...πολλούς τρόπους | ται
...μέλ

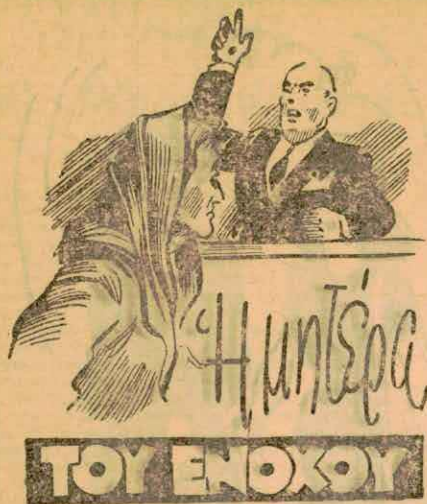
ΤΟΝ ΦΩΤΙΣΕ

— «Ήθελα νά μιλήσω στόν κ. Κωστίδη.
— Σέ ποιόν από τούς δύο; Εἶνε δυο ἀ-
δελφοί.
— Αἱ! ἔτσι; Ἐγώ ζητῶ αὐτόν πού ἔχει
μιά ἀδελφή στό Τσιρίγο.

Ὁ ὑπόγειος ναὸς τοῦ Ταράν

βατο, βῶδι κτλ. —
ται ἐπίσης καὶ ὁ ἰδ.
μέλη τῆς οἰκογενείας

κατοικία ζωο - σκυλι, πρό-
την ίδια τιμωρία υποβάλλε-
οκτήτης του ή ένα από τα
ς του.

Κοινωνικό διήγημα

Είχαν κατάσει τις επιστολές που έστελναν στον κατηγορούμενο ή μητέρα του. Και μέσα στην μονοτονία των άλλων έγγραφων της δικογραφίας που είχα έμπρος μου οι επιστολές αυτές ήταν κάτι το τρυφερό, το πονεμένο.

Η μητέρα του κατηγορούμενου, αγαπημένη για την κατηγορία της κλοπής που έβαρνε το γιο της, του έγραφε:

«Εσύ, ένας κλέφτης;... Όχι, δεν είναι δυνατόν! Σε ξέρω καλά. Έδω και είκοσι τρία χρόνια ώρα την ώρα και ημέρα με την ημέρα παρακολουθώ την ανάπτυξή σου κι' απομάκρυνα από κοντά σου τις κακές συναναστροφές. Ήσουν το μοναδικό αντικείμενο της μητρικής μου αγάπης και οι δυνάμεις που έχω για σένα, δεν μετριούνται. Και σ' αντάλλαγμα μου χάριες δίνεις την αγάπη και το σεβασμό που μπορεί να προσφέρει ένα παιδί στη μητέρα του. Με πόσο ελκυστική τόνος, τη στιγμή του θανάτου του πατέρα σου, μου δόθηκες ότι θα φροντίσει να είμαι πάντοτε περήφανη για σένα! Και τώρα σε κατηγορούν για κλέφτη... ότι άτιμους την οικογένειά μας!... Αν ήταν αλήθεια αυτό, θα σκοτώνονταν. 'Αλλ' αφού μου έρχεται στην ψυχή του πατέρα σου ότι δεν είσαι ένοχος, σε πιστεύω. Θα ήταν φοβερό ν' αποδειχθεί ότι μόνον κλέφτης αλλά και έπιόρκος. Είναι αδύνατο να πιστέψω για σένα τέτοια πράγματα, έχω πεπονηθεί ότι είσαι άθωος... Υπερασπίσου καλά τον εαυτό σου, αποδείξε την αθωότητά σου, μην αποθαρρυνθείς... Σου στέλνω λίγο φρέσκο βούτυρο και μερικά γλυκά, γιατί δεν θέλω ν' αδυνατίσεις στη φυλακή...»

★

«Ετσι είναι πάντα οι μητέρες. Δεν ξέρουν ότι ένα παιδί στη ζωή είναι σαν ένα χαρτίνο παρακάκι που το αφήνουν στη διάθεση του ποταμού. Κυλά όπου το σπρώχνει η τυφλή δύναμις του ρεύματος, ενώ, από την όχθη, εκείνος που το έριξε στο ποτάμι, είναι ανίσχυρος πιά να το βοηθήσει και υψώνει τα χέρια του προς τον ουρανό για να προσευχηθεί για τη σωτηρία του. Η πεπονησί μου, ως εισαγγελέως, περί της ένοχής του κατηγορούμενου ήταν ακράδαντη. Ο Λουδοβίκος Σαρλέ είχε κλέψει το πορτοφόλι ενός συντρόφου του. Δεν το ομολογούσε, αλλά η ανάκριση είχε συγκεντρώσει τέτοιες αποδείξεις, ώστε να είναι υπερβέβαιη για την ένοχότητά του. Θα ζήτησα λοιπόν την καταδίκη του. Λύσις σκληρή, βέβαια, για τη μητέρα, αλλά τι να γίνει; Θ' αφήνουμε ελεύθερους όλους τους ληστές επειδή θρηνούν οι μητέρες των;

Με νευρίζουν, άλλωστε, αυτοί οι κατηγορούμενοι, που την ημέρα της δίκες των κουβαλούν στο δικαστήριο όλη την οικογένειά τους, τις γυναίκες, ιδίως, με την έντολη να κλαίει διαρκώς για να συγκινήσουν τους δικαστές. Η μέθοδος αυτή είναι ανήθικη.

Γι' αυτό σκληρά διατάσσει εντύπωση όταν την ημέρα της δίκες του νεορού Σαρλέ είδα μεταξύ των μαρτύρων και τη μητέρα του.

— Αν ο κ. εισαγγελέως δεν έχω αντίρρησης, είπε ο συνήγορος του νέου, παρακαλώ το δικαστήριο ν' ακούσει και τη μητέρα του κατηγορούμενου, η οποία θα μάς δώσει αρκετές πληροφορίες για τη μέχρι τούδε διαγωγή του γιου της.

— Σύμφωνα, απάντησε όχι και πολύ έν-

θουσιασμένος, ενώ συγκρόνως σκεφτόμουν:

«Θα προσπαθήσει κι' αυτή να μάς συγκινήσει με τα δάκρυά της, όπως και πο-σες άλλες. Είνε, λοιπόν, τόσο άκαρδος αυτός ο Σαρλέ ώστε να εκθέτει τη μητέρα του στην ταπείνωση και στον πόνο που θα δοκιμάσει, όταν πεισθεί ότι ο γιος της παρ' όλους τους όρκους του, είναι πράγματι κλέφτης;... Ίσως έχει εμπιστοσύνη στη δύναμη των επιχειρημάτων του κι' ελπίζει να αθωωθεί... Μάταιες όμως προσπάθειες, τις οποίες παρακολούθησα προηγουμένως με βλέμματα ειρωνικά... Σε λίγο θα συν-τρίψω τα σοφιστικά επιχειρήματά του, τι-σω από τα όποια προσπαθεί να οχυρωθεί αυτός ο παλιανθρωπάκος».

★

Η μητέρα του κατηγορούμενου έκληθη κατόπιν να καταθέσει ενώπιον του δικαστηρίου ότι ηξερε. Ήταν μία ψηλή γυναίκα, της οποίας το βασανισμένο κι' αδυνατισμένο πρόσωπο είχε τα ίχνη κιλών πληγών. Φάνηκε όμως αξιοσημείωτος, πόσους να ικετεύει το δικαστήριο και περιόρισε απλώς να ζητήσει «δικαιοσύνη», για το παιδί της, που ήταν άθωο, το ένοιωσε, το ήξερε, το έρχετο με μία πεποίθηση που την άντλούσε από την πονεμένη καρδιά της.

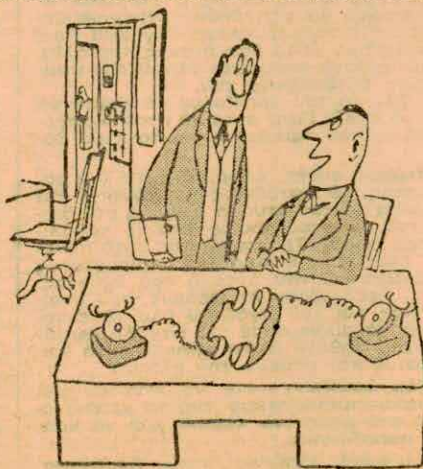
Σεβόμενος την δόνη της απέφυγα να παραπονήσω ότι τα αίσθηματικά αυτά επιχειρήματα δεν είχαν καμιά πραγματική αξία για το δικαστήριο, το οποίο ήθελε αποδείξεις και όχι κλάματα και όρκους. «Αλλάς με μία ματιά έπεισθηκα ότι και οι δικαστές, συνθηματικοί α' αυτά τα πράγματα, συμπεριζόνταν τη γνώμη μου. Κατόπιν ήρθε η σειρά μου να υποβάλω ο' έρωτησεις τον κατηγορούμενο. Είχα προ-τοιμάσει μία σειρά επιτιπιδίων ερωτησίων, με τις οποίες θα έδωχα την αλήθεια από τη σκοτεινή γωνία της ψυχής του Σαρλέ.

Ο κατηγορούμενος δέχθηκε με θάρρος τη μονομαχία αυτή. 'Αντί να οχυρωθεί δειλά πίσω από το «δεν ξέρω» και «δεν θυμώμαι» στα όποια καταφεύγουν οι περισσότεροι των ένοχων κατηγορουμένων, με αντίμετρώσε με ψυχραιμία, και μ' όλη τη δύναμη της μετριάς διανοητικής του ικανότητας προσπαθούσε να δίνει στις απαντήσεις του έναν τόνο σαφηνείας και ειλικρίνειας, για να πείσει τους δικαστές.

Μα εγώ είχα άρξοις το ερωτηματολό-γιο μου από πολύ μακριά, τον ανάγκαζα να μου δίνει απαντήσεις για χίλιες δυο μικρολεπτομέρειες προηγουμένες να τον οδηγούσαν οιασδήποτε ο' αντιφάσεις που τονιζόμενες κατόπιν από μένα θ' αποτελούσαν την ομολογία ότι ψεύδεται. Κι' έθελα καθόρα ότι παρασυρόμενος από τις ερωτήσεις μου οερόνταν λίγο λίγο, χωρίς να το καταλάβει στην παγίδα, την όποια του έστεινε η πανουργία του επαγγελματούργου. Σας σκαράει η λέξις πανουργία; Θα έλεγα μήπως οι δικαστές, οι επιφορτισμένοι να προστατεύουν το πορτοφόλι σας, την τιμή σας και τη ζωή σας να είναι άφελεις και άνοητοι για να κοροϊδεύονται από τους εξυπνότερους κατά κανόνα, και παμπόνηρους κακοποιούς;

★

Όπως ο κυνγός, που βλέπει τη λεία

ΤΑ ΘΛΑΣΩΝΑ

— Και τώρα, ως τα κανονίζουν με-ταξύ τους!...

του να τρέχει κατ' εθείαν προς την παγίδα που της έχει στήσει, έτσι κι' εγώ έβλεπα τον κατηγορούμενο να πιάνεται στα δίχτυα μου, γι' αυτό δεν βιαζόμουν καθόλου στις ερωτήσεις μου.

Σε μία στιγμή όμως γύρισε το βλέμμα μου και κύτταξα τη μητέρα του. Τι παθητική φυσιογνωμία, πόσο αναστατωμένη και αξιολύπητη! Όλα τα ίχνη του ψυχικού απαράγμου είχαν αποτυπωθεί στο πρόσωπό της: φρύδια λοξά, στόμα σφικτοκλεισμένο, ρουθούνια που έτρεμαν, μάτια υγρά, ρυτίδες του μετώπου που σκηνιζόταν τολίγωνα και πρό πάντως έκείνη η κλωμόδα που φέρνει στο πρόσωπο η απογοήτευση.

Η γυναίκα αυτή, που έζηπνη από γ' γιο της, καταλάβαινε το νόημα των ερωτήσεων μου, ήμουν βέβαιος γι' αυτό. Ένα σκληρό φως πλημμύριζε τα δακρυ-μένο μάτια της.

Θεέ μεγαλόδυναμει! Ήταν λοιπόν αλήθεια ότι το παιδί της είχε καταπνίσει λυποδύτης;...

Και είπα όρκιστή ψέμματα στην ψυχή του πατέρα του;... Όπως έτοιμάζεται κανείς να δεχθεί στον τραχύ του τον μαχαίρι της λαιμητόμου έτσι και εκείνη η δυστυχ η μητέρα, γαντζωμένη στον πάγκο που καθόταν, περιμενε τη συνέχεια των ερωτησίων μου που οδηγούσαν το παιδί της στην ατιμωτική ομολογία της ένοχότητάς του.

Αλλά οιασδήποτε είδα το συνεσπασμένο πρόσωπό της να χαλαρώνεται και στην έκφρασή του να ζωγραφίζεται αλληλοδια-δόχως η αγωνία, η αμφιβολία, η έλπιδα, η χαρά...

Γιατί εγώ είχα χαλαρώσει την άλυσή-δα των ερωτησίων μου. Δεν ήθελα πιά ν' αποδείξω την ένοχότη του κατηγορουμένου και να τον εξαναγκάσω να ομολογή-ση. Η δόνη της μητέρας με λύνει. Κι' όπως το κυνηγημένο αγρίμι που βρίσκεται μία διεξόδο ελεύθερη και ξεφυγεί την παγίδα του κυνηγού που κουράστηκε και χαλαρώνει την καταδίωξη, έτσι κι' εγώ άφρασα τον κατηγορούμενο να ξεφύγει από το δίχτυ των ερωτησίων μου και να επι-μείνη στην αθωότητά του. Κύτταξα τους δικαστές: 'Επαιρναν τη γνώμη μου φυσιογνωμικά που συνήθιζαν όταν έπρόκειτο να εκδώσουν αθωωτική απόφαση.

(Προδύσατε το καθεκόν σας!) Θα μπορούσα. Έπρεπε, λοιπόν, να σκοτώσω τη μη-τέρα για να τιμωρήσω το γιο;

ΖΑΚ ΜΑΡΕΝ

70 εκατομμύρια δολάρια στο βυθό της θαλάσσης

Σε μικρή απόσταση από τις ακτές του Μιαμί, ένας δύτες ανακάλυψε τελευταία το ναυάγιο ενός ιστιοφόρου, που φαίνονταν ανέπαφο σχεδόν στο βυθό της θαλάσσης. Όπως εξακριβώθηκε πρόκειται για το Ισπανικό πλοίο «Σάντα Ρόζα» που βυθίστηκε στο μέρος αυτό το 1768, ενώ μετέφερε ένα φορτίο με χρυσάφι από το Μεξικό στην Ισπανία. Η αξία αυτού του χρυσού υπολογίζεται σήμερα σε 70 εκατομμύρια δολάρια.

Ο τυχερός δύτες θα πάρει ένα σεβά-στο ποσό από αυτόν τον απροσδόκητο «θησαυρό».

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

«... Νέος καθώς πρέπει, ευκάτα-στατος, ζητεί αλληλογραφία με δεσποινίδας, αποθλέπων εις γά-μον...».

ΤΟΝ ΕΠΛΗΡΩΣΕ με το ίδιο νόμισμα

Η Ιστορία που θα σας διηγηθώ είναι αληθινή. Μου τη διηγήθηκε ένας έφημος. Τώρα πως αυτός ο έφημος κάθισε να διηγηθεί σε μένα κάτι που του είχε εξομολογηθεί ένας ένοργος του; Του υποσχέ-θηκα να μη ζητήσω να μάθω απ' αυτόν ποτέ το όνομα των ήρώων της ευθυμίας αυτής Ιστορίας.

Η σκληρή διαδραματίζεται στο Λονδίνο. Ο κύριος Χάρυ Πίτερ είναι ένας από τους μεγαλύτερους τρα-πέζιτες κι' έχει διαθέσει τα χρήματά του στην 'Αμερική και στην 'Αγ-γλία σε διάφορες επιχειρήσεις.

Ο κύριος Πίτερ όμως παρ' όλο που είναι τυχερός στις επιχειρήσεις του στάθηκε άτυχος στη γυναίκα που έχει παντρευτεί.

Βέβαια η κυρία Πίτερ είναι κι' αυτή πάρα πολύ πλουσία, αλλά είναι συγκρόνως μία από τις πιο άτυχες γυναίκες της 'Αγγλίας. Έτσι ο κ. Πίτερ ζητάει άλλοι τις άδονες του έρωτος.

Έπειτα όμως ο κύριος Πίτερ είναι πάρα πολύ θεοφοβούμενος, παρὰ πρώτη φορά που άπαισε τη γυναι-κα του, θέλησε να εξιλεωθεί για το κακό που διέπραξε κάνοντας μία μεγάλη αναθεσργία.

Σκέφθηκε πολύ γι' αυτό. Και τέ-λος πήρε το αυτοκίνητο του και πή-γε να βρει το διευθυντή ενός νοσο-κομείου που ήταν φίλος του.

— Πάρτε, του είπε μία επιταγή κι-λών λίγων. Θα τις διαθέσει για ένα κρεβάτι δωρεάν θεραπείας στο νοσοκομείο σου.

Ο διευθυντής τον ευχαρίστησε για τη γενναία χειρονομία.

Κι' ο τραπέζιτης μας άνακουφι-σμένος πλέον σκέφθηκε το ωραίο προσωπικό εκείνης για την όποια κολάστικε.

Ήταν μία μικρούλα πολύ τσακπι-να. Την έλεγαν 'Ιουλιανή. Τι γλυ-κά που φιλούσε!

Γύρισε λοιπόν έξωφρα και είπε στο διευθυντή του νοσοκομείου:

— Δώστε ένα όνομα σ' αυτό το κρεβάτι... π.χ. κρεβάτι της 'Α-γίας 'Ιουλιανής.

— Φραίσ ιδέα! είπε ο γιστρός.

Και ο τραπέζιτης έφυγε ευχαρι-στημένος. Το όνομα της ωραίας που είχε γνωρίσει θα έμενε χαραγμένο πάνω σ' ένα κρεβάτι νοσοκομείου. Τι βολικά που ήρθαν τα πράγματα!...

★

Όταν άμαρτήση κανείς μία φορά ξαναπέφτει εύκολα στην ίδια άμαρ-τία. Έτσι ο τραπέζιτης Πίτερ, ξανα-πήγε τον έφημο μίνα στο νο-σοκομείο κι' έδωσε άλλο ένα τοκέ στο διευθυντή με την παράκληση να τοποθετηθεί σε μία αίθουσα ένα ά-κόμη κρεβάτι με το όνομα της 'Α-γίας Ευφροσύνης.

Η Ιστορία αυτή συνεχίστηκε. Κά-θε τόσο ο κ. Πίτερ μουντάρει και έδινε χρήματα για νέα κρεβά-τια με νέα όνοματα. Έτσι που στο τέλος ο διευθυντής του νοσοκομείου σκέφθηκε ν' άφιερώσει μία δόκληρη αίθουσα ειδικώς για τα δωρεάν κρεβάτια του τραπέζιτη Πίτερ.

— Είκοσιπέντε κρεβάτια, μέσα σ' ένα χρόνο! Θα γράψω το όνομα σας μεταξύ των μεγάλων ευεργε-τών του νοσοκομείου, είπε μιά μέρα ο διευθυντής στον τραπέζιτη.

Και πράγματι το Διοικητικό Συμ-βούλιο συνέλαβε έκτακτως σε λίγες μέρες κι' έδωσε μιά μικρή γιορτή προς τιμήν του έντιμώτατου κυρίου

Πίτερ, του όποιου το παράδειγμα εύχθηκε να μιμηθούν και άλλοι φι-λανθρωποι.

★

Ένα πρωί ο κύριος Πίτερ είπε στη γυναίκα του ότι θα έρευνε για το Παρίσι και ότι θα έμενε εκεί καμιά δεκαριά ημέρες για κάτι πολύ σπουδαίες υποθέσεις.

Η κυρία Πίτερ, όμως η όποια εί-χε μυστική τα κατορθώματα του άν-δρός της ανέθεσε σ' ένα πρακτο-ρείο πληροφοριών να παρακολουθή-ση τον τραπέζιτη. Έτσι κάθε τόσο το πρακτορείο έστελνε στην κυρία Πίτερ μιά έκθεση. Όπως π.χ. την κάτωθι:

«Ο κ. Πίτερ άνεχώρησε διά Μάν-τσεστερ. Έγινωρίσθη εις το ξενοδο-χείο με την καμινέρια 'Εδελν. Σκέσεις τρυφερές. Συναντώνται σ' άλλο ξενοδοχείο και στο σπίτι της καμινέριας. Έπιστροφή εις Λονδί-νον. Ο κύριος Πίτερ έδωσε έπιτα-γήν 1000 λίρων για ένα κρεβάτι εις το νοσοκομείο Α... Το κρεβ-βάτι φέρει το όνομα της 'Αγίας 'Ε-δελν».

Ότε για κάθε γυναίκα που έ-γνώριζε ο άνδρας της, έδινε χίλιες λίρες στο νοσοκομείο για ένα κρεβ-βάτι και το κρεβάτι έπαιρνε το ο-νομα της φιλενάδας του.

Η κυρία Πίτερ έδωσε έντολη να συνεχισθεί η παρακολούθηση εκ με-ρους του αντιπράσπου του πρακτο-ρείου πληροφοριών.

Έτσι έλαβε σε λίγες μέρες ένα τηλεγράφημα διά του όποιου την πληροφορούσαν ότι η νέα κατάκτη-ση του συζύγου της είχε γίνει σ' ένα καμινέρ, κι' ότι η νέα όνομα-ζόταν Μάρθα.

Και πράγματι ο κ. Πίτερ μόλις έ-πέστρεψε στο Λονδίνο, πήγε άμέσως στο διευθυντή του νοσοκομείου για να προσθέσουν στο θάλαμό του άλ-λο ένα κρεβάτι με το όνομα της 'Αγίας Μάρθας.

— Ό! είδα έξιέπαινος! του είπε ο γιστρός.

— Αφάστε τους έπαινους, παρακα-λώ, είπε ο κ. Πίτερ.

— Πολύ καλά, θα γίνει κι' η νέα έπιθυμία σας, κύριε Πίτερ. Αφού θ-μώς με τιμήσατε σήμερα με την έ-πισκεψή σας, επιτρέψατέ μου να σας κάνω μία έκκληση. Είμαι βέβαι-ος ότι θα σας ένδοξοίσι. Θέλετε να περάσετε στο διπλανό διάδρομο, στο θάλαμο 37;

Ο κ. Πίτερ άκολούθησε τον διευ-θυντή του Νοσοκομείου και σταμά-τησε στο κάτωθι ενός δόκληνου-γού θάλαμο με 93 κρεβάτια.

Τότε ο διευθυντής ύποκληθηκε έμ-πρός του και του έξηγησε:

— Είμαι ευτυχής, άγαπητέ κ. Πί-τερ, που σας παρουσιάζω το θάλαμο αυτό. Τον ίδρυσε η κυρία Πίτερ και με έξουσιοδότηση να σας τον παρουσιάσω την ημέρα άκριβώς που θα μάς έκάνετε δωρεάν ένοχο νέου κρεβατιού. Η κυρία Πίτερ μιμήθη-κε το παράδειγμα σας, καθώς θα ήθελε. Και πάνω από κάθε κρεβάτι μάς είπε να βάλουμε και από μία πι-νακίδα με τα όνομα 93 αγίων. Τον άγιου 'Ιωάννου, του άγιου Ιωακίμου, του άγιου Πατριάρχου κλπ. Πολύ προ-κομμένη η γυναίκα σας! Πολύ με-γαλόψυχη!... Για σκεφθείτε...

Ένενηντρία κρεβάτια, ένενηντα-τρεις άγιοι!...

Ο κ. Πίτερ έννοιως παραξάλη. Του ήρθε να φωνάξει:

— Ένενηντα τρεις προδοσίες!...

Ένενηντα τρεις έρασι!...

Μα συγκρατήθηκε. Θόρεσε κατακόκκινος το καπέλο του κι' έφυγε χωρίς να χαίρειση τον ένδοξοισμένο διευθυντή, μου-μυρίζοντας έξωλας.

— Ένενηντρία κρεβάτια!... Την άλθια... με ξεπέρασε... μουδάλε τα γυαλιά!...

ΜΑΡΙΟΝ ΖΙΑΜΠΕΡ

Ένα νέο άθλητικό ρεκόρ

Ο 'Ελβετός άθλητής Λέ Γκάλ έ-σπυεως έσάκτως ένα καταπληκτι-κό ρεκόρ, που είναι και παγκόσμιο στο είδος του. Ο Λέ Γκάλ έσπυε με τα δόντια του δυο τροχιοδρομικά όχηματα βάρους 30.240 κιλών.

Ο περίφημος αυτός άθλητής φη-μίζεται για την άπλοπότη του και τον ήπιο χαρακτήρα του. Πρόκειται μάλιστα να παντρευτεί σε λίγο και-ρό μιά άμορφη και κομψή νέα της Λουκέρνης.

«ΣΙΛΙΚΟΝ»,

μιά δαυματοουργός ουσία

Θα άναστατώσει τη σύγχρονη τεχνική

Πρίν από λίγο καιρό, ο διευθυντής του διαφημιστι-κού τμήματος της «Τζένεραλ 'Ελεκτρικ Κομπανυ», στη Νέα 'Υόρκη, άνοιξε ένα πακέτο με τοιγάρα και έβρισκε δόκλητρο το περιεχόμενο του μέσα σ' ένα δοχείο με νερό. Έπειτα άρχισε να βγάξει ένα-ένα τα τοιγάρα και να τα προσφέρει σε μερικούς δημο-σιογράφους, που είχα συγκεντρώσει στο γραφείο του, λέγοντάς τους να τα άναψουν και να τα κα-πνίσουν. Πράγμα παράξενο: αυτά τα τοιγάρα δεν είχαν ούτε ίχνος νερού επάνω τους. Μόνον ο κα-πνός στις δυο άκρες των ήταν λιγάκι βρεγμένος. Θάυμα ή ταχυδακτυλουργία; Όύτε το ένα, ούτε το άλλο. Το φαινόμενο αυτό ώφειλετο άπλούστα-τα στο ότι τα τοιγάρα που προσέφερε ο διευθυντής της «Τζένεραλ 'Ελεκτρικ» στους προσκεκλημένους του είχαν έκτεθι προτίτερα στην έπιδραση άτμών «οιλικόν» που είναι μιά καινούργια μορφή συνθετι-κής ρητίνης.

Στη βάση αυτού του μίγματος, που πρόκειται να άναστατώσει όλη τη σύγχρονη τεχνική, αλλά και αυτή άκόμη την καθημερινή ζωή μας, βρίσκεται πε-τρέλαιο, κοινή άμμος και σκουριά μετάλλων. Οι μορφές που μπορεί να πάρει είναι άπειρες και άρ-κίζουν από τον άπλο άτμό για να φθάσουν σε μιά ουσία που έχει την σκληρότητα του γρανιτού.

Αλλά θα αντίληφθετε καλύτερα πόσο πολύτιμη ουσία είναι το «οιλικόν», όταν σας άναφέρω μερικ-κές από τις χρήσεις του, που θα γίνουν σε λίγο κτήμα όλης της άθρηυπότης.

Η άπλούστερη από αυτές είναι ότι κάνει το κοινό χαρτί όλοτελο άδιόδρομο και του δίνει μιά άου-νιθιστή άντοχή και στερεότητα.

Άκόμη και τα παπούτσια και τα ρούχα μας θα μπορούσαμε να εκθέσουμε στην έπιδραση άτμών «οι-λικόν». Θα γίνονταν τότε αδιόδρομοι και η βροχή θα κυλούσε πάνω τους, χωρίς να εισχωρή στο έσω-τερικό τους. Το άξιοσημείωτο είναι ότι οι άτμοι του «οιλικόν» δεν αλλοιώνουν ούτε το χρωματισμό, ούτε την έξωτερική εμφάνιση του ύφασματος ή του δέρματος, που διατηρούνται στην κατάσταση που ήσαν πρίν, σαν να μην συνέβη τίποτε.

Έάν περάσουμε το «οιλικόν» πάνω σε μιά έφημε-ρίδα και κατόπιν δακίμω πάνω ένα λευκό χαρτί, οι τυπογραφικοί χαρακτήρες θα τυπωθούν πάνω σ' αυτό.

Το «οιλικόν» άποτελεί έπίσης μιά άνεξίτηλη βαφή για τα «ραντιατέρ» των αυτοκινήτων και δίνει ένα θαυμάσιο λουστράρισμα στην καροσερί των, που δεν έμπεράζεται από τίποτε.

Έάν τώρα έλθουμε στις τεχνικές χρησιμοποίησεις του «οιλικόν», θα ίδουμε ότι το πεδίο που άνοι-γεται μπροστά του είναι άπέραντο.

Προτίτερα, ένα αεροπλάνο που δίσχιζε ένα νέ-φος κινούνταν με άσχη την έπαφή του με τον ύ-πολοιπο κόσμο, γιατί ο άσύρματός του, έπηρεα-ζόμενος από την ύγρασία, σταματούσε άμέσως να λειτουργεί, παρά την άποιομωτική πλάκα από πορ-σελάνη που τον προστατεύει.

Και σ' αυτή την περίπτωση είναι άρκετό να έκτε-θι η συσκευή του ασύρματου στην έπιδραση άτμών «οιλικόν» για να άποφύγετε όλοτελο αυτός ο κίν-δυνος.

Το «οιλικόν» μπορεί να παρουσιάσει έπίσης με τη μορφή ενός είδους βαζελίνης, που έχει άξιο-θαύμαστα ιδιότητες. Γιατί δεν στερεοποιείται ούτε σε θερμοκρασία 40 βαθμών ύπὸ το μηδέν και δεν μεταβάλλεται σε ύδαρη ουσία ούτε σε θερμοκρασία 400 βαθμών ύπὸ το μηδέν.

Μπορεί συνεπώς να αντικαταστήσει τα όρυκτά έ-λατα που χρησιμοποιούν τα αεροπλάνα.

Γιατί, με τις σημερινές λιγνιτώδεις ταχύτητες των αεροπλάνων, που περνούν μέσα σε διάστημα λε-πτών της ώρας μόνο από μιά τροπική περιοχή σε μιά πολική άτμόσφαιρα, η σύσταση ατμών των έ-λαιων υφίσταται ουσίως μεταβολές, που φέρνουν σε πραγματική άμηχανία και κάποτε σε αδιέξοδο τους αεροπόρους.

Αλλά και τα σύγχρονα ύπερφορεία του άέρος δεν θα μπορούσαν να λειτουργήσουν, αν δεν είχαν έφευρεθεί το «οιλικόν», που χρησιμοποιείται για τις άπαραίτητες συγκολλησεις πάνω στο σκελετό και τη μηχανή των. Γιατί η τρομακτική ταχύτης που αναπτύσσονται άπειλεί να τα διαλύει σε κάθε στιγμή και να τα μεταβάλει σε χίλια κομμάτια. Με τη νέα ουσία ο κίνδυνος αυτός άπομακρύνεται άπλόυστα.

Μιά τελευταία χρησιμοποίησις του «οιλικόν» είναι η κατασκευή ενός νέου τύπου καουτσούκ, που είναι πολύ άνατέρα και από το φυσικό και από το συν-θετικό καουτσούκ που κατασκευάζονται ως τώρα.

Το νέο αυτό καουτσούκ είναι πραγματικά άφθαρτο γιατί δεν έμπεράζεται καθόλου ούτε από τις άκτι-νες του ήλιου, ούτε από την τριβή πάνω στο έδα-φος, που άποτελούν τις κυριότερες άλλες της φθο-ράς των ελαστικών των αυτοκινήτων. Έτσι το προ-βλημα των ελαστικών θα πάψει να ύπάρχει για τα αυτοκίνητα του μέλλοντος, που θα περνούν χρόνια δόκλητρα με τα ίδια ελαστικά, χωρίς να έχουν άνάγκη να τα αντικαταστήσουν.

ΡΕΝΕ ΜΠΕΣΤ

νούσε ακόμη τώρα, και γι' αυτό αναζητούσε τη μοναξιά.
Για πρώτη φορά σήμερα, ένοιωθε ήσυχη την ψυχή του, σαν ξαναγεννημένη. Και σκέφθηκε να κάνει τον περίπατό του εκείνο στο πάρκο του Σαίν-Κλου.

Κατοικούσε σ' ένα μικρό ιδιόκτητο σπίτι της όδου Νανσυόν. Τον υπηρετούσαν ένας καμαριέρης κι ένας σωφέρ, παλληκάρια νερά, έξυπνα, αποφοιστικά κι' αφοσιωμένα, ένας θυρωρός καθώς επίσης και μια ικανή μαγειρίσα, που ήξερε να ικανοποιή τη λεπτά γαστριμαργικά γούστα του.

Κορσάι είχε στον καμαριέρη του, όταν έμπηκε για το καθημερινό του μασάζ, Μά ελαιοποιήσης τον Πιλού διότι θα φάμε σήμερα το μεσημέρι στο Σαίν-Κλου. Θα φύγω με τις 10.

Πραγματικά, λίγο αργότερα, ανέβηκε στο αυτοκίνητό του. Στο βολάν καθόταν ο Πιλού, με την ασυρτηρή στολή του. 'Ο Κορσάι βρισκόταν δίπλα του.

Μόλις όμως ξεκίνησε το αυτοκίνητο, ο Σαινκλαίρ άνασκηώθηκε λίγο και φώναξε:

— Άντ!

Μέσα απ' το σπίτι ακουγόταν ένα κουδούνισμα τηλεφώνου. 'Ο Σαινκλαίρ άναγνώρισε τον ήχο του: "Ήταν ένα ιδιαίτερο τηλεφώνημα, που έπικουνοσε με το γραφείο του πολιτικού 'Αλεξάνδρου Πριγιάν, στενό φίλου του Σαινκλαίρ, που είχε γίνει τότε πρωθυπουργός. 'Ο Πριγιάν το χρησιμοποίησε σε ειδικές μόνον και σπουδαιότερες περιπτώσεις.

— 'Ο Νυκτάλως ξαναγύρισε στο γραφείο του και πήρε το ακουστικό.

— Εσύ είσαι, Ζάν; του είπε ο Πριγιάν. Μπορείς ναρήξ τώρα αμέσως στο σπίτι μου;

— Έρχομαι, απάντησε λακωνικά ο Σαινκλαίρ.

Κατέβηκε πάλι, πήδησε στο αυτοκίνητο του και είπε στον Πιλού:

— Γρήγορα, στο σπίτι του κυρίου Πριγιάν!

— Επείσε σ' ένα τέταρτο της ώρας, 'Ο Πριγιάν δεν περίμενε α-υπόμονα.

Χήρος από 3 χρόνια, ζούσε μαζί με το μοναχογιό του 'Ανρύ. Ένα όρατο, γερό κι' έξυπνο παιδί 10 ετών, που το άναυτοσε περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο.

Τι έχεις, Θεέ μου; φώναξε ο Σαινκλαίρ, βλέποντάς τον.

— 'Ο Πριγιάν ήταν χλωμός, άναστατωμένος, με μάτια που έλαμπαν από πυρετό. Φαινόταν ότι τον βασάνιζε κάποιος μεγάλος πόνος.

ΗΛΙΑΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

Χειρουργός — οδοντίατρος
Δέχεται καθ' έκτασιν και επί συνεντεύξει.

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 34

Τηλ. 26.908

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ — ΚΑΛΤΣΕΣ

Σε μεγάλη ποικιλία

και λογικές τιμές

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΘΗΣΕΩΣ 17

Άνοικτη 8 π.μ. — 6 μ.μ.

CREME GASTON

Διατηρήσατε την φρεσκάδα της νεανικής σας επιδερμίδος μεταχειριζόμενοι την ειδικήν καλλυντικήν κρέμαν GASTON, εξαιρετικόν προϊόν του βραβευθέντος 'Ινστιτούτου GASTON, εκ του οποίου παρ' ειδικής δερματολόγου δύνασθε να λάβετε άφραν άσπρησ διά την διατήρησιν του δέρματός σας, έκαστον Σάββατον μ. μ. Πατιόλων 151. Πολυκατοικία Κουκούλη άριθ. 1.

τόν όποιο συγκρατούσε με τη δύναμη της βελήσεώς του.

— Μου συμβαίνει κάτι φοβερό! είπε. 'Ο 'Ανρύ πεθαίνει σιγά-σιγά, στραγγαλισμένος!

— Τι έκανε λέει; φώναξε ο Σαινκλαίρ, πηδώντας όρθιος.

— Άκουγε και μη με διακόπτης. Οι στιγμές είναι πολύτιμες.

— Ξέρεις ότι, από 10 ημέρες τώρα, η Γαλλία απειλείται από γενική άπαιργία, ύποκινήμενη απ' τις κομμουνιστικές οργανώσεις. Οι μεταλλωρύχοι έχουν ήδη άπεργήσει. Σήμερα το μεσημέρι, θα γίνει μία σύσκεψις των αντιπροσώπων των εργατών, των εργοδοτών και της Κυβερνήσεως. Την προετοιμασία έχω, ό όποιος και θα προσεδρεύει, είμαι δέ βέβαιος ότι θα επιτύχω μία καλή συμφωνία. Άδριο, η γενική άπαιργία θα έχη ματαιωθεί κι' η έργασία θα έχη ξαναρχίσει, στήριξημένη σε καινούργιες βάσεις. 'Η χώρα μας θα έξασφαλήσει μία κοινωνική γαλήνη, τουλάχιστον για δέκα χρόνια.

— Τό πιστεύω, γιατί σε ξέρω.

— Αφ' ότου λοιπόν έχει προαναγγελθεί αυτή η σύσκεψις, δηλαδή από 10 ημέρων, λαμβάνω καθημερινώς ένα γράμμα... Νά, διάβασε αυτό που έφτασε σήμερα.

— Όμοια ήσαν και τα άλλα.

Κι' ο Πριγιάν έδωσε στο Σαινκλαίρ ένα γράμμα. 'Εκείνος το πήρε και διάβασε:

«'Αλέξανδρον Πριγιάν — Πρωθυπουργόν.

— Παρατηρήθηκε από την ιδέα της συσκέψεως. 'Αρνηθήτε την συνδρομή σας στο έργον του συμβεβασμού εργατών και εργοδοτών.

— Άλλωως, ό γιός σας 'Ανρύ, τον όποιο στραγγαλίζω σιγά-σιγά κάθε έξη ώρες, θα πνιγί τελείως, θα πεθάνη, το μεσημέρι της 7ης Μαΐου.

— Έωςότου.

— 'Ο Σαινκλαίρ έμεινε άκίνητος κι' άμίλητος για μερικά λεπτά. 'Επειτα κύταξε κατόπιν τον φίλο του και είπε ξερά:

— Μήπως είναι άσχημη φάρσα; 'Ο Πριγιάν κούνησε άρνητικά το κεφάλι του κι' απάντησε, προσπαθώντας να μείνει ήρεμος:

— Τέσσερες φορές την ημέρα, πρωί, μεσημέρι, απόγευμα και βράδυ, ό μικρός μου 'Ανρύ νοιώθει να του σφίγγουν δυνατά το λαιμό άόρατα χέρια!

— Ναι, θα σε πιστέψω!

— Και θα πιάς να κάμης το καθήκον σου με ήσυχη ψυχή;

— Ναι, ναι!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Φάρμακο για την πίεσι

Ένας χημικός έδωλε απ' τα φύλλα του καπνού μία χημική ουσία, που θα σώση ίσως τη ζωή πολλών αρρώστων που ύποφέρουν από πίεσι. 'Η ουσία αυτή δυναμώνει τα τριχοειδή αίμοφορα άγγεία, που είναι πολύ αδύνατα σ' όσους πάσχουν από πίεσι. Περιέχεται σ' όλα τα είδη του καπνού, όχι όμως στο πράσινα φύλλα του. 'Υπάρχει δέ σε μεγαλύτερη ποσότητα στις καλύτερες ποιότητες. Δεν άπολείεται λοιπόν ν' άρχίσουν οι καπνιστές να συνιστούν σ' όσους πάσχουν από πίεσι, να καπνίζουν πολύ για ν' άνακουφισθούν...

Ο πρωταθλητής του 'ανυστηριού

— 'Ο «πρωταθλητής του νυστηριού» δεν είναι κανένας χειρουργός, αλλά ένας Άυστραλός κτηνίατρος, ό υπάτρος Ρόμπερτ Κ. Μάκ Λάρνεν, που ύπηρετεί στο στρατό κατοχής του Μιντανάο.

— 'Ο Μάκ Λάρνεν προσεβλήθη έσκάτως από όξεία σκωληκοειδίτιδα κι' έγχειρίσθηκε μόνος του, χωρίς μάλιστα να καταφύγν σε τοπική άνοαισθησία. Ξαπλώθηκε σ' ένα τραπέζι και με τη βοήθεια ενός φίλιπίνου, που κρατούσε ένα καθρέφτη επάνω από την κοιλία του, έκανε την έγχειρίσει μόνος του, με μία άφάνταστη ψυχραιμία!

— 'Η έγχειρίσει αυτή κράτησε ακριβώς τρεις ώρες.

Οι μέλισσες μιλούν...

— 'Ο Σουνδός ζωολόγος 'Ακε Χάνσον έκανε έσκάτως στο Πανεπιστήμιο του Λούντν μία εξαιρετικώς ένδιαφέρουσα ανακοίνωσι για το «βόμβισμα» των μελισσών και την έντασι του.

— 'Ο έπιστήμων αυτός έμέτρησε με τη σύγχρονη μέθοδο των καθοδικών άκτίνων αυτά τα «βόμβισματα» και βρήκε ότι ό ήχος που βγαίνει μία μέλισσα όταν πετάει έχει 255 δονήσεις στο δευτερόλεπτο και μπορεί να συγκριθί με τη μουσική νότα «μι», όταν το έντομο πλαιοιόζν σ' ένα λουλουδι με πολύ γλυκό νέκταρ. Κοντά σ' ένα νέκταρ λιγώτερο γλυκό, ό ήχος της μέλισσας έχει μικρότερον έντοσι. 'Επίσης, διαφορετικοί εί- σ' οι ήχοι που βγαίνει η «βασιλισσα».

— Με δυό λόγια, οι έπιστημονικές αυτές έρευνες κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι οι μέλισσες έχουν μία περιερχη και μυστηριώδη γλώσσα για να συνεννοούνται μεταξύ τους και ότι οι έντομολόγοι μπορούν να την καταλάβουν εύκολα με τα λεπτά έπιστημονικά όργανα που διαθέτουν σήμερα στα έργαστήριά τους.

— Σώπασε λίγο, κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Τις τρεις πρώτες ημέρες, παρακολούθησα το ύπερφυσικό αυτό φαινόμενο. Το βράδυ της τρίτης ημέρας, τηλεφώνησα στον καθηγητή Λουριέλ. Είχε όμως φύγει για την 'Ιταλία. Είδοποισα άμέσως την άστυνομία. 'Αρχισε μία γενική έπιλέψεσι των ταχυδρομικών γραφείων. Στάς 4, 5 και 6 Μαΐου, οι άστυνομικοί έπιασαν τρεις γυναίκες, 'Αλσάτες. Τις ύπέβαλαν άμέσως σε πιεστική άνάκρισι. Αυτές όμολογούσαν ότι είχαν ταχυδρομήσει τα γράμματα για μένα, ένεργώντας σε κατάστασι ύπνωτικής ύποδοξης. Δεν είχαν θέλσει δική τους, δεν θυμόντουσαν τίποτε.

— 'Επί τέλους, άπελπισμένος, τηλεφώνησα σ' εμένα.

— 'Επειτα από μία σύντομη, τρομερή σιωπή, ό Σαινκλαίρ είπε άπλά:

— Γιατί δεν ύπακούεις σ' αυτόν τον 'Εωςόφονο;

— Ποτέ! απάντησε ό Πριγιάν. Οι περιστάσεις, το γόητρό μου, το παρελθόν μου, οι κοινωνικές ιδέες μου, όλα μου το άπαγορεύουν. Είμαι ό μόνος άνθρωπος, που μπορεί να προσλάβει τώρα τη Γαλλία απ' τον κίνδυνο μιάς επαναστάσεως!

— Πήρε άλύγιστη στάσι και πρόσθεσε με βραχνή αλλά σταθερή φωνή:

— 'Ο γιός μου θα πεθάνη ίσως το πρωθυπουργός Πριγιάν θα προσεδρεύσθ στο σύσκεψι για τη συνένωσι κεφαλαίου και εργασίας!

— Κι' έπειτα; ρώτησε ό Σαινκλαίρ, άτάραχος πάντα.

— 'Ο πατέρας έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια του, συνταράχθηκε όλόκληρος από ένα λυγμό και κατόπιν φώναξε άποφασιστικά:

— 'Επειτα θα άφιερώσω όλη μου τη δύναμη, την περιουσία, τον πόνο, και το μένος, για να έκδικηθώ το δολοφόνο του παιδιού μου.

— 'Ο Νυκτάλως σηκώθηκε άπότομα, έσφιξε τα χέρια του φίλου του κι' είπε σταθερά:

— 'Εχεις έμπιστοσύνη σε μένα; 'Αν σού πω ότι ό γιός σου δεν θα πεθάνη, θα σε πιστέψω;

— Ναι, θα σε πιστέψω!

— Και θα πιάς να κάμης το καθήκον σου με ήσυχη ψυχή;

— Ναι, ναι!

— 'Ο Σαινκλαίρ γέλασε θριαμβευτικά και πρόφερε:

— 'Ε λοιπόν, φίλε μου, δεν θα πεθάνη το παιδί σου! Πές μου, που βρίσκεται τώρα;

— Στο δωμάτιό του, με τη μίς 'Ελεν, την 'Εγγλέζα δασκάλα του.

— Θα το πάρω μαζί μου.

— Όπως θέλεις! 'Αν πρόκειται να το σώσης, είνε στη διάθεσί σου.

— Δεν ξέρω πότε θα σου το επιστρέψω. Σε όκτώ μέρες, σε δεκαπέντε, σ' ένα μήνα... Πάντως, θα σου το φέρω ζωντανό! Μην άμφιβάλλεις καθόλου!

— Μα ξέρεις λοιπόν...; Μπορείς να μου εξηγήσης;

— Δεν έχωμε τώρα καιρό για λόγια. 'Αργότερα!

— 'Ο μικρός 'Ανρύ Πριγιάν άγαπούσε τον εθείο 'Σαινκλαίρ, που του έφερνε η του έστελεσε συχνά ωραιότατα παιχνίδια. Τον ύποδότηκε με χαρά. Τα μάτια του όμως είχαν μία έκφρασι φοβισμένη.

— Θα σε γιατρέψω εγώ, μικρέ μου, απ' αυτό που αισθάνεσαι τις τελευταίες ημέρες, του είπε εκείνος ένθαρρυντικά. Ξέρεις, ό μπαμπάς έπείπεμε σε σε πάρω μαζί μου, σ' ένα ωραίο ταξείδι με το αυτοκίνητο. Θα φύγουμε τώρα άμέσως.

— Το παιδί χτύπησε τα χέρια του μ' ένθουσιασμό και κρεμάσθηκε απ' το λαιμό του μεγάλου φίλου του.

— Τρία λεπτά αργότερα, ό Σαινκλαίρ ξαναβένισε στο αυτοκίνητό του, μαζί με τον 'Ανρύ και τη μίς 'Ελεν.

— 'Η ώρα είναι 9½, Πιλού, είπε στο σωφέρ του. Πρέπει να βρισκόμαστε στη Χάδρη στας 11½.

— Παρακάλεσε έπειτα τον Πριγιάν να στείλν άμέσως στην 'Εταιρεία του 'Ατλαντικού ένα τηλεγράφημα:

— 'Ετοιμάστε ύποδύχιον 'Ασμπάς δι' άμεσον άναχώρησιν και θέσάτε το εις διάθεσιν Σαινκλαίρ, όστις φθάνει εκεί ένδεκάτην και ήμισιαν.

— Πραγματικά, στας 11 και 22', το αυτοκίνητο έφθανε στο λιμάνι της Χάδρης. Σταμάτησε έμπρός στην προκυμια, όπου ήταν πλευρισμένο το «Λαμπάς». 'Ο Σαινκλαίρ πήδησε έξω και είδε άμέσως στη γέφυρα του ύποδύχιού ένα γνωστό του πρόσωπο.

— Σιζέρα! φώναξε.

— Σαινκλαίρ! απάντησε ό ύποπλοίαρχος. 'Εσύ εδώ;... Κι' αυτό το παιδί! Είνε δικό σου;... Το τηλεγράφημα που έλασα πρό όλίγου, δεν μου έδινε καμμία έ-ξήγησι...

— Άπλούστατα, φίλε μου! Θα πάρης στο ύποδύχιό σου τη δεσποινίδα και το άγόρατό, που είνε ό μοναχογιός του πρωθυπουργού Πριγιάν. Θα ξεκινήσης έπειτα άμέσως και θα διατάξης κατάδύσι. Το μεσημέρι ακριβώς, το «λαμπάς» πρέπει να βρίσκεται σε βάθος 100 μέτρων.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν

Έργαστήριον

Βερανζέου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

— Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άποτριχωση, έξαφανίζει τα ρυτίδια, ούλας, έγκαύματα, στίγματα (πα-νάδες), στίγματα εύλογας και θε-ραπείης την τριχόπτωσης.

Καί τότε ποιάς είδε και δεν ήσοθήθηκε. 'Η 'Εφταλία βάρδα φουρνέλλο, χύμηζε τα μάτια να τή βγάλη απ' τα φώναξε:

— Και σ' αυτή στριγγλίσ, μαρή μάγισσα, τα μάγια που έκανες στο μαγαλά, φειδία, Χριστέ μου, να γίνωμε στο κεφάλι σου!

Κι' ό καυγάς άναψε στο καλά, φωνές, κατάρες, λιγυθμίες, σκουνητές, κατακεφαλάδες, φρεσκαδορά, σαπούνια, κουβάδες, σκάφες, γοργηδούσανε. Πιστώθηκαν μαλλιά με μαλλιά.

Κι' η γυναίκογειτονιά πούτρεζε, δεν μπορούσε να τή κάνει ζάφτι, κι' ως πού να τή χωρίσουνε υπαίτινίσαν!

Σε λίγο, πού γύρισε σπίτι της η 'Εφταλία ήλανε στην καροφίλη της που την περιμενε στην πόρτα:

— 'Ησθ, μάτια μου, ποτέ σου να μην πιάνης το σαπούνι που σου δίνωμε γιατί να το ξέρης, Ιωάννη, θα μαλώσης με τα πιο άγαπητά σου προσώπα!

— 'Ησθ, μάτια μου, ποτέ σου να μην πιάνης το σαπούνι που σου δίνωμε γιατί να το ξέρης, Ιωάννη, θα μαλώσης με τα πιο άγαπητά σου προσώπα!

— 'Ησθ, μάτια μου, ποτέ σου να μην πιάνης το σαπούνι που σου δίνωμε γιατί να το ξέρης, Ιωάννη, θα μαλώσης με τα πιο άγαπητά σου προσώπα!

— 'Ησθ, μάτια μου, ποτέ σου να μην πιάνης το σαπούνι που σου δίνωμε γιατί να το ξέρης, Ιωάννη, θα μαλώσης με τα πιο άγαπητά σου προσώπα!

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Το σαπούνι

— Καλή δύναμι 'Αντωνία μου! Μπουγά-δα ήθελες πάλι; Κι' εγώ ήρξα να σου κάνω ένα ριζά.

— Εύχαριστώ... μπας ούστουνέ. 'Εφταλία μου.

— 'Ετσι να 'έης χροστή μοίρα, δώσε μου δυό σαπνοκούκους που θα λουσώ. 'Αχ! αυτός ό πόλεμος μ' έκαμε και κακοκοκκουρά. 'Εγώ, που ή δεσποινίδα μου ήτανε χορ-ταστιάδικο, και τα κελάρια μου τό Γερμια-ταρασί, να καταντή-σω τώρα για ένα μεταλλικό πρέμα να ρίχνω τα μούτρα μου...

— Καλέ, τι λόγια είνε αυτά! Χριστός και Παναγία!... 'Εγώ ζην είμαι, 'Εφταλία μου;

— Σ' εύχαριστώ, κόρη μου. Γιατί βέβαις τώχω άντέτι, απ' τα λευτεράτα μου. 'Ως κι' η συγα-ρεμένη ή μάνα μου στη Σμύρνη σόι-σινέ ήλουζόντανε σαν νάινε πάντα νιά!

Εθώς, η 'Αντωνία άφησε το σαπούνι της πάνω στο σωρό τα στιμμένα ρούχα και πήγε μέσα κι' ήφερε τα σαπνοκούκους. Μα καθώς της τόνισε ήπσε το σαπούνι απ' τη σκάφη της. 'Αμέσως ή 'Εφταλία ήσκυψε το πήρε και της τώδωσε.

— Άχου τι ήκάμας! 'Ησθ συμφορά, 'Εφταλία μου!

— Τι καλέ;

— Μουδωκες το σαπούνι στο χέρι και θα μαλώσωμε, είπε η 'Αντωνία χολοσκασιμένη.

— Καλέ, μά τι έχωμε τ' άμπελοχορσάρα, για τό βιός να χωρίσουμε; Μη χειρότερα! Μας ήρε ή Σουλτάνα που πίνανται μα-λικά με μαλλιά μέσ' στο μαγαλά.

— 'Η 'Αντωνία ήκοκκίνησε σαν άστακός. Δεν ήθελε βλέπειν ένα κακοκοκκισμένο ή φι-ληνάδα της και της είπε:

— Εσύ πιά, 'Εφταλία, όδλα τα ξέρεις, όποια πέτρα σηκάωχ κανείς, από κάτω θα σ' εύρη. 'Αχ γιατί, καλέ, σ' άρέσει να σαλτατάρης παντού;

— Μωρή — ξεφώνισε ή 'Εφταλία — εγώ λέω πάντα την αλήθεια κι' έχω τό Θεό βοήθεια. Ψέμματα είνε πώς τη σουρομαδούν την σουρομαδημένη, την φρενιάρα, την λυσσάρα, την άσκημη!

— Καλέ μά τι σε κόφτει εμένα για τό Δεσποτή τα μούλάρια;

— Με κόφτει και με καλοκόφτει. 'Αμ' έ-σ' πάλι γιατί κουτοπόνητες να την παρτι-κούλάρης; 'Αλλά έχασα, ό,τι τώφα τέτοια μούτλα!

— Μωρή για μέτρα τα λόγια σου, που μούρδες μ' άπλωμένο το ζωνάρι για καυ-γά! 'Αλλά δεν σε συνορίζω, λάλω. 'Ε-φταλία!

— Να λωλάσθς Ινσαλλά! Και να σε δέ-σουνε με σοσι κελεψέδες. Σοσι κακοφάνηκε; Χαρά στο μούτρα! Ξεχάσε πώς την είχανε μπουμπλικο, και την βλέπανε γκιάζ γκιο-ρινέ, πέντε να βάζη απ' την πόρτα, και δέκα να βγάξη απ' το παραθύρι σοσι για-θουκλούδες τσι!

Κι' ή 'Αντωνία, δέ βάσταξε πιά. 'Αζτι-σμένη και φρενισμένη ξεφώνισε:

— Καλέ που να φας τη γλώσσα σου με τ' αλάτι! άνοικιόρα στρατόγατα! Μα σαπνοκούκους που σοδύσασ, να δώσ' ό Θεός κουκούλια να τα βγάλης 'μπρός και πίσω!

Και τότε ποιάς είδε και δεν ήσοθήθηκε. 'Η 'Εφταλία βάρδα φουρνέλλο, χύμηζε τα μάτια να τή βγάλη απ' τα φώναξε:

— Και σ' αυτή στριγγλίσ, μαρή μάγισσα, τα μάγια που έκανες στο μαγαλά, φειδία, Χριστέ μου, να γίνωμε στο κεφάλι σου!

Κι' ό καυγάς άναψε στο καλά, φωνές, κατάρες, λιγυθμίες, σκουνητές, κατακεφαλάδες, φρεσκαδορά, σαπούνια, κουβάδες, σκάφες, γοργηδούσανε. Πιστώθηκαν μαλλιά με μαλλιά.

Κι' η γυναίκογειτονιά πούτρεζε, δεν μπορούσε να τή κάνει ζάφτι, κι' ως πού να τή χωρίσουνε υπαίτινίσαν!

Σε λίγο, πού γύρισε σπίτι της η 'Εφταλία ήλανε στην καροφίλη της που την περιμενε στην πόρτα:

— 'Ησθ, μάτια μου, ποτέ σου να μην πιάνης το σαπούνι που σου δίνωμε γιατί να το ξέρης, Ιωάννη, θα μαλώσης με τα πιο άγαπητά σου προσώπα!

— 'Ησθ, μάτια μου, ποτέ σου να μην πιάνης το σαπούνι που σου δίνωμε γιατί να το ξέρης, Ιωάννη, θα μαλώσης με τα πιο άγαπητά σου προσώπα!

— 'Ησθ, μάτια μου, ποτέ σου να μην πιάνης το σαπούνι που σου δίνωμε γιατί να το ξέρης, Ιωάννη, θα μαλώσης με τα πιο άγαπητά σου προσώπα!

— 'Ησθ, μάτια μου, ποτέ σου να μην πιάνης το σαπούνι που σου δίνωμε γιατί να το ξέρης, Ιωάννη, θα μαλώσης με τα πιο άγαπητά σου προσώπα!

— 'Ησθ, μάτια μου, ποτέ σου να μην πιάνης το σαπούνι που σου δίνωμε γιατί να το ξέρης, Ιωάννη, θα μαλώσης με τα πιο άγαπητά σου προσώπα!

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

— 'Ο άνθρωπος που γίνεται για πρώτη φορά μπαμπάς γίνεται και τύπος. Και μάλιστα τύπος από τους πιο διασκεδαστικούς. 'Η πατρική υπεργφάνεια τον κάνει ν' άκούη τις άναρβρες κραυγές του γιου του, σαν κουδέντες γεμάτες λογική, έξυπνάδα και... φιλοσοφική διάθεσι:

— Μπα τό άτιμο!

— Όπου σάς βρή, έννοεί να σάς σταματήση για να σάς διηγηθί καλά και σωμέν, τα τελευταία κατορθώματα του νεαρού βλαστού του:

— Όκτώ μηνών είνε το άτιμο κι' άρχισε κι' όλας να κουδεντιάζν.

— Τι πού λές!

— Βέβαια. 'Εκτός μου μιλούσε επί πέντε λεπτά της ώρας.

— Σου μιλούσε;

— Μάλιστα, μου μιλούσε.

— Κι' είνε όκτώ μηνών;

— 'Εξάμισι για την ακρίβεια.

— Και τί σου έλεγε;

— Μου είπε: Μπούα άκαδοι μπάάά, μπέ μπούαα, μπουούούου.

— 'Εσείς φυσικά μείνατε έμβρόντητοι μπροστά στην καταπληκτική αυτή... ευφρόδεια του μέλ-λοντος ανθρώπου και μη βρισκόντας λόγια κα-τάλληλα για την περίστασι, σιωπότε έπιμελάς.

— 'Ο «μπαμπάς» όμως δεν τό βάζει κάτω. Σας κυττάει στα μάτια χαμογελώντας υπεργφάνως και περιμένει να τον συχαρήτε για λογαριασμό του γιου του:

— Λοιπόν;

— Τι λοιπόν;

— Πώς σου φάνηκαν;

— Ποιές;

— Οι κουδέντες του γιου σου.

— Ξεροκαταπίνετε και μόλις που κατορθώνετε να ψιθυρίσετε:

— Καταπληκτικές.

Αυτό όμως δεν ικανοποιεί τον μπαμπά, του θέλει να πεισ

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ "Αγγλων κατασκόπων"

Πώς κατηρτίζοντο και πώς ένεργούσαν

Η δράση των "Αγγλων κατασκόπων" και συμπεριφορά τους, που είχε ένοπλη μορφή, χαρακτηριζόταν "φάντασμα", είχε το γενικό στρατηγείο της στο Πάρκο Σαιν Τζέιμς του Λονδίνου. Απ' τη βάση αυτή ξεκινούσαν οι μυστικοί πράκτορες, που έφεταν με αλεξιπτώτο πίσω απ' τις έξι χιλιάδες γραμμές, εφωδιασμένοι με "φρουτομηνιές" — όπως είχαν βαφτιστεί οι φορητοί πομπό αερίων — για να κρατούν ένημερο το Λονδίνο για όλες τις κινήσεις του γερμανικού στρατού.

Σε διάφορα μέρη της "Αγγλίας" λειτουργούσαν μυστικές σχολές, όπου οι μαθητές διδασκόντουσαν πώς να ξεμπερδεύουν ένα φρουρό με τα χέρια τους μόνο, πώς να πέφτουν με αλεξιπτώτο, να παραμερίζουν κάθε φυσικό εμπόδιο, να κολυμπούν με τα ρούχα τους, να περνούν ζωή σκληρή. Μαθαίνουν ακόμη κατασκοπεία, συμποτάζ, διάβασμα των τοπογραφικών χαρτών, χειρισμό του ραδιοφώνου... ακόμη και πρόχειρη μαγειρική!

Σε άπειρες περιπτώσεις έδωλοι αυτοί έδειξαν μια αξιοθαύμαστη πρωτοβουλία κι έφευρετικότητα. Ένας απ' αυτούς, που ένοιωσε πάντα άκατακίχητη άποστροφη από το φόντο, υπήρξε ώστόσο ο κυριότερος συντελεστής της καταστροφής του γερμανικών υποβρυχίων. Κατάφερε να μπει στα δυο αυτά υποβρύχια, πριν ξεκινήσουν από ένα γερμανικό λιμάνι. Το έλαχιστο χρονικό διάστημα που διέθετε, του έφτασε για να κάνει τη δουλειά του: Σκόρπισε "σκόνη της φαγούρας" στα κρεβάτια του ενός, και στο άλλο έριξε μια ψωφία γάτα μέσα στο τεπόζιτο του ποσίμου νερού! Με το διπλό αυτό κόλπο, τα δυο υποβρύχια αναγκάστηκαν ν' αναδυθούν, κι έτσι τα κατέστρεψε εύκολα το αγγλικό ναυτικό που καιροφύλακτο!

Αλλά κι οι γυναίκες έπαιζαν το ρόλο τους στο μυστικό αυτό πόλεμο. Δυο "Αγγλίδες" έπεσαν με αλεξιπτώτο, για να διδάσουν τη χρήση του ραδιοφώνου στα μέλη της Γαλλικής "Αντιστάσεως. Μια Δανίδα, που είχε τότε μόλις 19 ετών και που είχε φύγει από τη χώρα της, γιατί η Γκεστάπο την κυνηγούσε ως μέλος της "Αντιστάσεως, ξαναγύρισε εκεί πολλές φορές κρυφά, για να φέρει στους συντρόφους της όπλα, υλικά ή οδηγίες.

Ο "Αγγλος" αντιπαραμαχάτης Χούτσον, γνωστός επιχειρηματίας πριν απ' τον πόλεμο, είχε γίνει ένας απ' τους καλύτερους οργανωτές της κατασκοπείας και του σπασποτάζ. Στους τελευταίους μήνες του πολέμου, έπρεπε να πείσει με αλεξιπτώτο στη Γαλλία, 350 χιλιάδες τρα πίσω απ' τις έξι χιλιάδες γραμμές για να προστοιμάσει τη συμμαχική άποψη. Κινδύνευε όμως να τον αναγνωρίσει η Γκεστάπο, που είχε μάθει τα χαρακτηριστικά του από διάφορα έγγραφα, που είχαν πέσει στα χέρια της. Σφαγικά, μερικές βδομάδες πριν απ' την απόδοση της Νορμανδίας, ο Χούτσον έξεφάνισκε. Έπί είκοσι ημέρες ασχολήθηκαν με το πόσο σωπό τον οι καλύτεροι αίσθητικοί χειρουργοί της "Αγγλίας. Με διάφορες επιδέξιες μεταμορφώσεις, άλλαξαν όλοένα τα χαρακτηριστικά του, το στήνι του, τ' αυτιά

του, την ύψη του, τόσο που... δεν αναγνώριζε πια ούτε ο ίδιος τον έαυτο του! Κατόπιν, έπεσε στη Γαλλία, μαζί μ' άλλους 10 άνδρες. Με τη συνεργασία της Γαλλικής "Αντιστάσεως, ανετίναξαν τραίνα, κατέστρεψαν γέφυρες κι εμπόδιαν έτσι τις γερμανικές ενισχύσεις να φθάσουν εύκολως στη Νορμανδία.

Όταν, το Μάιο του 1942, ο Ράινχαρντ Χέινριχ, ο "εξασπής της Πράγας", διορίστηκε απ' το Χίτλερ "Προτεκτώρ της Βοημίας και Μοραβίας", έφηρσε ένα πρόγραμμα εξοντώσεως των Τσέχων διανοούμενων. Τα θύματα του πέβαιναν με κτηνοδής βασανιστήρια. Μερικοί Τσέχοι έβελονται, που βρίσκόντουσαν στην "Αγγλία, προσφέρθηκαν τότε να θυσιάσουν τη ζωή τους, αν χρειαζόταν, για την τιμωρία του δήμιου των αδελφών τους.

Λίγο καιρό αργότερα, λοιπόν, ένα αγγλικό αεροπλάνο πέταξε πάνω απ' την Πράγα, και πήδησαν απ' αυτό τρεις Τσέχοι αλεξιπτώτιστα. Αυτή η "ομάδα αυτοκτονίας" είχε άρχηγο της τον νεαρό υπολοχαγό Γιάν "Οπλετά. Τέσσερις σύντροφοί τους είχαν πέσει προηγουμένως κι είχαν προτομαίσει το έργο τους, με τη βοήθεια της Τσεχικής "Αντιστάσεως. Όλοι ντόπηκαν με πολιτικά ρούχα και μπήκαν στην Πράγα.

Αφού μελέτησαν με προσοχή τα κατατόπια και τις συνήθειες του Χέινριχ, διάλεξαν τέλος το προσάτιο Λίμπεν, κρύφθηκαν εκεί σε μια άποστη στροφή του δρόμου, περιμένα τον αυτοκίνητο του Χέινριχ και πλήγουν θανάσιμα τον "προτεκτώρα".

"Επειτα έφυγαν με τα ποδήλατα που είχαν προτομαίσει. Κατόπιν αυτού διώκεται...

Το μάτι δεν έχει φωνή. Δεν μπορεί να μιλήσει, να πει πώς ή τι χρειάζεται περισσότερο φως, άναπαυσί, ύπνο, κατάλληλη διατροφή, ιατρικές φροντίδες. Προσπαθεί όμως να μάς δώσει να το καταλάβουμε με άλλους τρόπους: Μισοκλείνοντας, ή δακρύζοντας, ή κάνοντας μας να συνοφρονωνόμαστε, έπικρίνει να μάς προειδοποιήσει για τους κινδύνους που το απειλούν.

Υπομένει φαινομενικά κάθε κακομεταχείριση ή κατάχρηση, περισσότερο από κάθε άλλο όργανο του σώματος. Σημειώνει όμως τα παράπονα του για να τ' αφήσει κάποτε να ξεσπάσουν όλα μαζί.

Μόνον όταν ιδούμε ένα τυφλό, νοιώθουμε πόσο πολύτιμο πράγμα είναι ή όραση μας. Δεν αρνούμαστε να το ξεχάσουμε πάλι και να ξαναρχίσουμε να την κακομεταχειριστούμε.

Όλα σχεδόν τα παιδιά γεννιούνται με κανονική όραση. Αλλά τή χάνουν σιγά-σιγά. Σύμφωνα με τις στατιστικές, τα 1% των μαθητών των δημοτικών σχολείων χρειάζονται γυαλιά. Στα γυμνάσια, το ποσοστό φθάνει τα 25%, και στα πανεπιστήμια τα 40%.

Όστόσο, με μερικές εύκολες φροντίδες, θα μπορούσε να διατηρηθεί ή καλή όραση όλων των παιδιών. Οι ειδικοί συμβουλεύουν τα έξις στους γονείς: φροντίστε ν' αναπαύεται αρκετά το παιδί σας και να μη δοκιμάζει δυνατός σουκνήσεις. Μην έχη πάντα καλό φωτισμό για το διάβασμα και καθίσματα κατάλληλα για να παίρνει σωστή στάση. Να τρέφεται κανονικά και να εξετάζεται από ένα οφθαλμίατρο όταν δείξει σημεία έλαττωματικής όρασης.

Τα σημεία αυτά είναι: Συνεχής συνοφρονώσις, μάτια δακρυομένα, κόκκινα ή προσημένα βλέφαρα, τοιμπλές στις βλεφαρίδες, συχνό τριψίμο των ματιών, συνεχές μισοκλείσιμό τους στο διάβασμα, έλαφρο αλλοιψίσμα — όχι εκ γενετής — κράτημα του βιβλίου παλύ μακριά ή πολύ κοντά στο πρόσωπο, κλείσιμο του ενός ματιού στο διάβασμα ή γύριμο του κεφαλιού προς το ένα μέρος, συχνή αλλαγή της απόστασεως του

οι άνδρες των "Ες-Ες" και της Γκεστάπο, λυσσασμένοι απ' το κακό τους, φυλάγουν σε κάθε γωνιά. Δεν επέτρεπαν σε κανένα να βγεί απ' την πόλη. Οι τρεις νέοι αναγκάστηκαν να ζητήσουν καταφύγιο στην κρύπη μιάς μικρής εκκλησίας της Πράγας.

Έν τώ μεταξύ, άσχησαν τα γερμανικά αντίποινα: καταστροφές, εκτελέσεις, συλλήψεις όμνρων, βασανιστικές άνακρίσεις διαφόρων ύποπτων. "Ενας απ' τους τέσσερες πρώτους Τσέχους αλεξιπτώτιστα έπεσε στα χέρια της Γκεστάπο. Δεν μπόρεσε ν' αντέξει ως το τέλος στα βασανιστήρια, στα όποια τον υπέβαλαν. Και πέθανε το καταφύγιο των συντρόφων του. Οι Γερμανοί περικύκλωσαν τη μικρή εκκλησία. Οι τρεις νέοι πολέμησαν για πολλή ώρα σαν ήρωες, κι έπί τέλους αυτοκτόνησαν, για να μην πέσουν ζωντανοί στα χέρια των έχθρών τους!

Αντιπαραμαχάτης Φ. ΟΥΕΜΠΣΤΕΡ

Ο Διαβολοκαλόγερος

"Όταν ο Δουμάς δεν ήξερε τι να κάνει τους ήρωές του, τους φυλάκιζε κι έπειτα τους έβαζε να δραστηριοποιηθούν μεταφυσικώς σε καλόγηρους. Φαίνεται λοιπόν ότι ο περιβόητος Σφόρτζας, ο γενικός γραμματέας του Ιταλικού φασιστικού κόμματος, είχε διαβάσει τα έργα του Δουμά, γιατί, για να ξεφυγή απ' τους καραμινιέρους που τον έφύλαγαν, μεταμφιεσθηκε σε "Ιησούτη και κρύφτηκε σ' ένα μοναστήρι του Μιλάνου. Αλλά ή άστυνομία τον συνέλαβε, μαζί με τον ήγούμενο, που τον είχε φιλοξενήσει. Στο κελλί του πάτερ Μπονόμι — αυτό το ψευδώνυμο είχε πάρει ο Σφόρτζας — βρέθηκαν μια ψεύτικη γενειάδα, ένα ζευγάρι ματογυαλιά, ντοκουμέντα σχετικά με την "ομάδα δράσεως Μουσσολίνι" που είχε ιδρύσει και... τρία προσευχητάρια!

Φυλάξτε τα μάτια σας!

Τι συμβουλεύουν οι ειδικοί

Η ανάπαυση είναι απαραίτητη για τα μάτια, όπως και για κάθε άλλο μέρος του σώματος. Θα νοιώσετε μεγάλη ξεκούραση, αν τα κλείνετε κάπου-κάπου, όταν διαβάσετε ή κάνετε κάποια λεπτή εργασία. Έπίσης τα ξεκουράζει το να κυττάξετε επί 1-2 λεπτά ένα μακρινό σημείο.

Ο κακός φωτισμός όχι μόνο βλάπτει τα μάτια, αλλά προκαλεί επίσης ελάττωσις της προσοχής και άνορεξία για εργασία. Γι' αυτό πολλές φορές τα παιδιά είναι ευερέθιστα μετά τη μελέτη τους. Χρειάζεστε λοιπόν δυνατός φωτισμός, όχι όμως φως "ώμο", που χτυπάει στα μάτια και τα θαμπώνει. Αποφεύγετε να βρίσκει κανείς απέναντι στα μάτια σας λάμπες δικής άμπαζούρ, είτε στίλβνες επιφάνειες που καθρεφτίζουν τούτοις λάμπες. φροντίστε να μην πέφτει στο βιβλίο ή σκιά του χαρτιού ή του σώματός σας.

Κατά τους ειδικούς ή καλή όραση συνδέεται στενά με τη γενική υγιεινή κατάσταση. Κι' ή εξέταση των ματιών φανερώνει συχνά άρρώστειες άλλων μερών του σώματος. Σε τέτοιες περιπτώσεις, ούτε τα ματογυαλιά ούτε άλλη τοπική θεραπεία μπορούν να καλλιερέσουν την έλαττωματική όραση.

Η κατάλληλη διαίτα συντελεί, τόσο στην καλή διατήρηση των ματιών, όσο και στη γενική υγεία. Πρέπει να περιέχει αρκετό οίδρο και βιταμίνες. Κατά τους γιατρούς, οι φυσικές βιταμίνες των τροφών είναι ανώτερες απ' αυτές που δίδονται ως φάρμακο σε χάπια ή σταγόνες. Οι ειδικοί γιατροί καταδικάζουν την υπερβολική χρήση των τεχνητών βιταμινών, όταν γίνεται δικως απόλυτη ανάγκη και χωρίς έπιστημονική παρακολούθηση.

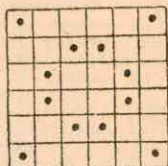
ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του σημερινού τεύχους

Σταχυρόλεξο — Παροιμία

1) παΓΓΙος. 2) ΚΟΣμος. 3) παπΠΟΥς. 4) αΔΕΝες. 5) ΘΑΥματα. 6) δεΜΑΤα. 7) ΚΟΥΡευσ. 8) ΓΕΙτων. 9) ΛΙΒανος. 10) ΜΑΝΙΛα. 11) ΔΕΝδρα. 12) σΤΟΥκας. 13) ΚΑΙρος. 13) τιτΑΝες.

Η δε παροιμία που σχηματίζεται είναι ή εξής: "Αγίος που ξέν θαυματουργεί λιθάνι δεν τον καίνε".

Οι 12 κοκκίδες

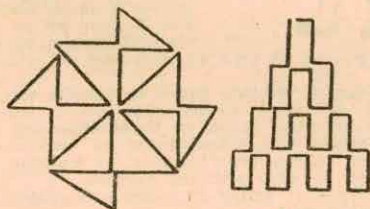

Κατ' αυτόν τον τρόπον πρέπει να τοποθετηθούν οι κοκκίδες, ώστε κάθε οριζόντια γραμμή, κάθε κάθετος και κάθε μία από τις δυο κύριες διαγωνίες του μεγάλου τετραγώνου να περιέχει από 2.

Γρίφος

Διομήδης (Δύο Μ δία).

Μονοκονδυλίες

Στα παραπάνω σχήματα βλέπετε καθαρά πώς αρχίζουν και πώς τελειώνουν οι δυο μονοκονδυλίες.

Συλλαβόγριφος

Τάφος (Τ, φως).

Γεωγραφικό χίνιγμα

Στους γεωγραφικούς χάρτες.

Τό πηγάδι

Γιατί το πηγάδι είχε στερέψει.

17 έπιστήμονες ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΠΟΛΕΜΟ

Ο κίνδυνος απ' τις ατομικές βόμβες τερμάτισε κι' άνα-πύρετος

Δεκαεπτά "Αμερικανοί έπιστήμονες και στρατηγοί διατυπώνουν τις προβλέψεις τους για ένα μελλοντικό "ατομικό πόλεμο", σ' ένα ένδιαφέρον βιβλίο, που εξέδωθε τελευταίως με τον τίτλο "Ενας Κόσμος ή Καταστροφή". Πρόκειται για μια "υπόψη" ή ανατριχιαστική συγχρόνως μελέτη των δυνατοτήτων των "ατομικών" όπλων.

Απ' αυτήν μαθαίνουμε πρώτα-πρώτα ότι υπάρχουν σήμερα, είτε έτοιμοι, είτε σε σχέδια ακόμη, καινούργιοι τύποι βομβών, πολύ τελειότερων από εκείνες που κατέστρεψαν την Χιροσίμα και τη Ναγκασάκι. Μια απ' τις σημερινές βόμβες, σκάζοντας σε ύψος 800 μέτρων πάνω από μια μεγαλούπολη, θα σκότωνε 300.000 ανθρώπους! Το βεβαίαιον αυτό ο διάσημος έπιστήμων "Οπενχάιμερ, ένας απ' τους κυριότερους δημιουργούς της ατομικής βόμβας, και προσθέτει ότι το κόστος μιας σημερινής βόμβας είναι περίπου 1.000.000 δολάρια. Η ποσότης της τροσύλης — της εκρηκτικής ύλης των κοινών βομβών — που θα χρειαζόταν για να προκαλέσει τόσες καταστροφές και θανάτους, θα κόστιζε 100 φορές περισσότερη! Μ' άλλα λόγια, ο αεροπορικός βομβαρδισμός έγινε πάμφθηνος με την ατομική βόμβα.

Η διατήρηση του πολιτισμού — γράφει ο στρατηγός "Αρνολντ — εξαρτάται πια απ' την καλή θέλησι και τη λογική των ανθρώπων που έχουν την ξεροπορική υπεροχή.

Υπολογίζεται δε ότι, αν τα αεροπλάνα που βομβάρδιζαν την Ιαπωνία χρησιμοποιούσαν εξ' αρχής ατομικές βόμβες, θα είχαν επιτύχει τα ίδια αποτελέσματα σε μια μόνο πτήσι τους, με δαπάνη μόλις 200.000.000 δολλαρίων.

Κατά τη γνώμη όλων των συνεργατών του νέου βιβλίου, δεν υπάρχει άποστηλεματική άμυνα εναντίον των ατομικών βομβών, που ρίχνονται από αεροπλάνα ή με ρουκέτα. Ο φυσικός Λούις Ρίντενμιν, ειδικός στις έφορησες του "ραντάρι", τονίζει ότι, όσες προφυλάξεις κι' αν ληφθούν, θα φθάσουν στο στόχο μερικές βόμβες, αρκετές πάντως για να τον καταστρέψουν.

Δο άλλοι διάσημοι συνάδελφοί του, ο Φ. Σάιτς κι' ο Χανς Μπέτ, διαφεύδουν τις ελπίδες ότι ή ατομική βόμβα θα μείνει μονοπώλιο των "Αμερικανών. Πιστεύουν ότι κάθε βιομηχανική χώρα μπορεί να φτιάξει τέτοιες βόμβες μέσα σε πέντε χρόνια. Δεν χρειάζεται δε γι' αυτό να κλέψη τα αμερικανικά μυστικά, γιατί άπλουστα δεν υπάρχει πραγματικώς κανένα ουσιαδές μυστικό! "Όλα είναι γνωστά ήδη στην "Έπιστήμη, εκτός ώρισμένων τεχνικών μικρολεπτομερειών.

Ο "Ιρβίνγκ Λάνγκμυρ, του "Έργαστηρίου "Έρευνών της "Γέζινεραλ "Ε-λεκτρικ", τιμημένος με το βραβείο Νόμπελ, ο όποιος έπισκέφθηκε πρό μηνών τη Ρωσία, φρονεί ότι οι Ρώσοι θα έχουν την "βόμβα" τους σε 3 χρόνια, γιατί διαθέτουν εξαιρετους έπιστήμονες και άφθονα τεχνικά μέσα. Μολονότι δεν είναι καθόλου κομμουνιστής, ο δόκτωρ Λάνγκμυρ, δηλώνει ότι, δεν ήξερε τί έλεγε ο στρατηγός Λέλι Γκρόβς, όταν βεβαίωσε την "Αμερικανική Γερουσία ότι χρειάζονται 20-50 χρόνια για να φτιάξη ή Ρωσία ατομικές βόμβες.

Ο διασκοπλισμός των πόλεμων και των εργοστασίων για λόγους ασφαλείας είναι άπραγματισμοί, κατά τη γνώμη του ειδικού Χάρολντ Γιούρε (βραβείο Νόμπελ). Για να εφαρμοσθή, θα χρειαζόταν μια δικτατορική έξουσία. "Ακόμη δε και στην περίπτωση αυτή, θα μπορούσε πάντως ο έχθρος να επιφέρει φοβερές καταστροφές στην οικονομία και στον πληθυσμό μιας χώρας.

Περισσότερες έξηγησεις γι' αυτό το ζήτημα δίνει ο φυσικός "Έντγκαρ Κόντον. Γράφει δηλαδή ότι, πριν ακόμη άρχισι ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, μπορεί να δράση σ' όλας τις "Ηνωμένες Πολιτείες μια "πέμπτη φάλαγγ" από σαμποτέρ, που θα έγκαταστήσουν σε διάφορα σημεία κρυφά "εφαίστεια", έτοιμα να έκραγουν στην άριμένη ήμερα. Κανείς στόχος δεν θα είναι άσφαλής, εκτός αν άπαγορευτεί ή προσέγγισις κάθε ύποπτου ατόμου σε ακτίνα τουλάχιστον 2 χιλιομέτρων. Κάθε σπίτι θα μπορεί να είναι έπικίνδυνο γιαλόκληρη τη συνοικία όσο ή μεγαλύτερη πυριταδοποιητή! Γιατί, σ' ένα έλαχιστο χώρο, θα είναι δυνατό να κρυφθή μια ποσότης "ατομικής" εκρηκτικής ύλης. Ισοδύναμη με 20 χιλιάδες τόνους τροσύλης κι' έτοιμη σε κάθε στιγμή να εξαπολύση την καταστροφή.

Για ν' αντιμετωπισθή ένα τέτοιο σάμποτάζ, άπρεπε να μεταβληθούν όλοι οι "Αμερικανοί σε άστυνομικούς και πράκτορες αντικατασκοπείας...

Κατά τον δόκτωρ Γιούρε, μια λύσις υπάρχει, για να σταματήσει ο "ατομικός" έξοπλισμός, που έχει ήδη άρχισι: Να γίνη μια παγκόσμια κυβένησις, αρκετά δυνατή ώστε να καταργήση όριστικά τους πολέμους.

Ο φυσικός Λέο Σζίλλερ πιστεύει ότι ένα σύστημα διεθνούς έλέγχου θα μπορούσε να προλάβη την κατασκευή ατομικών βομβών.

Όλοι οι έπιστήμονες τέλος καταλήγουν στο ίδιο συμπέρασμα: "Ο άναγωνισμός των έξοπλισμών πρέπει να σταματήσει, όσο είναι ακόμη καιρός!".

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Ποιό είναι το μεγαλύτερο καθήκον μιας γυναίκας;

— Η ύπακοη στο σύζυγό της.

— Ποιός είναι ο πιο άσπονδος έχθρος μιας γυναίκας;

— Ο νους της, έπειδη γνωρίζει την ηλικία της.

— Τι είναι οι γυναίκες;

— Ένας... διαβολάγγελος!

— Τι είναι ή γυναίκα για τον άνδρα;

— Σκοπός.

— Και ο άνδρας για την γυναίκα;

— Μέσον.

— Γιατί ο θεός έπλασε την γυναίκα;

— Για να εξημερώση τον άνδρα.

— Με τι μοιάζει ή καρδιά μιας φιλάρεσκης γυναίκας;

— Με καρβέλι που άντανανκλά όλα τα άντικείμενα χωρίς όμως να διατηρή κανένα ίχνος του περασμάτος τους.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

Ηρθα να πεθάνω κοντά σου...

Μια άγκαλιά ροζ τριαντάφυλλα, που συμβόλιζαν τη ματωμένη της καρδιά, βρίσκονταν πάνω στο στήθος του άναπημένου της νεκρού. Μακριά του, ώστόσο, θρηνεί άπόμερα το χαμό του, χωρίς να μπορεί ν' άντικρύση για τελευταία φορά το άγαπημένο πρόσωπο, που τόσα φιλήματα είχε δώσει και τόσα χάδια, μέσα στα τρία χρόνια, που μια άπέραντη άγάπη τους είχε τόσο σφιχτά ένώσει.

Η όψη, μια όμορφη ξανθούλα, κουλουριασμένη πάνω στο χαμηλό ντινάνι, κλαίει, και το κορμί της άναταράζεται από τους λυγμούς. Λίγες ώρες πριν, εκεί στο ίδιο ντινάνι, ο "Αλκης της της μιλούσε και τη φίλος παράφορα, τόσο που ζαφανίστηκε ή όψη.

— Μα τί έχεις, γλυκέ μου; Σάν αλλοιώτικος φαίνεσαι, τον ρώτησε.

— Απλά... τί θέλεις να πής; Μήπως είμαι κλωμός σάν έτοιμόθάνατος; της είπε εκίνους.

— Τί είναι αυτά που λες, "Αλκη μου;

— Την αλήθεια, όψη. Ο πόνος της καρδιάς μου δυνάμυνει και φαίνεται πως γρήγορα... θα σταματήσει για πάντα. Γι' αυτό ήρθα. Ηρθα να πεθάνω κοντά σου...

Η όψη τον κύτταζε με δακρυομένα τα γαλάζια της μάτια. Τα χείλη της, πούτρεπα, σφράγισαν τα δικά του, μ' ένα φιλή, λες κι' ήθελε μ' αυτό να του μεταδώση το θάρρος της κι' όλη την πλημυρία της φλογερής της άγάπης. Και χαμηλώνοντας τέλος τα μάτια της ψιθύρισε λυπημένα:

— Αχ, αυτή ή καταρασμένη ή γύφτισα! "Από την ήμερα που σου έπε ότι θα πεθάνες τριαντάξη χρονών, μετράς τις μέρες και τους μήνες... "Η σκέψη σου κορφώνεται σ' αυτό το τρομερό σμμάδι: το θάνατο. Κι' είσαι σήμερα τριαντάξη άκριδώς χρόνων. Μα μη φοβάσαι... μην τρέμεις.

— Έλα, μικρούλα μου, μην ταραξοσαι... Κάνε μου, αν θέλεις ένα τατί.

Η όψη έτρεψε να έτοιμασθ το τατί, μα όταν γύρισε στην καμάρια όλα είχαν τελειώσει. Ο "Αλκης ήταν νεκρός. Ρίχτηκε πάνω στο άψυχο κορμί του, τρελλή από την άηελσία, άπρεσε μια σπαρταχτική κραυγή και λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, έριξε με φοβισμένη ματιά γύρω της. Ο άγαπημένος της νεκρός δεν ήταν πια εκεί. Ο "Νότης, ένας φίλος τους που φιλοξενούσε το έρωτευμένο ζευγάρι ήταν κοντά της.

— Πού είναι; γύρισε και του ψιθύρισε.

— Τον πήγα σπίτι του μ' ένα τατί. Είναι τρομερό!

"Ετσι ζαφανίκα!... Τόσο νέος!... "Ηούχασε τώρα, έγω θα φύγω, θα πάω εκεί...

— Πήγαινε του, σε παρακαλώ, μια άγκαλιά τριαντάφυλλα...

Δεν μπόρεσε να συνεχίση, οι λυγμοί την έπνιξαν.

Οι μέρες, πονεμένες, άδειες από κάθε χαρά κυλάει, κάνοντας την καταλιπτική μοναξιά της πιο βρεαία. Η μόνη της παρανοχη ήταν τα δάκρυα που κυννε πάνω από τον τάφο του.

Ένα δειλινό, σκυμμένη πάνω από τον τάφο αυτό, τον τάφο της κοιμένης της άγάπης, έννοιωσε κάποιον να την άγγίζει στον ώμο. Σφαιρίστηκε και σπκώνοντας τα δακρυομένα μάτια της άντικρύσε μια γυναικα σκεπασμένη με μαύρα κρέπια.

— Ποία είσαι, που βρέχεις με τα δάκρυά σου τον τάφο του παιδιού μου; τη ρώτησε ή άγνωστη.

Η όψη της έπιασε το χέρι τρυφερά κι' άνασκήκωσε. Χαμήλωσε ντροπαλά τα μάτια και ψιθύρισε:

— Έγώ ήμουν ή φίλη του. Μη με κατακρίνετε, κυρία. Έσείς, είδατε ή μητέρα του, μπορείτε να πονάτε και να κλαίτε έλεύθερα. Όλοι τριγύρω σας σέβονται τον πόνο σας... "Ενώ έγω... που τόσα τον άγαπούσα, που θυσίασα όλες μου τις χαρές γι' αυτόν, την οικογένεια μου... το μέλλον μου... τα πάντα... έγω... δεν έχω το δικαίωμα να κλάψω, όταν οι λυγμοί βουρκώνουν με καυτά δάκρυα τα μάτια μου. Για να κλάψω, να ξεφωνώ από τον πόνο πρέπει να είμαι μόνη, μόνη, κλεισμένη μαζί με τα άψυχα μικροπραγματάκια που πνέχουν μαζί μου για κείνον. Γιατί αλλιώς... ο παραινός της καρδιάς μου θα χαρακτηριζόταν ή ανήλικος, άδικαιολογητος. Είμαι, βλέπετε, ή καταφρονεμένη έγω... ή παράνομη, που πρέπει να περιμένω σε μια γυναιά πάντοτε ως που ν' αδειάση το νεκροταφείο για να γονατίσω στον τάφο του.

Αδειάσε την άγκαλιά της από τα ροζ τριαντάφυλλα ή όψη στον τάφο κι' έκανε να φύγη.

Το χέρι της υπέρασε, όμως, τη σταματήσε, και τα χείλη της πρόφρανε:

— Σ' ευχαριστώ για τη μεγάλη άγάπη που έδωσες στο γυίο μου. "Η πονεμένη μητρική μου ψυχή ν' ιωώθει, κι' είναι έτοιμη να μαλακώση τον πόνο σου...

"Αν θέλεις, έλα κοντά μου... Θα μιλάμε για τον άγαπημένο μας, ως την ήμερα που ή νεότη σου κουρασμένη από το βάρος του παρελθόντος θα ζήτηση τη λησμονία σε καινούργιες χαρές και άγάπες. "Ελα μαζί μου...

Την παρέσυρε έγω απ' το νεκροταφείο. Κι' οι δυο μαζί, ένωμένες στον πόνο, τράβηξαν για το σπίτι της μητέρας, το σπίτι "Εκείνου, το σπίτι των δακρύων και του πένθους...

MIPANTA

Η ΑΓΑΠΗ ΝΙΚΑΕΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

«Όλα ήταν γλυκά κι' ώραία στο βασίλειό του 'Ισκανταχάρ, στη χώρα αυτή των μύρων και των τριαντάφυλλων. Κι' όμως στον παρθένό αυτό, ο μικρός Μπαράμ, ο γιός του ράφτη 'Αμρού, ήταν πικραμένος και δυστυχισμένος. Η μητέρα του είχε πεθάνει, φέρνοντας τον στον κόσμο. Και τον είχε μεγαλώσει μία μητριά, με φαρμακερή καρδιά, που τον είχε στερήσει, ακόμη κι' απ' την αγάπη του πατέρα του, του αδύνατου και φιληδονού 'Αμρού. Κι' αυτό, από τότε που άρχισε να σκέπτεται, ο Μπαράμ πίστευε τους φιλάσους που λένε πως η γυναίκα είχε δοθεί κάθε κοκκία, εικόνα της ψευτιάς, ατρία κάθε δυστυχίας στον άντρα.

«Όστόσο άλλαξε ξαφνικά η βία, από την ημέρα που πρωτοείδε τη Ρούμπα, την κόρη ενός εμπόρου. «Ήταν μία κοπέλλα 16 χρονών, ζωντανά και νοικοκυμένη, λουλούδι, αγνό και τρυφερό, με ψυχή και χαρακτήρα άγγελικό. Θα ήταν τρισευτυχισμένος ο άντρας που θα χωριόταν αυτό το θαύμα σ' όλη του τη ζωή.

Κι' ο εύτυχισμένος αυτός θνητός ήταν ο Μπαράμ, ο γιός του 'Αμρού.

«Η μητέρα του λούσσαζε απ' το πείσμα της, όταν ο μιστός της προγονός 'έγινε σύζυγος της δυστυχούς Ρούμπα. «Όλα όμως τα μοχθήματα λόγια που έβρασε, πήγαν χαμένα. Και, μία μέρα, πέθανε ξαφνικά, απ' το κικό της. «Ο 'Ανρού την ακολουθούσε σε λίγο στον τάφο.

«Ο Μπαράμ κι' η Ρούμπα, με την καλή της καρδιά, πήγαν συχνά στον νεκροταφείο, για να στολίσουν με λουλούδια το μνήμα του ράφτη και της μητριάς, που είχαν κι' όλης ξεχάσει τις κακές της.

«Όστόσο βασάνιζε τόσα κόπου τις ελπίσθητες ψυχές τους ο φόβος του θανάτου.

— «Αν ποτέ δε γάσω, έλεγε ο Μπαράμ στη Ρούμπα, θα μείνω τρία μερόνυχτα ξαπλωμένος πάνω στην πλάκα του τάφου σου, δίχως να φάω ή να πιω. Μά, αν πεθάνω ενώ πρωτός, τί θα κάνεις εσύ, γλυκειά μου;

— Θα ζητήσω να με θάψουν μαζί σου ζωντανή! απάντησε άβυστακτα η Ρούμπα.

«Ήταν γραφτό ν' αφοίση πρώτη τον κόσμο η γλυκειά Ρούμπα. Κι' ο Μπαράμ έκλαψε τρία μερόνυχτα πάνω στο μνήμα της, βρογγώντας και ξεσχίζοντας τις σάρκες του...

«Έπειτα έφυγε να περάσει από κεί ένας δερβίσης. Τον είδε να βρομεί, τον συμπόνεσε και ζήτησε να τον παρηγορήσει.

— «Οχι, ποτέ δεν θα σβύσει ο πόθος μου! απάντησε ο Μπαράμ με παρρησία. Αλλά που κοιμάται εδώ μέσα, δεν συγκινούνται με καμμία γυναίκα! Κι' ο έρωας μου δεν είναι εκεί με κανέναν άλλον!

— Γιατί λοιπόν απελπίζεσαι; απάντησε ο γερο-δερβίσης. Δεν ξέρεις πως ο αληθινός έρωας άμψφει το θάνατο;...

Βλέποντας πως τα λόγια του δεν έφεραν αποτέλεσμα, είπε με τόνο υού:

«Αυτό το παιδί δεν είναι ακόμη σ' ηλικία για να λογικεύει! Πρέπει να το διδάξω αλλιώς...».

Πρόφερε λίγες λέξεις σε γλώσσα άγνωστη και γάραξε

«Όρες δολοκλήρες, ο δούτης της Μπαράμ θρηνούσε μέσα στη σκοτεινή φυλακή του.

Γιατί να γνώριζε τη Ρούμπα;... Γιατί να της χαρίση την καρδιά του;...

Ξαφνικά ένοιωσε πως δεν ήταν πια μόνος. Ο καλός δερβίσης βρισκόταν μέσα στο κελί του.

— Γιατί έρχεσαι και πάλι να μ' ένοχλήσεις, καταραμένη γέρο; του φώναξε με θυμό. Τρυπάς τους τοίχους, ανασταίνεις τους νεκρούς... Κατάρω στην έπιστήμη σου, που μου ξανάδωσες ζωντανή εκείνη που της είχα χαρίσει! Αν την είχες αφήσει να κοιμάται στο μνήμα της, θα πίστευα ακόμα πως είναι άγνη και καλή. Τώρα όμως άνοιξαν τα μάτια μου, και την είδα όμοια με τη μητριά μου! όμοια μ' όλες τις γυναίκες, άπληστη, άπιστη, διεφθαρμένη!

«Ο δερβίσης τον άβασε για λίγο να ξεθυμάνη. Έπειτα του είπε:

— Καμένον παιδί! Είσαι κι' όλος δηλητηριασμένος απ' τη διδασκαλία των φιλοσόφων... Ναι, υπάρχουν πραγματικά πολύ κακές γυναίκες. Υπάρχουν όμως κι' εκείνες που έχουν καρδιά άγνη σαν το πρόσωπό τους. Μια απ' αυτές λοιπόν είναι κι' η γυναίκα σου!

— Πώς!... Αλλά που με κατηγορεί, που θέλει να με δώ ή να πεθάνω μαρτυρικά;...

— Μά δεν είναι αυτή η γυναίκα σου! Έχει το πρόσωπό της μόνο, τη γήινη εμφάνισή της... «Όταν θέλουν ν' άνοσταίουν τη Ρούμπα, ήξερα ότι μόνο το όλικό κορμί της θα μπορούσε να γυρίσει στη ζωή. Η ψυχή της, ανάλαφρη, είχε πετάξει πια στους κήπους του 'Αλλάχ. Πως να την φέρω πίσω;...

«Απεναντίας, η ψυχή της μητριάς σου, βαρειά απ' τις κακιές και τις άμαρτίες, έμεινε κλεισμένη στη νύχτα του τάφου. Αλλά λοιπόν την ψυχή έβαλα μέσα στο κορμί της γυναίκας σου, θέλοντας να σε πείσω έτσι ότι άδικα την έκλείνεις. Με καταλαβαίνεις λοιπόν τώρα, Μπαράμ; Ο αληθινός έρωας άφήσεται το θάνατο!

Στα λόγια αυτά, ο κατάδικο ένοιωσε την πληγωμένη ψυχή του να φυσώνεται από ελπίδα. «Όποτε λοιπόν η αληθινή Ρούμπα, ο θησαυρός της δυστυχίας και της καλωσύνης, βρισκόταν εκεί ψηλά, στο 'Ατερό!

«Όταν έμεινός, ο Μπαράμ βάδισε άρραδα προς το μαυστήριό, κυττώντας ήσυχα την άγρια εκείνη πονηρή που του ήθελε να τον δώ ή να πεθάνει. «Ήξερε πια ότι η αληθινή Ρούμπα τον περίμενε στους κήπους του 'Αλλάχ, για να ξαναγεννηθεί μαζί του, αλώμα κι' ακατάλυτα...

Γ. ΝΤ' ΩΜΠΑΡΕΝΤ

Κι' έκλεισε τη νέα. «Αναγνωρίζεις αυτό τον άνθρωπο, πριγκηπισσά μου; ρώτησε ο Καντάρ. Λέει πως είναι άντρας σου κι' ότι τον λατρεύεις. Είν' αλήθεια;

— «Αντρας μου, αυτός ο άθλιος... Μά είναι ένας ληστής, που μου πήρε δια τα ρούχα, όταν με βρήκε μόνη δίπλα στον τάφο μιας συνγενισσάς μου! Έπειτα θέλησε να με θάψη ζωντανή, για να μη τον καταγγείλω. «Όταν όμως είδε ναργείται η άκοιλοθία σου, τώδεα! στα πόδια, κι' έτσι γλύτωσε η ζωή μου!

«Ο Μπαράμ τόχασε. Θα μπορούσε να τον περάσει κανείς για πραγματικό έργοχο.

— Τέτοιο έγκλημα άζει σε σκληρή τιμωρία! φώναξε ο πριγκηπας. Άδριο τα έμμερμα, ο άνθρωπος αυτός θα άνασκολοπισθ. Θέλεις, πριγκηπισσά μου, να παρακολουθήσεις το μυστήριό του;

— Καί βέβαια το θέλω! απάντησε η Ρούμπα.

ΚΑΝΑΤΟΔΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Μιά σοφή συμβουλή

Το χωριό του Ναστραδίν Χότζα ήταν άναστατο τις ημέρες εκείνες. Έτοιμασίες, καθάρισμα των δρόμων, στόλισμα των σπιτιών. Κι' όλη αυτή η άναστασία είχε το λόγο της. Σε δυο-τρεις ημέρες θάφτανε εκεί ο Βοεδόδας.

Μαζί με τους άλλους χωριανούς του τομάρασαν κι' ο Χότζας να υποδεχθώ όπως πρέπει το Βοεδόδα. Την ημέρα λοιπόν που θάφτανε εκείνος, ο καλός σου ο Ναστραδίν, φέρεσε τα καλά του ρούχα και γέμισε κι' ένα καλάθι κυδώνια.

«Η γυναίκα του Χότζα ξαφνιάστηκε. —Πού θα τα πιάς αυτά τα κυδώνια, Ναστραδίν; τον ρώτησε.

— Χοντροκέφαλη γυναίκα είσαι, της είπε ο Χότζας. Θέλει και ρώτημα, καυμένη όατμή; Θα τα πάω πεσκέσι στο Βοεδόδα.

— Τρελλάς είσαι, άντρα μου! ξεφώνησε η όατμή. Τέτοιο πεσκέσι φτωχικό θα τον θυμώσει το Βοεδόδα.

— Δεν άκούω τίποτα. Κυδώνια έχω, κυδώνια θα τού πάω.

— Άκουσε τη συμβουλή μου, Ναστραδίν και δεν θα μετανιώσεις.

— Δεν άκούω τίποτα.

— Πολύ καλά... Ένα μόνο σου λέω. Άντι για κυδώνια πηγάινε του τουλάχιτον σόκα. Είναι πειό γλυκό, πειό καλοδεχούμενο πεσκέσι.

«Ο Χότζας συλλογιόστηκε λίγο και είπε:

— Καλά, γυναίκα. Μπορεί νάχης και όικνο. Θα τού πάω σόκα.

Κι' όταν έφτασε ο Βοεδόδας στο χωριό, ο Ναστραδίν, πήρε το καλάθι γεμάτο σόκα, παρουσιάστηκε μπροστά του, γονάτισε και τού έδωσε το πεσκέσι του.

«Ο Βοεδόδας άνοιξε το καλάθι, είδε τα σόκα κι' άγρίεψε.

— Τι πεσκέσι είν' αυτό, βρέ μπουνταλά; είπε στο Χότζα. Για κανένα ζητιάνο με πέρασε;

Κι' άρχισε να βγάδι ένα-ένα τα σόκα απ' το καλάθι και να τα πετάει με φόρα στο κεφάλι του Ναστραδίν.

Σε κάθε σόκο ποτύρωγε κατακέφαλα ο Χότζας ξεφώνιζε:

— Δόξα στον 'Αλλάχ!... Μπράβο, όατμή... να μου ζήσει!...

«Ο Βοεδόδας παραξενεύτηκε. Κι' όταν τελείωσαν πια τα σόκα και το κεφάλι του Ναστραδίν είχε γίνει γεμάτο μέλι, τον ρώτησε:

— Δεν μου λές, βρέ Χότζα, γιατί σε κάθε σόκο ποτύρωγες στο κεφάλι δόξαζες τον 'Αλλάχ και τη γυναίκα σου;

— Νά σου πώ, άφέντη Βοεδόδα, αποκρίθηκε ο Χότζας. «Όταν κινώ να σου φέρω το πεσκέσι έβαλα στο καλάθι κυδώνια. Η γυναίκα μου όμως έμεινε να σου φέρω σόκα και στο τέλος άκουσα τη συμβουλή της και σόκωκα...

«Αν σου φερνά τα κυδώνια, άφέντη Βοεδόδα, και μου τα πέταγες κατακέφαλα όπως μου πέταξες τα σόκα... αντίο κεφάλι! Θα μου το είχες σπάσει...

«Ο Βοεδόδας νέλασε με την καρδιά του άκούγοντας τα λόγια του Ναστραδίν και τον άφισε να γυρίσει σπίτι του.

ΧΙΟΥΜΟΡ

«Η πρωτανυϊότρια (σ' ένα θαυμαστή της): Έσεις που με είδατε σε όλα τα έργα, σε ποιο μέρος με προτιμάτε;

— Στην... άγκαλιά μου!

Σε μία οικογένεια ή μοναχοκόρη παίζει πιάνο. Τη στιγμή εκείνη χτυπάει το κουδούνι. Ο πατέρας της σπεύδει ν' άνοιξει και βλέπει έναν πόλιανο.

— Τι θέλεις; τον ρωτάει.

— Ήλθαμε να σου πούμε, άπάντη ο πόλιανος, ότι δολοφόνησαν εδώ κάποιον κύριο Μάζαρτ!...

«Ένας γαιδουράνθρωπος έλεγε μία φορά σ' ένα φίλο του με στόφο: —Εγώ ποτέ δε χάνω τα λόγια μου μιλώντας σε άνοητους.

— Πώς; Λοιπόν η γυναίκα σου μου είπε φέμματα; —Και τί σου είπε! —Ότι σενά μιλώ με τον άουτό σου!

Μιά θανατική ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Τραγικό διήγημα

«Ο 'Α Σό δεν καταλάβαινε λέξη Γαλλικά. Καθισμένος στο έδωλό του κατηγορούμενος μαζί με άλλους τρεις Κινέζους, άκουγε με δυσφορία τους διαφόρους Γάλλους πολιτες και άξιωματικούς να μιλούν όσες δολοκλήρες. Δεν ήξερε τί έλεγαν, αλλά μάντευε ότι όλοι εκείνοι οι «κουτοί άνθρωποι τους κατηγορούσαν για το φόνο του Σούγκ-Γκά.

Και ο 'Α Σό τους θεωρούσε κατηγορούσαν για το φόνο του Σούγκ-Γκά. Γιατί έγνώριζε ότι ο πραγματικός δολοφόνος του Σούγκ-Γκά ήταν ο 'Α Σάν, ο όποιος όμως κατάρθωσε να διαφύγ. Έν τούτοις αυτό δεν είχε καμμία σημασία για τους Γάλλους έπίστοτες των μεγάλων φυτειών της Ταϊτής, στις όποιες έργαζόταν και ο Σό με τους άλλους συγκατηγορούμενους του.

«Όταν έφτασε στον τόπο της συμπλοκής ο Σέφερ, ο άστυνομικός της περιφέρειας, με τους τρεις άνδρες του και είδε τον Σούγκ-Γκά μαχαφωμένο και τους τρεις Κινέζους τριγύρω του, διάταξε άμέσως να τους συλλάβουν και να τους οδηγήσουν στη φυλακή.

Κατόπιν, ένα πρωί τους έβασε πιστόγωνα και τους όδήγησε στο δικαστήριο, για να τους δικάσουν. Και ο 'Α Σό άκουσε τώρα σαν νωταγμένους τους δικαστές του να μιλούν—και να τον κατηγορούν βέβαια μαζί με τους άλλους.

Κι' ενώ οι Γάλλοι δικαστές συνέχιζαν τη φλυαρία τους, ο 'Α Σό παραδόθηκε σε γλυκύος ρεμβασμούς. Άναπαύοιτο στο παρελθόν. Θυμήθηκε το συμβόλαιο που τον έβαλαν να υπογράψη προ τριών ετών μερικοί 'Αγγλοι που πήγαν στο χωριό του, για να στρατολογήσουν έργατικούς προσωπικό για τις φυτείες της Ταϊτής.

Το υποσέθηκαν άμοιδή τόσο καλή, όστε ο 'Α Σό δέχτηκε να έγκαταλείψη το χωριό του και να πάη στην Ταϊτή. Έκανε τη σκέψη ότι με τα χρήματα που θα έλεικοινοούσε σε πέντε χρόνια—όσον καιρό ήταν υποχρεωμένος να έργαζή τις φυτείες—θα μπορούσε να επιστρέψει στο χωριό του πλούσιος, ν' αγοράσει ένα σπιτάκι, να πάρη γυναίκα και να κάνει πολλά παιδιά, που θα εύλογοσαν το όνομά του.

Τέλος, το δικαστήριο έβγαλε την απόφαση του: «Ο 'Α Σόος καταδικάζεται σε θάνατο ως κύριος ένοχος του φόνου του Σούγκ Γκά. «Ο 'Α Σό—ο φίλος μας—σε είκοσι έτών ελεητική στη Νέα Καληδονία, και ο Βού Λι σε δύο έτών φυλάκιση ως συνεργός στο έγκλημα.

«Ο 'Α Σόος υπεδέχθη την απόφαση με καταπληκτική άπάθεια. Το μόνο που έκανε ήταν να χαϊδέει άσυνάληστα το λαμπό του. «Ο 'Α Σό χαμογέλασε.

«Δεν πειραζόσε σκέφτηκε. «Όταν θα έβγαζαν από τη φυλακή σε ηλικία 42 ετών, θα ήταν πιά άρκετα νέος για να έργασθ και να κερδίσει τα χρήματα, που του χρειαζόταναν για ν' αγοράσει ένα σπιτάκι και να παντρευθ.

Μονάχα ο Βού Λι άρχισε να κλαίει!

Μιά νύχτα, ο δικαστής της περιφέρειας, ενώ έπιμε με τους φίλους του, συλλογιόθηκε τους κρατούμενους και σκέφθηκε ότι ήταν καιρός πλέον να γίνει η θανατική εκτέλεση.

Σηκώθηκε τρεκλίζοντας από το τραπέζι, πήγε στο γραφείο του και άπογράψε μία διαταγή περί εκτέλεσεως.

«Η διαταγή αυτή δόθηκε στον άστυφύλαχα Γαδάβα, για να προλάβη τον 'Α Σόος και να τον μεταφέρει με άμαξι στον τόπο της εκτέλεσεως, όπου ο Σέφερ, έλδοπονηθείς καταπληγώς, θα είχε ήδη στήσει την λαμπτήρα, μία λαμπτήρα δικής του έμπνευσεως.

«Ο Γαδάβας—τόν έλεγαν έτσι επειδή ήθελε στην καθισία του μία δολοκλήρη γαβάθα φαί για να χορτάση—υπηρετούσε είκοσι δολοκλήρα χρόνια στην Ταϊτή. Ήταν βραδυκόλητος στην σκέψη σαν βάδι. Δυο πράγματα φοβόταν: το θεό και τους άνωτέρους του.

«Όταν πήγε στη φυλακή έβασε τη διαταγή του διοικητή στον άρχιφύλακα. Κι' εκείνος, άφοι τη διάβασε, έμπησε τον 'Α Σό και τον διάταξε ν' ακολουθήσει τον άστυφύλακα.

Μία γιατί να ζητήσει τον 'Α Σό; Γιατί ο διοικητής είχε γράψει κατά λάθος από το μεθύσι του το όνομα του 'Α Σό αντί του 'Α Σόου.

«Ο 'Α Σό, όταν τον ζήτησαν δεν έ...

βαλε κακή σκέψη στο νου του. Θαντάσθηκε ότι ήθελαν να τον μεταφέρουν στη Νέα Καληδονία.

«Η νύχτα ήταν γλυκιά. Η υκερινή βροσιά έκανε εύθυμο τον 'Α Σό. Η εύθυμία του έπείραζε τον Γαδάβα.

— Σε βλέπω πολύ χαρούμενο! του είπα.

— Αυτό είναι αλήθεια! του αποκρίθηκε ο 'Α Σό. «Η βροσιά μου έκανε καλό.

— Γι' αυτό λοιπόν, τραγουδάς; Έγώ νόμιζα ότι έχεις κέφι, επειδή σε λίγο, θα γλυτώσεις από τα βασάνια του κόμου...

Κι' ο Γαδάβας ξεκαρδίστηκε στα γέλια. Εύρισκε το «άστείο» του πολύ έξυπνο. «Ο 'Α Σό δεν κατάλαβε τί ήθελε να πη ή άστυφύλακας. Και το χαμογέλασε, για να τον ευχαριστήσει. «Ο Γαδάβας όμως τότε για καλό. Αυτό που έκανε ο 'Α Σό ήταν άντιπευδωχικό.

— Δεν μου λές! του φώναξε, μ' έπείρασε για κουτό και γέλας μαζί μου; Η μήπως δεν κατάλαβες ακόμα τί θέλω να σου πώ;...

— Δεν κατάλαβα! ψέλλισε τρομαγμένος ο 'Α Σό.

— Μά, θα γίνει σε λίγο η εκτέλεσή σου... Θα σου κόψουν το κεφάλι!

«Ο 'Α Σό έμεινε ν' άνοιχτό το στόμα. —Λάθος κάνεις, είπε όστερ! από λίγο με μεγάλη σοφότητα. «Ο δικαστής είπε ότι έγώ θα κάτω είκοσι χρόνια στη φυλακή.

«Ο Γαδάβας άρχισε να γελά. Νόστιμος ήταν αυτός ο Κινέζος!

«Ήθελε να γελάσει, πού; Το Γαδάβα! Άν ήταν δυνατόν αυτό!...

— Τι γελάς; τον ρώτησε με γλυκιά φωνή ο 'Α Σό. Έγώ δεν καταδικάστηκα σε θάνατο, ο 'Α Σόος καταδικάστηκε μονάχα.

«Ο Γαδάβας συνωφρόθηκε.

«Ο 'Α Σό είχε δίκο ο Κινέζος αυτός και να έγινε λάθος. Απ' το 'Α Σό μέχρι του 'Α Σόου δεν ήπρχε μεγάλη διαφορά. Άλλά ο Γαδάβας δεν ήταν βέβαιος αν είχε γίνει λάθος.

«Έξ άλλου αυτός παρέλασε έναν κατάδικο, για να τον όδήγηση στον τόπο της εκτέλεσεως. Το καθήκον του έπέδαλε να συμμορφωθεί προς αυτή τη διαταγή... Οι «άνώτεροι άς κανόνιαν τα πεαρητρώ...

Κι' ενώ ο 'Α Σό έακολουούσε να διαμαρτύρεται, ο Γαδάβας άρχισε να χτυπά τ' άλωνα, για να φτάσουν μία ώρα άφύρτερα στον τόπο της εκτέλεσεως. Βιάζονταν να παραδώση τον κατάδικο και ν' άπαλλαγί από κάθε εόθυη...

Γλυκοχάραιε όταν τ' άμάξι έφτασε στον τόπο της εκτέλεσεως.

«Ο Σέφερ δοκίμαζε τη λαμπτήρα, την όποια είχε στήσει τη νύχτα. Λίγο παραπάνω στεκόταν ένας άνωμοτάρχης, που άνωμοινοούσε να γίνει γρήγορα η εκτέλεση, για να πάη στο κωήγι μ' ένα φίλο του.

«Ο Γαδάβας τους παράδωσε τον κατάδικο, χωρίς να τους πη τίποτα για τις έξηγήσεις, που του έβασε ο 'Α Σό.

«Ο 'Α Σό πλησίασε τον άνωμοτάρχη και του είπα:

— Έγινε λάθος, έγώ δεν είμαι ο 'Α Σόος. Ονομάζομαι 'Α Σό. Δεν καταδικάστηκα σε θάνατο εγώ.

«Ο άνωμοτάρχης του έροίξε μία ματιά και κατάλαβε άμέσως το λάθος, έπειδή γνώριζε τον 'Α Σόου.

— Έλα εδώ, Σέφερ! φώναξε.

«Ο Σέφερ πού δοκίμαζε εκείνη τη στιγμή το λαπίδι, άφησε τη δουλειά του και πλησίασε τον άνωμοτάρχη.

— Αυτός είναι ο κατάδικο; τον ρώτησε ο άνωμοτάρχης.

«Ο Σέφερ κύτταξε τον 'Α Σό κι' άρχισε να φλατμιάει! Δεν ήταν αυτός ο κατάδικο; Κι' αυτός που κοπίασε τόσο πολύ, για να στήσει το μηχανήμα του!...

— Μου φαίνεται, είπε, τέλος με σπύνη φωνή στον άνωμοτάρχη, ότι δεν μπορούμε να αναβάλουμε αυτή τη δουλειά. Μου είναι άδύνατον να ξαναβρω σόριο εδώ, τόσο μακριά... Έξ άλλου όλοι οι Κινέζοι ένα πράγμα είναι...

— Καλά λές, ψέφρισε ο άνωμοτάρχης. Κι' αν μάς κάνουν άργότερα παρατήρησης για το λάθος, θα ρέξουμε δλη την εόθυη στο Γαδάβα.

— Λαμπρή ιδέα!... Και θα σου εξομολογηθώ τώρα κάτι: Βιάζομαι να δοκιμάσω τη λαμπτήρα μου. Θέλω να δώ αν την έχω φτιάξει καλή...

— Συμφωνώ. Έμπρός λοιπόν.

«Υότερ! από πέντε λεπτά της ώρας δια είχαν τελειώσει. Κι' ο Σέφερ διαπιστώντας, πως μεγάλη του χαρά, ότι η λαμπτήρα του λειτουργούσε άψομα...

Η παχυσαρκία

Στο προηγούμενο σημείωμα μιλήσαμε για την κανονική διατροφή και όας έξηγησα λεπτομερώς ότι η παχυσαρκία δεν όφείλεται μόνο στον υπερσιτισμό, αλλά και σ' άλλα αίτια, ιδίως σε έσωτερικές διαταραχές των άδένων, που σπουδαιότερές τους είναι ο θυρεοειδής.

Σήμερα θα όας μιλήσω για τα προληπτικά και τα μέσα καταπολέμησης της παχυσαρκίας.

«Η ιδέα, ότι δεν έχει σημασία, αν ζυγίζη κανείς λίγα ή πολλά περισσότερα ή όλιγώτερα, βέβαια είναι λανθασμένη. Από το σημείο όμως αυτό μέχρι του να υποβάλλεσθε σε άσυνήρη και παράλογη διατροφή για να χάσετε από το φυσικόλογικό βάρος σας, και να γίνεται έτσι πιο κομψή και μοντέρνας, ή άπόστοις είναι μεγάλη: είναι καθαρά άυτοκότνια.

Το ζήτημα της παχυσαρκίας δεν πρέπει να ένδιαφέρει από άισθητικής μόνο άπόψεως, αλλά πρωτίστως από υγιεινής.

Για τα δυσάρεστα που συχνότατα παρατηρούνται στους παχυσαρκούς (ήμικρανίες, κρίσεις άσθματος, έκζεματα, υπέρταση, άρθρίτις, λιθίασις νεφρική ή χολική) όας έχω άλλοτε γράψει λεπτομερώς. Τώρα όας υπενθυμίζω ένα μονάχα πράγμα: όπως η ελάττωσι του βάρους του σώματος όπλ, η άδυναμία, όας φοβίζει και καταφεύγουμε στο γιατρό, το ίδιο πρέπει να όας άνοησι και η υπερβολική αύξησης του βάρους σας.

«Όπως όι περισσότεροι θα ξέρετε, υπάρχει μία φυσιολογική βαρύτης, δηλαδή η αναλογία του κανονικού βάρους του σώματος προς το ύψος, το γένος, την ηλικία, την περιμετρο του θώρακος και των ισχίων. Την αναλογία αυτή πρέπει με την κανονική διατροφή να την διατηρήσετε.

Κάθε άτομο, λοιπόν, ενδιαφερόμενο για την υγεία του, πρέπει να ξέρη το κανονικό βάρος του και να το έλέγχη τακτικά, προσπαθώντας με τις όδηγίες που θα όας δώσω σήμερα και στα προσεχή σημειώματά μου, να το διατηρή στην ώριμμένη φυσιολογική του βαρύτητα χωρίς ποτέ και για όποιοδήποτε λόγο να θελήση να το ελαττώση.

Υπάρχουν πολλοί πίνακες που καθορίζουν το κανονικό βάρος του ανθρώπου, ανάλογως του ύψους κλπ. από την βρεφική ηλικία ως την τελεία άνάπτυξη. Σπουδαιότεροι είναι οι πίνακες του Κάμερερ και του Βιεννέζου καθηγητού Γουσταύου Γκέρντερ. Το συμπέρασμα και των δύο αυτών είναι ότι το κανονικό βάρος του ανθρώπου πρέπει να είναι τόσο κιλά, όσο εκατοστά του μέτρου πλέον των εκατό έχει ύψος. Άπλ, ένας που έχει ύψος 1,70 έκατοστά του μέτρου, πρέπει να ζυγίζει 70-75 κιλά, ένας άλλος που έχει ύψος 1,80 έκατ. πρέπει να ζυγίζει 80-85 κιλά και ούτω καθεξής.

Σημειώσω όμως ότι για τις γυναίκες πρέπει να άραιοούνται 2 κιλά μέχρι των 40 ετών, να προστίθενται δε 4 κιλά άνω των 40 ετών, και τοτό γιατί κάθε άνθρωπος από 40-50 ετών και άνω άρκεως οι γυναίκες περισσότερο από τους άνδρες, στην ηλικία αυτή παρουσιάζουν φυσιολογική άσθησι του βάρους με την συσσώρευση λίπους, ιδίως στο κατώτερο μέρος της κοιλίας και στην ράχη. «Η κατά την περίοδο, λοιπόν, αυτή της ηλικίας άπόκτησι λίγων κιλών, σύμφωνα πάντοτε με τους ύπολογισμούς που κάναμε, χαρακτηρίζεται ως φυσιολογική, και επομένως δεν πρέπει να προκαλή την άνοησι των ενδιαφερομένων και την λήθη των μέτρων, που συχνά προκαλούν γενικές διαταραχές, χωρίς κανένα άλλο όετικό αποτέλεσμα.

Τώρα πως θα προλάβουμε το κακό της παχυσαρκίας;

«Αν η παχυσαρκία όφείλεται σε πάθος έσωτερική, δηλαδή στην άλλοίωση της λειτουργίας των άδένων, κάτι που μπορεί να είναι και κληρονομικό, χρειάζεται ειδική και έμπευδωμένη φαρμακοθεραπεία την όποια θα όας καθορίση έπακριδώς ο κορυφάντης γιατρός σας. «Αν όμως η παχυσαρκία όας όφείλεται σε υπερσιτισμό, πρέπει να υποβάλλεσθε στην διατροφή με την όποια θα κατορθώσετε να διατηρήτε το κανονικό σας βάρος. Άλλά περί αυτής λεπτομερώς είς το έπόμενον σημ

Τό 'Ανοιξιάτικο καπέλλο τῆς Χοιτρῆς !